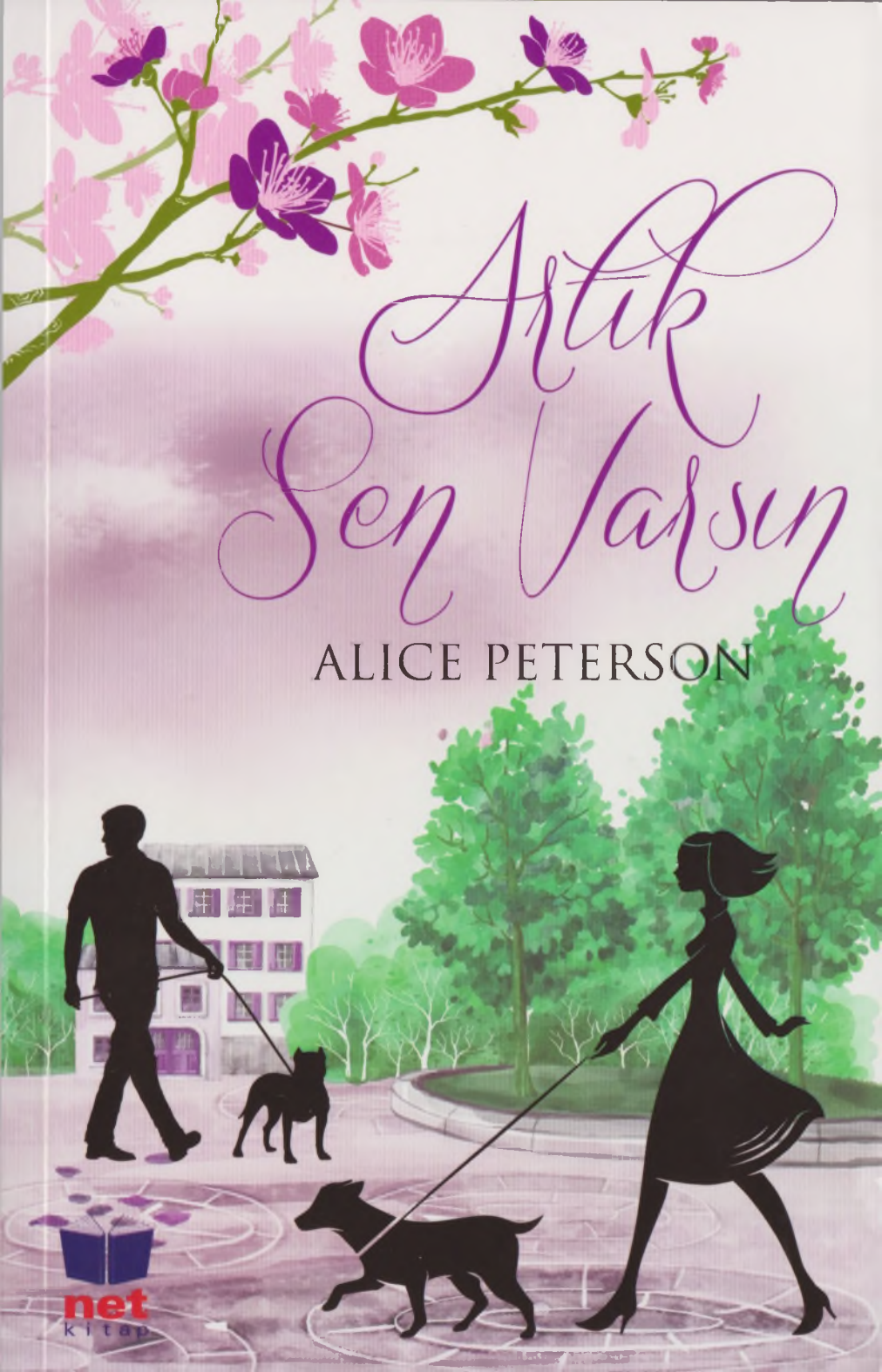
Artık Sen Varsın

ALICE PETERSON

net kitap

Artık Sen Varsın

ALICE PETERSON

"Aşkın rengi nedir?

O karizmatik, yakışıklı kiracım Jack olsa olsa kırmızı olur. Baskın, ateşli, tutkulu ve tehlikeli bir kırmızı... Yanına başka hiçbir rengi yakıştırmayacak kadar küstah, kendinden emin bir renk!

Ben, Jack'le tutkulu ama bir o kadar da eksik bir aşk yaşarken sen yanı başımda gökyüzü gibi maviydin. Anlatılmamaktan pas tutmuş, kimselerin merak etmediği çocukluğumu anlattım sana; bir tek sana!

Ha, bir de evlenmek üzereyken bir not yazarak beni terk eden nişanlım var, puslu günlere benziyor, yağmur yüklü bulutlara. Gri olur ancak.

Şimdi durup bakınca; bana en çok yakışan rengin sen olduğunu ne kadar geç görmüşüm. Grinin kasvetine, kırmızının parlaklığına aldanmışım. Oysa sen mavisin. Huzurunla beni kuşatan en güzel renksin."

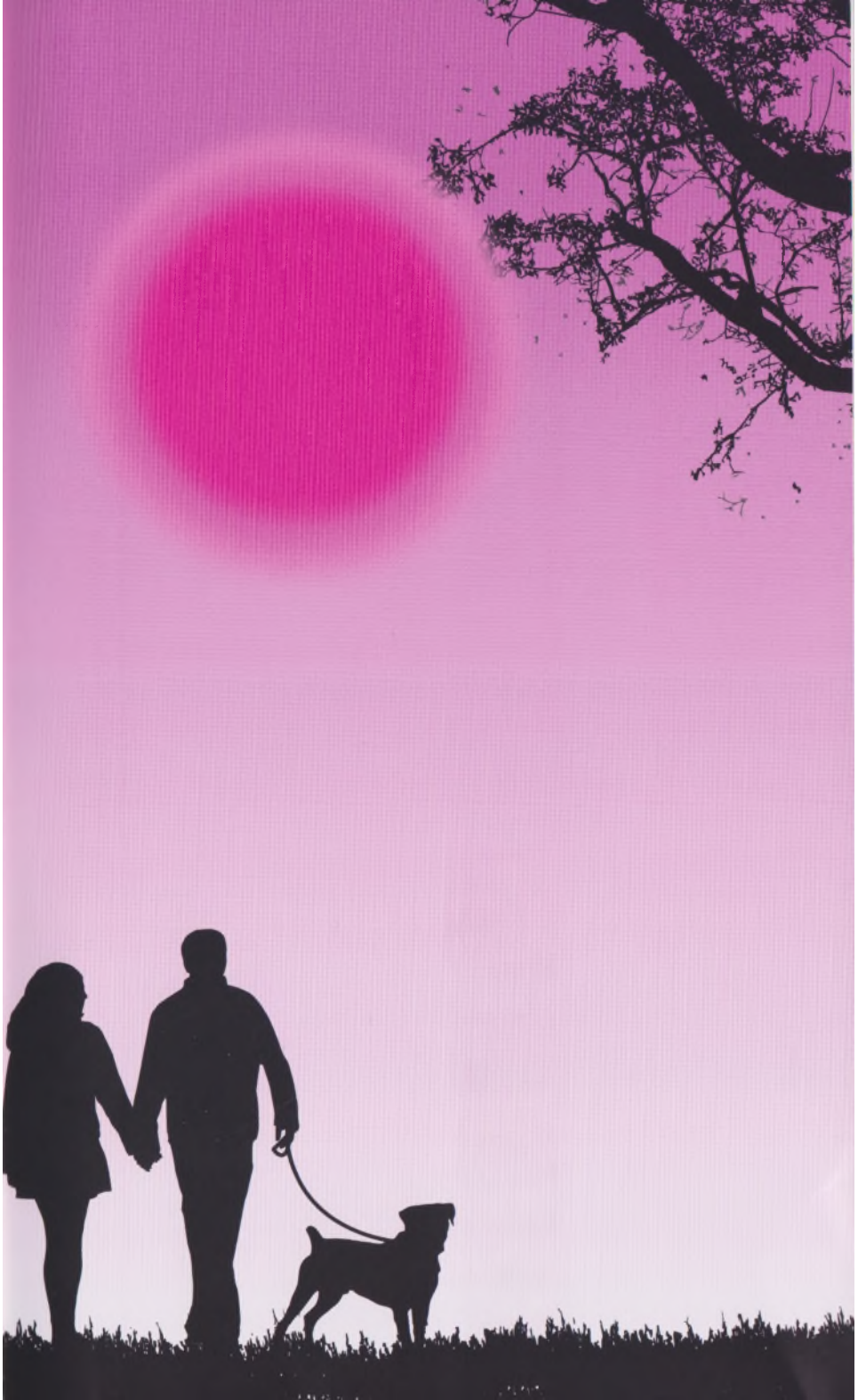
Aşkın, ihanetin, dostluğun, yalnızlığın ve tabi ki entrikanın her halini içinde barındıran, rengârenk bir roman.

net kitap

ISBN: 978-605-124-265-1

9 786051 242651

Artık Sen Varsın

ALICE PETERSON

ARTIK SEN VARSIN

ALICE PETERSON

NET KİTAP/ ROMAN/ R005

Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Canbir
Editörler: Ayça Atçı, Rıza Oylum
Kapak Tasarımı: Barış Oylum
Çeviri: Tuğba Kırca
Düzelti: Hilal Seven
ISBN: 978-605-124-265-1
Yayıncı Sertifikası: 11257
Baskı: 1. Baskı Kasım 2014
Matbaa: Ertem Basım Ltd Şti./Ankara
Matbaa Sertifika No: 26886

Yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kısmen yada tamamen kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Net Kitap
19 Mayıs Mh. 19 Mayıs Cd. No:13 Kat: 7 Şişli İstanbul
Tel: (0212) 985 09 99

Net Kitap, Net Turistik Yayınlar San. Tic.A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
pazarlama@netyayin.com.tr
www.netyayin.com.tr

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Alice'in hatırasıyla Bernice ve Zek'e

1

"Kapsülü makineye böyle atıyorsun," diye göstererek açıkladı tezgâhtar, son model kahve makinesinin önünde duruyordu. Sımsıkı bir atkuyruğuyla topladığı kızıl saçları sağa sola sallanıyordu. "Kapuçino düğmesine bas, işte bu kadar!"

"Harika!" parıldayan makine, şırıltı sesleriyle sütü köpürtüyordu. Bu İtalyan kahve makinesi de gönülsüzce iade etmek zorunda kaldığım düğün hediyelerden biriydi.

Tezgâhtar, rendelenmiş çikolatayla fincana son dokunuşları yapıp, bana uzattı. Bir yudum içtim.

"E, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tam o anda onu gördüm.

Gözlerine baktım.

Eninde sonunda karşılaşacağımızı biliyordum.

Ne de olsa ikimiz de Hammersmith'te oturuyorduk.

Hâlâ onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Gözlerim, iki sene önce ona doğum gününde hediye ettiğim saate takıldı. Saati koluna kendi ellerimle taktığımı, Ed'in eğilip beni öptüğünü hatırlıyordum.

Şimdi yüzüme bile bakamıyordu.

Sarışın bir kadın, elinde kâğıtla yanına yaklaştı. "Edward, sevgilim Le Creuset fırın kaplarını listeye..." havadaki tuhaflığı hissederek sustu. "Eklemiş miydik?" Bir Ed'e, bir bana baktı.

"Gidelim," diyebildi Ed sadece.

Bu bakımlı haliyle, sürekli güzellik salonunda yaşadığı izlenimi veren muhteşem kadın tanıştırılmayı beklerken, Ed onu kolundan çekerek doğruca dükkânın dışına yöneldi.

Son model kahve makinemi geride bırakarak pişirme gereçleri bölümünden ayrıldım, yürüyen merdivene dalgınca adımımı atıp, gözlerim dolarak tırabzana tutundum. Evlendiğine inanamıyordum! Altı ay geçmişti ve hayatına devam ediyordu. Bunu nasıl yapabilirdi?

Uzaktan sesleri geliyordu.

"Bir dakika... Gilly mi dedin? Aman Tanrım! O, Gilly miydi?" Kadının yoğun parfümü bana kadar geliyordu.

"Sesini yükseltme," diye ısrar etti Ed; "Sonra tekrar geliriz."

"Beni terk edip gitmesen çok iyi edersin," dedi, omzunun üzerinden arkaya bakarak.

Dükkândan çıkışlarını izledim.

Onlar uzaklaştıktan sonra, sürgülü kapıdan dışarı çıkarken camdaki yansımama baktım; üst dudağım köpükle kaplıydı.

2

"En sevdiğiniz yaz şarkılarını size sunan Dorset FM'i dinliyorsunuz," dedi yumuşak sesli radyo sunucusu, "ve tanıtılmaya gerek bile olmayan bir şarkıcıdan harika bir parça daha." Lionel Richie'nin *Dancing on the Ceiling* şarkısına yüksek sesle eşlik ederek yoluma devam ettim.

Köpeğim Ruskin, arka koltuktan havlayarak itiraz etti, sonra tekrar burnunu pencereden çıkararak yüzüne çarpan rüzgârın tadını çıkardı.

"Ne oldu Rusk?" diye sordum arkamı dönerek. "Sesim yeteri kadar güzel değil mi?"

Ruskin tekrar havlayarak bana katılmadığını, müzik zevkimi de beğenmediğini dile getirdi. O, daha çok Bach ve Mozart'tan hoşlandırdı.

Kenara çekilerek yanımdan geçen bir traktöre yol verdim.

Geçen hafta Ed'e rastlamaya ihtiyacım varmış. Gerçekten.

"Az kaldı oğlum," diye söz verdim Ruskin'e.

Traktör şoförü bana yol verdiğim için teşekkür etti, ben de teşekkürüne karşılık verdikten sonra yoluma devam ettim.

Kendime, onu daha fazla kafama takmayacağıma söz verdim.

Ed yakışıklı görünüyordu. Zayıflamış, bronzlaşmıştı. Ona, o saati alabilmek için aylarca para biriktirmiştim. Direksiyona sımsıkı tutundum. "Baksana Ruskin, harika bir manzara değil mi? Şu koyunlara, yeşilliğe, masmavi gökyüzüne bak! Burayı çok seveceğiz!"

Ruskin'le, Londra'dan taşınıp şehir dışında yeni bir başlangıç yapmamız gerektiğine karar vermiştim. Londra'yı özleyecektim; orada çok fazla mutlu anım vardı. Cuma geceleri arkadaşlarımla dans etmek, sabahın beşine kadar oturmak, sonra güneş doğarken, ağır ağır kahvaltı etmek... Cumartesi geceleri Ed'le genelde partiye veya akşam yemeğine gider, eve döndüğümüzde müzik dinleyerek kafamıza göre takılırdık. O akşamları severdim. Ayrıca çoğunu hiç görmesem de dünyanın en iyi müzeleri Londra'daydı. Pazar günleri kurulan Spitalfields ve Camden pazarlarını da. Ed beni operayla tanıştırmıştı. Seveceğimden hiç emin değildim ama Covent Garden'a âşık olduğumu fark ettim. Ed bana orada evlenme teklif etmişti.

Başka bir yerde yaşayabileceğimi hayal etmek çok zordu ama son zamanlarda işler değişmişti. Londra benim gözümdeki ışıltısını kaybetti. Belki bekâr olduğum içindi, bütün evli arkadaşlarım taşınıyordu. Daha bu sabah, eski bir okul arkadaşımdan adres değişikliği kartı geldi. Sıcak hava balonuyla gökyüzüne yükselirken el sallayan ailenin, siyah beyaz resminin olduğunu kartın üzerinde; "Digby Ailesi yola çıktı!" yazılıydı.

Saman çatılı bir kulübenin yanından geçtim, açık kapısından içeri güneş ışığı doluyordu. Londra'nın neresinde bunu yapmak mümkün olabilirdi? Birbirinden şüpheli görünen insanlardan uzak durmaya çalışarak, kaldırımlarda zikzak yaptığım Hammersmith'te kesinlikle bunu yapamazdım.

Artık gecenin geç saatlerinde yatak odamın önünde bağıran sarhoşları duyuyor, sabah sokakta cam kırıkları buluyordum.

Geçen hafta arabam soyuldu. Spor çantamı arka koltukta bırakmak benim hatamdı tabi ki. Pislikler, *The Best of Girls Aloud* haricinde bütün CD'lerimi çalmıştı.

Yeni uyanmaya başlayan şehir meydanına varıp, Hunters Emlak Bürosu'nun önüne park ettim. Ruskin'in emniyet kemerini çözerken koltuğun altındaki boş su şişesi geldi gelime, onun da altında her yere saçılmış olan vitaminlerim, buruşturulmuş park cezaları ve o da ne? Kurumuş mandalina kabuğu! Arabayı iyice temizlemem lazımdı.

Park tabelasına baktım, neyse ki park yeri ücretli değildi. Londra'da para ödemeden ismimi bile söyleyemezken oradan ayrılmam için başka iyi bir neden daha buldum.

Kapıyı açıp emlak ofisine girerken Ruskin, masanın arkasında oturan adama doğru beni çekiştirdi.

"Gilly?" Adam ayağa kalkıp elimi sıktı. "G ile yazılıyor değil mi?" diye ekledi gülümseyerek.

Hafızasına hayran kalarak gülümsemesine karşılık verdim. Babam, ismimin 'J' ile değil 'G' ile yazıldığı için her zaman herkese farklı olduğumu söyleyeceğimi düşünürdü. Richard'ı en son gördüğümde babamın mutfağındaydı sanırım. On yaşlarındaydım; Richard da yirmisine geliyordu. Biraz uzunca boylu, siyah saçlıydı, tok sesli, güven dolu biriydi. Kovboy çizmelerini havalı bulduğumu hatırlıyorum. Babasıyla birlikte bize çaya gelirdi.

Şimdi ona bakarken kırkının ortalarında olduğunu tahmin ediyorum. Daha uzun olacağını düşünmüştüm, gerçi insan büyüme çağındayken etrafındakilerin hepsi ona büyük görünürdü. Güçlü bir yapısı vardı, elimi ezecek gibi tokalaştı. Bir de, of berbat bir giyim tarzı vardı! İnsan neden üzerinde ananas deseni olan parlak sarı, tropik bir tişört giyerdi ki? Orta yaş krizindeydi belki de.

"Seni tekrar görmek ne güzel," dedi Richard. "Uzun zaman oldu. Baban nasıl?" Richard, babamın vaftiz oğluydu. Taşraya yerleşmek istiyorsam Richard'a uğramam gerektiğini babam tavsiye etmişti. Richard'ın babası Michael'la babam ordudayken tanışmış, hiç teması koparmamışlardı. Babamla Michael'ın sabahın köründe, parıldayana kadar postallarını cilaladıklarını, çavuşlarından sürekli yedikleri azarı anlatarak eski günleri yad edişlerini hatırlıyorum. Hikâyelerini dinlemeyi severdim.

"Otur lütfen," dedi, kot mini eteğim, güneş gözlüğüm ve pembe Birkenstock'larımı inceleyerek. Gözlüğümü çıkardım. Richard'ın çalışma masasının arkasındaki duvarda Dorset'in siyah beyaz, büyük havadan görünüm fotoğrafı asılıydı. "Güzel köpek," dedi Richard.

"Teşekkürler," dedim gururlanarak. Barınaktan sahiplendiğim teriyer cinsi köpeğimin palmiye ağacı gibi bir kuyruğu, kalın, güçlü bacakları ve gövdesine çok büyük gelen güzel bir başı vardı. Onu gören çocuklar hem güler hem de okşamak isterdi. Bana göre hayatımdaki en sadık erkek oydu ve hakkında kötü konuşulmasına asla izin veremezdim.

Babalarımız hakkında kısaca sohbet ettikten sonra Richard işten konuşmaya başladı. "Bu bölgeden bir yer satın almak istiyormuşsun."

"Evet, maceraya atılmak istiyorum," dedim cesurca. Digby ailesi gibi havalanmamam için hiçbir nedenim yoktu.

"Burada ailenden kimse var mıydı?"

"Evet evet. Pearl Halam buralarda yaşıyordu..." Gözlerimi kısarak hatırlamaya çalıştım. "Tolpuddle. Evet, orasıydı. Tolpuddle." Çocukken yaz tatillerinde ikiz kardeşim Nick'le birlikte buraya geldiğimizi hatırlıyordum. Burayı çok severdik. Halam bizi farklı kumsallara götürürdü, kardeşimle kayalara tırmanır, suda oyunlar oynardık.

Richard kollarını kavuşturdu. Güçlü, köşeli bir yüzü, kıvırcık koyu kahverengi saçları ve gür kaşları vardı.

"Bu sabah yolda gelirken güzel kasabalar gördüm." Bu kasabaların çoğunun yarı ölü gibi göründüğünü kendime saklasam daha iyiydi. "Satılık bir kulübe gördüm, neresiydi; Poddlehampton veya Puddletown, Puddleli bir şeydi."

"Piddlehinton," dedi gülümsemesini bastırarak. "Çay, kahve alır mısın?"

"Ah, kapuçino alırım lütfen."

"Foxtons'da değilsin."

Yanaklarım kızardı. "Hazır kahve de olur, teşekkürler."

Richard sandalyesinden kalkarak iki adım attı, sonra gözden kayboldu.

Huzursuzca ofise göz gezdirip, sandalyemin altında yatan Ruskin'in başını okşadım.

Pencereden dışarı bakarken Ed ve müstakbel karısını düşünmeyi bırakmaya çalıştım. Her sabah uyandığımda gördüğüm yüzünün her bir çizgisini, dudaklarının şeklini, alnının solundaki yara izinin öyküsünü biliyordum. Ellerime baktım. Eminim yeni karısı tırnaklarını yemediği için ojelerinin ucu benimki gibi bozulmazdı. Acaba Ed ona yarasının hikâyesini anlatmış mıydı?

Mutfaktan gelen gürültüyle düşüncelerimden uzaklaştım, Richard şeker ve süt isteyip istemediğimi soruyordu. Çıkan seslere bakılırsa sanki fincanlarla savaşa girişmişti ve su ısıtıcısı her an patlayacak gibiydi. Dışarıda ağır adımlarla alışveriş arabasıyla yürüyen adamı izlerken içimi panik sardı. Burada ne yapacaktım? Kolayca iş bulabilecek miydim? Londra'dan uzakta olursam babamı özlerdim. Regent Park'taki eski, yıkık dökük, aile evimizde oturuyordu. Taşınmamı istediğini sanmıyordum ama söz konusu olan babam olunca ne düşündüğü hiç belli olmazdı.

Anna'nın taşınmamı istemediğini biliyordum. O da benim gibi bekârdı, onunla kardeş gibiydik. İkiz kardeşim Nick'i de özlerdim. Onun çocuklarını özlerdim. Tabi ki pembe sarmaşık gülleri olan güzel bahçeli, huzurlu kır evimde beni ziyaret edebilirlerdi, değil mi? Kızların bahçedeki çimlerde yalın ayak koşuşturarak, fıskiyenin altında oyun oynaması gözümün önünde canlandı. Akşamları bahçemden keyifle ahududu toplayabilirdik.

Ruskin'in başını okşarken, Ravenscourt Parkı'ndaki köpek sahibi arkadaşlarımı da çok özleyeceğimi hatırladım. Yağmur çamur dinlemeden, her sabah sekizde, meşe ağacının altında buluşan bir grubumuz vardı.

Tanrım, Susie'yi de özlerdim. Kızı Rose'un vaftiz annesiydim.

Sonra yine Ed geldi aklıma. "Ah, Tanrım, o Gilly!" demişti nişanlısı. O kadınla tekrar karşılaşmaya dayanamazdım.

"Gilly?" Richard kahvemi getirmişti.

"Pardon." Fincanı alarak ona teşekkür ettim. "Dalmışım."

"Londra'daki evini sattın mı?"

"Hayır. Henüz erken ama..."

"Ne işle uğraşıyorsun Gilly?"

"İyi soru." Boğazımı temizleyerek gülümsedim. "Bir arkadaşımın antika dükkânında çalışıyorum."

"Anladım."

"Geçici olarak," dedim telaşla. "Fotoğraf çekimi, reklam tanıtımı, konferans gibi işler için mekân kiralayan bir şirkette çalışıyordum ama yeni yönetim yüzünden işler bozuldu. Yeni patron felaket çıktı..." Richard'ın tüm detayları bilmesine gerek olmadığını düşünerek ellerimi ovuşturdum. "Neyse, taşınana kadar yaz boyunca arkadaşıma yardım ediyorum. Telefonda bütçeme uygun birkaç ev olduğunu söylemiştin."

Elindeki kâğıtları karıştırırken bir kısmı yere düştü, eğilip dü-

şenleri almaya yeltenmedi. "Tamam, bununla başlayalım."

Saman çatılı bir kır eviydi. Siyah beyaz, parkeli mutfakta çok eski görünümlü bir ocak vardı. "Dorchester'a giden ana yol üzerinde," dedi Richard.

Evin özelliklerini görünce söyleyecek olumlu bir şeyler aradım, bulamadım... "Biraz küçük görünüyor."

"Haklısın! Berbat bir yer," diyerek onayladı.

Bana başka bir kâğıt uzatırken ona merakla baktım, bu seferki bahçeli, panjurlu, beyaz bir kır eviydi.

"Şöyle bir durum var," diye başladı Richard, beğendiğimi hissederek. "Yüksek bir tepe üzerinde yani kışın kar yağdığında ulaşım kesilir."

"Canlı bir yer mi?"

"Canlı derken?"

"Kendi yaşımdaki insanlarla tanışmak güzel olur." İki sarı Labrador köpeği olan, deniz kıyısında yürüyüş yapmaktan ve şömine kenarında romantik yemek yemekten hoşlanan çekici bir adam mesela? Bir de dans etmeyi seven? Dosyalarında böyle biri var mı?

Richard parmaklarını masaya vurdu. "Papazla karısından başka orada kimlerin yaşadığını hatırlamıyorum. Zavallı kadıncağız çöp kutusuna takılıp, yokuş aşağı yuvarlandığı için aylardır yatıyor."

Buna gülmekten kendimi alıkoyamadım.

Bana gösterdiği diğer küçük kır evi, toplamda üç evle bir posta kutusundan ibaret olan bir kasabadaydı. Pencereler kibrit kutusu kadardı ve perdeler çekiliydi. Kısıtlı bir bütçem vardı ama bu kadar da değil!

"Tamam." Kararsız görünse de devam etti, "Buraya taşınmak istediğinden emin misin?"

"Pardon?" Cep telefonum çalarken Ruskin havlamaya başladı. Telaşla çantama uzanıp içindekileri karıştırdım, Richard beni izliyordu. Çantamda ne arasan vardı; günlük, pudra, toplu taşıma kartı, ruj, hatta Ruskin'in kaka torbaları... Arama anında cep telefonlarının kendilerini gizlediğine de emindim ayrıca.

Sonunda o küçük şeytanı bulup kapattım. "Pardon, ne demiştin?"

Richard, mavi benekli eşarpla arkamda topladığım uzun, kahverengi saçlarıma ve turkuaz rengi, süet çantama baktı; sonra boş yüzük parmağıma gözünü çevirdi. "Taşranın senin için uygun bir yer olduğunu..."

"Bekâr olduğum için mi?"

Çenesine dokunarak, başıyla onayladı.

"Bunu düşündüm," diye itiraf ettim, "ama..."

"İnsanlar buraya taşınma nedeninden şüphelenir."

Şaşkınlıkla gözlerimi diktim.

"Aklındaki buysa pek bir yere davet edilmezsin. Korkarım kimse seni evinde istemez."

Gergince gülümsedim. "Neden?"

Richard bana doğru eğildi. "Kadınlar kendilerini tehdit altında hisseder."

"Hayır, hissetmezler! Ne demek istiyorsun?"

"İnan bana, böyle olur. Kocalarıyla kaçıp gitmenden korkarlar. Güzel bir kızsın," dedi gözleri parıldayarak.

"Kadınların kocalarıyla kaçıp gitmek benim tarzım değil, inan bana. Hem buradaki erkekler de senin gibi ananas desenli gömlek giyiyorsa hiç şansları yok!" diye ekledim rahatlayarak. "Sadece bir değişiklik istiyorum."

"Kasabalar bu mevsimde çok huzurlu görünür ama kış gelince kimse eşiğine bile uğramaz."

"Tabi ki uğrarlar! Sürekli arkadaşlarım gelip beni ziyaret edecektir."

"Burada sıkışıp kalarak ne yapacaksın? Briç mi oynayacaksın?"

"Bir iş bulurum. Eğlenceli olur!"

"Bunu doğru düzgün düşünmedin bile, değil mi?"

"Düşündüm! Farklı bir yerde olmak istiyorum. Ruskin için bir bahçe istiyorum, kendim için de daha... daha sağlıklı bir hayat istiyorum. Temiz, ferah bir hava..."

"Burası hayvan yemi kokar," dedi gülerek.

"Ah, saçmalama. Kendi meyve, sebzemi yetiştirebileceğim güzel bir bahçem olur," dedim ısrarla. "Ahududu, patates ve... mor brokoli yetiştiririm!"

"Şimdi kendini yalnız hissediyorsan..."

"Yalnız mı? Yalnız filan değilim." Yüzünü ayaklarıma yaslamış yatan Ruskin'i okşadım.

"Buraya taşınmanın asıl nedeni ne?"

"Efendim?" Başımı bile kaldırmadım. Sorusu beni çok savunmasız yakaladı.

"Gilly, zamanında biri bana Londra'dan sadece nefret edecek hale gelince, her şeyi tüketince taşınmam gerektiğini söylemişti. Aptallık edip tavsiyesini dinlemedim ve şimdi deli gibi özlüyorum. Senin daha o noktaya geldiğini sanmıyorum."

Ed tekrar gözümün önüne gelince sonunda biraz cesaretlendim:

"İddiaya var mısın?"

Başıyla onayladı.

"Şehrin karmaşasından yoruldum. Burnumun dibinde olan kazalara, sürekli çalan siren seslerine bağışıklık kazandım. La-

net olası trafik ücretini ödemekten bıktım, Ruskin için bahçem yok, sadece kaldırım taşları var, neredeyse tüm arkadaşlarım Londra'dan taşındı. Hâlâ Londra'da yaşayan arkadaşlarımı da ziyaret ettiğimde, çocuklarının çığlık atarak külahta dondurma istemelerine katlanmak zorunda kalıyorum!"

Tekrar nefes almaya başladım. Tanrım, içimi dökmek çok iyi gelmişti.

"Bir işim yok, yani şimdilik düzgün bir işim yok," diye devam ettim buharını salan düdüklü tencere gibi. "Bekâr ve işsiz olduğum için kaybedecek bir şeyim de yok. Bekârsam ne olmuş? Ya hiç kimseyle tanışamazsam Richard? Bütün hayatımı Londra'da geçirip Hammersmith'te tek başına gömülürsem? Korkuyorum..."

Richard doğruldu. "Korkuyor musun?"

"Kendime çok kızgınım."

"Neden?"

Sonra çok garip bir şey oldu. Ağlamaya başladım, Richard bana mendil uzatıp terapistimmiş gibi yumuşak bir sesle içimi dökmemi söyledi.

"Özür dilerim," dedim sonunda gözlerimi silerek. "Gerçekten iyiyim..." Sesim titriyordu. "Ah tanrım, Richard!" diye bağırdım, artık onu kandıramazdım, "Çok utanıyorum! Seni çok uzun zamandır görmüyorum ve karşında zırıl zırıl ağlıyorum."

Hakkımda ne düşünüyordu kim bilir?

"Özür dilemene gerek yok," dedi gülümseyerek. "Olur böyle şeyler." Gülümsemesine karşılık verdim. "Hadi anlat bana," diye sordu kibarca. "Sorun nedir?"

İç geçirdim. "Eski nişanlımı hâlâ seviyorum."

Richard sabırla, Ed'le olan dört yıllık ilişkimi ve Noel'deki düğünümüzden sadece iki hafta önce aniden ayrılışımızı dinledi.

Ed, salondaki masaya bıraktığı; "Bunu yapamayacağım. Seninle evlenemem," yazılı nottan başka, hiçbir açıklama yapmamıştı.

"Bazen yedek kulübesinde oturduğunu, sen hariç herkesin hayatına devam ettiğini ve dışarıdan yalnızca olup biteni izlediğin hissine kapılıyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Ona, Selfridges'de Ed'le müstakbel eşine rastladığımı anlattım.

"Tanrım, Richard, kendimi çıkmazda hissediyorum." Rahatlatıcı bir şeyler söylemesini bekledim. "Ne yapmalıyım, bana bir şey söyle."

"Kendin için üzülmeyi bırakıp hayatına devam etmelisin."

"Efendim?" Ses tonundaki ani değişiklikle sarsıldım.

"Seni çok iyi anlıyorum Gilly, gerçekten. Ed'in yaptığı affedilmez bir şey ama altı ay geçmiş. Hayatına devam etmelisin."

"Biliyorum," dedim alt dudağım titreyerek.

"Buraya taşınmak doğru olmaz. Kaçmış olacaksın."

Çantamın kayışıyla oynamaya başladım. "Richard, sen evlisin, değil mi?"

"Boşandım; işimden bunaldım ve inan bana ben de kaçmak istedim."

Ani itirafına şaşırarak, gözlerine baktım.

"Yerinde olsam sevimli köpeğimle Londra'ya geri döner ve tekrar hayatın tadını çıkarmaya başlardım. Neden gülüyorsun?" diye sordu.

"Eve geri dönmek... Londra kirli, çok pahalı ve herkes kaba," diye ekledim. "Buna inanmazsın ama geçen gün kapımın önünde oturan bir sarhoş bana, "Siktir git!" diyerek elindeki bira kutularını fırlattı."

Richard güldü.

Komşum Gloria'nın bana kiracımın anahtarı unutup unutmadığını sorduğunu anlattım.

"Tanrım!" diye bağırdı hayretle, elindeki parlak emlak dergisini kıvırarak zaferle masaya vurdu. "Buldum," dedi Profesör Higgins gibi. "Kiracı bul."

"Kiracı mı?"

Memnuniyetle kollarını kavuşturdu. "Evet! Geçen gün gazetede insanların boş odalarını kiraladığını okumuştum. Bir dakika, boş odan var, değil mi?"

Başımla onayladım. "Çok küçük bir odam var."

"Tamam işte!"

"Ah, bilmiyorum." Yeni fikirlere ısınmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Para kazanmak için kolay bir yol," diye beni ikna etmeye çalıştı.

Bunu düşünmeye karar verdim. Eski işimden çıkarıldığımdan beri gelirim dibe vurduğuna göre başka çarem yoktu. Antika dükkânının sahibi, köpek gezdirme arkadaşım Mari bana fazla para veremiyordu. Son zamanlarda biraz tasarruf edebilmek için öğle yemeğimi evden götürmeye başlamıştım.

"Ev arkadaşı için çok yaşlıyım, benim için geçti artık. Kendi düzenim var."

"Biraz düzenin bozulmuş gibi bence."

Derken Richard, Ruskin'le beni dışarı çıkardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum temiz havaya çıkarken.

"Seni yemeğe götürüyorum."

"Bir dakika..."

"Yolun karşısında güzel bir pub var. Belli ki ikna edilmeye ihtiyacın var," diye sözünü bitirdi.

3

Gazetenin iş ilanları bölümünü okurken, Mari, kucağında mermer bir büstle dükkândan içeri girdi. Fransa'ya yaptığı iş seyahatinden yeni dönmüştü. "Şu yakışıklı adama baksana Gilly!" Büstü koltuğa yerleştirdi. Ruskin'le, Mari'nin Jack Russell'ı olan köpeği Basil gönülsüzce koltukta yer açtılar. "Muhteşem değil mi?"

Gerçekten öyleydi ama nereye koyacaktık? Odanın ortasındaki uzun meşe masanın üzeri ganimetlerle doluydu. "Çok şey satın aldın mı?" diye sordum peşinden dışarı giderek.

"Geçen seferkinden daha az, bir öncekinden daha fazla."

Mari'nin eski beyaz kamyonetindeki ürünleri indirmesine yardım ederken; kaldırım vazolar ve lambalarla doldu. "Biraz cilalayıp güzel yastıklar koyduk mu yepyeni olur," dedi Mari, paslanan bahçe sandalyelerine gözümü diktiğimi görünce.

Asıl ismi Marigold olan Mari, en havalı köpek gezdirme arkadaşlarımdan biriydi. Simsiyah kısa, küt saçlı, kırklarının sonundaki Mari'nin üzerinde bugün misket limonu yeşili bir tulum vardı. Onunla dört yıl önce Ravenscourt Park'ta tanıştığımda metro istasyonunun yakınındaki meşe ağacının gölgesinde duruyordu. Mentollü sigara içerek Basil'e top atıyordu. Mari boşan-

mıştı, çocukları yoktu. "Hiç çocuk istemedim," dedi bana bir kez yürüyüşlerimizde. "Sadece bir köpeğim olsun istedim."

Pimlico Caddesi'ndeki dükkânında antika avize, ayna, lamba ve vazolar satardı. Mari, ürünlerini satın almak için çeşitli ikinci el dükkânlara giderdi. Gözleri çok keskindi; çoğumuzun yanından geçip gideceği şeyleri yakalardı. Örümcek ağları, ölü sinekler ve tozun altında kaybolmuş, biraz çeki düzen verince aslında bir Gerogian avizesi olduğunu kimsenin fark edemeyeceği şeyleri görebilirdi.

"Bak, bu ilginç," dedi bana; yerde çömelmiş büyük, yuvarlak, gümüş bir lambaya bakıyorduk. "Yirmili yıllarda yapıldığını sanıyorum," diye tahminde bulundu. "Cerrahlar tarafından ameliyatlarda kullanılmıştır. Zeki birileri on sekizinci yüzyılın bu köylü görünümünden esinlenmiş olmalı."

"Güzelmiş," lambayı kendi hayalimdeki Fransız stili, kırsal mutfakta canlandırdım.

"Antikalarla ilgili en sevdiğim şey ölü insanlara ait olmaları," dedi Mari. "Bu lambanın şahit olduğu o muhteşem partileri bir düşünsene," dedi çöplükten yeni çıkmış gibi görünen avizelerinden birini göstererek.

"Evet evet, ama Bob bunlara bir el atsa, harika görünecekler." Robert Chamarette, Mari'nin cam ve metal ustasıydı, Mari onu Basil'i sevdiği kadar severdi. "Onu cilalayan bütün hizmetçileri düşünsene," diye devam etti. "Başına gelen her şeye rağmen benim dükkânıma kadar ulaştı."

"Kaç paraya aldın?"

"Ah, Gilly," diye çıkıştı. "Kaç paraya aldığım önemli değil. Kaç paraya satabileceğim önemli."

O gün Mari, Hello Dergisi'nin fotoğraf çekimi için avize kiralamak isteyen bir gazeteciyle toplantıdayken, gazetedeki iş ilanlarını incelemeye devam ettim ama bana göre hiçbir şey bu-

lamadım. Belki de artık daha fazla iş görüşmesi kaldıramayacak hale gelmiştim. Reddedilmektense kanal tedavisi yaptırmaya razıydım. Gözlerimi kapayarak, gittiğim iş görüşmelerini anımsadım...

Birinci iş görüşmesi: "Gilly Brown, içeri buyurun lütfen," diye seslendi alımlı resepsiyon görevlisi. Moda dünyasında bir elbise tasarım şirketindeki bu işe uygun giyinmek için elimden geleni yapmış, yeni gladyatör stili bilek hizasında çizmeyle, dar kesim bir elbise giymiştim.

Görüşme odasında, cam masanın arkasında oturan sarışın, iyi giyimli kadına doğru yürürken halının kenarına takılıp dengemi kaybettim ve kadına doğru uçarak koltuğa küt diye düştüm. Direksiyon sınavının birinci dakikasında kaldırıma çarpmak gibi! İşi almayacağımı artık biliyordum.

İkinci iş görüşmesi: "Güçlü ve zayıf notalarınız nelerdir?" diye sordu görüşmeci. Bankada işe başvurmuştum.

"İnsanlarla çok iyi etkileşim kurarım ama rakamlarla aram çok kötüdür," dedim gururla. Adam neden öyle garip garip bakmıştı ki bana?

Üçüncü iş görüşmesi: "Uzun çalışma saatleri sizin için uygun mu?" Büyük bir reklam şirketiydi ve hayret edilecek şekilde gerçekten iyi gidiyordu.

"Kesinlikle," diye cevapladım. "Yüzde yüz on kapasiteyle çalışırım. Sizi hayal kırıklığına uğratmam." Masanın altında parmaklarımı kavuşturmuştum. Şu yüzde yüz on ifadesinden oldum olası nefret ederim ama adamın kocaman gülümseyişinden bu sözden çok hoşlandığı belliydi.

Ayağa kalkıp bana doğru eğildi. "Aç mısın Gilly?"

Saatime baktım. "Aslında, biraz acıktım gibi," dedim, işi kutlamak için beni öğle yemeğine çıkaracağını umarak.

"Başarıya aç mısın demek istemiştim," dedi sessizce.

Gözlerimi açarak kendi kendime güldüm. Ah Tanrım! Son seferde fena tökezlemiştim. İşi almadığımı söylememe gerek bile yok, üstüne birkaç kez üst üste reddedilince asabım bozuldu ve kendime güvenimi yitirdim. Bu yüzden, Mari eski asistanının yerine çalışmak isteyip istemeyeceğimi sorduğunda hemen evet dedim. Geçici bir işin zihnimi toparlamak, biraz para kazanmak, yapacaklarımı düşünmek ve iş görüşmesi becerilerim üzerinde çalışmak için harika bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. Antika dükkânında çalıştığımı söyleyince arkadaşlarım ve ailem buna sevinmişti. Pazarlama işinde çalışan en yakın arkadaşım Anna, antika sektöründe çalışanların kısa boylu, kel, burnunun ucunda yarım çerçeveli gözlük takan, soluk porselen markalarını okumak için eğilmekten kamburu çıkmış insanlar olduğunu sanıyordu.

Ama ben burayı seviyordum. Mari'nin dükkânına dünyanın her yerinden, sıradışı müşteriler geliyordu. Daha dün kapıdan içeri İtalyan bir kadın girdi, üzerinde Vivienne Westwood marka bir elbise vardı, omuzlarından havalı bir şekilde sallanan, tasarımcı ürünü eşarbı antikalara dolanıyordu. Birkaç kez eşarbı vazolardan veya lambalardan kurtarmaya çalışırken yırtmamaya özen gösterdim. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla alt kata inmeye çalışınca ayakkabılarını çıkarıp benim Birkenstock terliklerimi giymesini önerdim. Dükkân iki katlıydı. Giriş katın gıcırdayan döşemeleri, insanın ayağına takılıp bodrum kattaki güvenilmez merdivenlere uçurmak üzere tasarlanmış eski kilimlerle kaplıydı. Hafif küf ve eski eşya kokuyordu, her şey karmakarışık olsa da kendine has bir cazibesi vardı. Gerçi daha fazla burada çalışamazdım. Kendime defalarca şimdi ne yapmak istediğimi sorduğum halde hâlâ cevabı bilmiyordum. Herhangi bir işe başvurmayı değil de daha çok tutkuyla yapabileceğim bir şeyi bulmak istiyordum.

Mari'nin gerçek tutkusu oyunculuktu, insanlar ona ne iş yaptığını sorduklarında gururla oyuncu olduğunu söylerdi. Boş zamanlarında seçmelere katılıp, özel tiyatro oyunlarında sahne alırdı. "Hayalimden vazgeçmeyeceğim," dedi bana bir gün. "Kurumuş, mutsuz bir suratla ölmek istemiyorum. Seni mutlu eden şeyi bulmak zorundasın Gilly."

Peki, benim hayalim neydi?

Manchester Üniversite'sinden İngilizce diplomasıyla ayrıldığımdan beri sıcak taşlara basar gibi bir işten diğerine atladım. Bir hocamın beni hiçbir yerde uzun süre kalmayan küçük bir kelebeğe benzetmesini gülümseyerek anımsıyordum. "Büyüdüğümde çiftçi olacağım," demiştim okul arkadaşlarımdan birine. "Bir sürü atım ve köpeğim olsun istiyorum."

'Kuaför' olmak da sonraki fikrimdi.

'Model.'

'Veteriner.'

Birbirinden farklı işlerden oluşan karmaşık özgeçmişimde, insanların hayallerindeki işi bulmalarına yardım eden kariyer danışmanlığı işi bile vardı! Bir önceki sektörümde, başka bir işe başvurabilirdim; patronu saymazsak orada çalıştığım üç yıl güzeldi. Babam bunun bir dünya rekoru olduğunu söylemişti. Tanıdıklarım vardı. İş olanakları için onları arayabilirdim.

Elimdeki gazeteye baktım. Beni durduran neydi? Neden bir eksiklik hissediyordum?

"Kendini çıkmazda hissederken," demişti Richard Güzin Abla edasıyla; "Farklı bir şey yapmalısın. Bazen hayat açılmamak için direnen bir kilit gibidir. Şifrede küçük bir değişiklik yapmak eninde sonunda kapıyı açar."

"Rusk, ne yapacağım?" cevabı bilmesini umarak Ruskin'in başını okşadım.

"Bir odanı kiraya ver," diye önerdi Richard bir kez daha. Giderek uzayan aylık masraf listesine dehşetle baktım. Spor salonu üyeliğimi iptal mi etseydim? Paranın karşılığını almak için haftada en az üç kez gitmem lazımdı.

Richard haklıydı. Evimden tam olarak faydalanmalıydım; ev sahibi olduğum için bile şanslıydım. Beş sene önce anneannem öldüğünde, Nick'le bana ev depozitosuna yetecek kadar bir para bırakmıştı. Anneannemin hayatımızda büyük bir yeri yoktu; babam her zaman engelli kardeşim Megan doğduğunda bizden uzaklaştığı için duyduğu suçluluk yüzünden mirasını bize bıraktığını söylerdi.

Bir kez daha listeye baktım. Bu sabah kredi kartı ekstresi geldi. Son zamanlarda çok harcama yapmışım. Birkenstock terliklerimi almamam gerektiğini biliyordum. Ayrıca doğal gaz ve elektrik faturalarım da yükselmiş.

Kira gelirine kesinlikle ihtiyacım olduğuna karar vererek telefonu elime aldım.

*

"Kiracı mı? Bir dakika," dedi Anna fısıldayarak. "Patron geliyor, seni sonra ararım."

Anna, spor ve seyahat üzerine uzmanlaşmış bir pazarlama şirketinde çalışıyordu. Okul arkadaşıydık, Nick'le birlikte Funky Monkeys isimli ilk pop grubumuzu birlikte kurmuştuk, karda oyun oynayıp, kızak kayardık. Ailemle birlikte Megan'ı deniz kenarına veya hayvanat bahçesine götürdüğümüzde Anna da sık sık bize katılırdı.

Evden getirdiğim öğle yemeğimi yemek üzereyken kapının üzerindeki minik zil çaldı, sandviçlerimi kutuya geri koydum. Elinde market poşetleri olan kamburu çıkmış, yaşlı bir adam içeri girdi. Bana doğru yaklaşırken kilime takılmaması için uyardım. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum kibarca. Üzerinde-

ki giysiler hayır kurumlarından alınmış gibi duruyordu.

"Hmm," dedi duraksayarak. "Hmmm... Bakıyorum sadece, evet çok güzel şeyleriniz var, şeye bakıyordum... ııı... şey..."

Telefon çalmaya başlayınca açıp açmamakta tereddüt ettim. Adamın kahverengi sandaletlerinin altına giydiği bordo çoraplar gözüme ilişti. Ah, lütfen acele et.

"Iı... Evet, tamam, porselen tabak bakıyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ah, maalesef beyefendi ama sadece antika satıyoruz, genel olarak lamba, ayna türü şeyler." Duvara asılı aynaları işaret ettim. Ne yapacağını şaşıran adam, kaybolmuş gibi görünüyordu. Kibarca dükkânın dışına çıkararak Peter Jones tarafına yönlendirdim.

Telefon tekrar çalmaya başlayınca koşarak içeri girdim. "Mari Antika... Ah, Anna merhaba."

"Kusura bakma, kapatmak zorundaydım. Çabuk konuşmam lazım. İşteki çocuklardan biriyle konuşuyordum, pazartesiden cumaya kiralık yerlere bakıyor. Google'a bak," dedi. Tam kapatmak üzereyken dayanamadı, "Taşınmamana çok sevindim. Sana ihtiyacım var. Biz bekâr kızlar birbirimize tutunmalıyız."

Gülümsedim. "Ben de seni özlerdim."

"Pazartesiden cumaya kiralık yerler," diye yazdım o gece Anna'yla buluşmamızdan dönünce. Anna'nın Clapham'daki evinin yakınındaki çok sevdiğimiz Yunan restoranına gittik.

Anna'yla zaman geçirmeyi çok severdim. Çocukluktan beri birbirimizi tanırdık. Güneş ışığı gibi canlı bir enerjisiyle doluydu, onu her gördüğümde kendimi çok iyi hissederdim. Şimdi birlikte olduğu kimse yoktu ama bunun ne kadar süreceğini kim bilirdi? Anna, erkekleri kolayca etkilerdi. Sarışındı; burnunun üzeri ve yanakları çilliydi, erkekler boğuk sesi ve çarpıcı kahkahası olan kadınlardan hoşlanırdı. "Benim sorunum çok çabuk huzursuz olmam," derdi Anna. Şimdilik erkeklerden uzak dura-

cağını söylüyor, tek başına olmayı gerçekten istiyordu ama birine bağlanmakta zorluk yaşamasının asıl nedenini biliyordum. İş arkadaşı Paul'e uzun zamandır âşıktı. Ama adam evli olduğu için aralarında hiçbir şey geçmedi. Henüz onunla tanışmamıştım. Pazartesi cuma sitesine tıkladım.

"Bu arada, kiracı bulma fikri nereden çıktı?" diye sordu Anna geçen gece.

"Ed'i unutmaya çalışıyorum," dedim gururla. "O hayatına devam edebiliyorsa ben de bunu yapabilirim."

"Vakti gelmişti!"

Ona Richard'dan bahsettim, beceriksiz bir emlakçı olsa da bu kiracı fikri çok mantıklıydı.

"Richard'ın ayağını sürdüğü yeri öpebilirim! Evli mi?" diye ekledi Anna.

Takım elbiseli, tıraşlı ve bembeyaz gülümsemesi olan Miles isimli bir adam ekranda belirdi. "Pazartesiden cumaya kiralama sistemi bir rüya gibi," diyordu. "İşe gitmek için uzun saatler harcamaya, trafik sıkışıklığına son! Metroya atlayıp kısa sürede ofise varıyorum. Hafta sonu gelince kendi evime dönüyorum. Kesinlikle herkese tavsiye ederim. Üstelik çok kolay!"

Sakin ol Miles. Her an beni ikna etmek için ekrandan fırlayıp kucağıma inecekmiş gibi görünüyordu.

Başarılı ev sahiplerinin yorumlarını okudum.

"Benim pazartesi cuma kiracım profesyonel biri, evimde kalması çok güzel bir deneyim," diyordu Mandy. "En güzel yanı ise fazla eşyası olmadığı için evimi hâlâ kendi evim gibi hissedebiliyorum."

Bak bu çok önemli, çünkü benim iki odalı, küçük evimde zaten fazla yer yok, bir de eşyası olursa hiç sığamazdık. En sevdiğim hobilerimden biri mağazaları gezinerek sıra dışı şeyler

bulmaktı. Geçenlerde soyut bir Afrika kuş heykeli bulup hemen şöminemin önüne yerleştirmiştim.

"Hemen kayıt olun!" diyen bir kutu var. Tek bir tıkla ev sahipleri sisteme hemen kabul ediliyor. "Ne dersin Ruskin?" diye sordum köpeğime. Koltuktaki her zamanki yerinde sırt üstü, patileri havada yatıyordu. Gidip onu öptüm. "Evde bir yabancı olmasından rahatsız olur musun?"

Bilgisayarıma dönerek hemen kayıt olsam mı, biraz daha düşünsem mi emin olamadan bekledim. Ani kararlar vermekte hiç iyi değildim. Biraz temkinliydim. Araba kullanırken doğru yönde gittiğimden emin olmak için kavşağı iki kez dönerdim. Ed, kararsızlığımdan nefret ederdi. Babam aklımda bir sürü şeyle mezara gireceğimi söylerdi, ütüyü açık bıraktım mı, ön kapıyı iki kez kilitledim mi?

"Gilly, bir düşünsene," Richard'ın pubda bana söyledikleri kulağıma geliyor. "Evinde yapılacak işleri halledecek, duş başlığını tamir edecek, musluğunu tamir edecek, tıkanan borularını açacak, su vanasının yerini bilecek bir adamla yaşayabilirsin."

"Bu işlerin hepsini ben de yapabilirim, önemli değil!" diyorum kararsızlıkla.

"Tamam, ama kapına kimlerin geleceğini hiç bilemezsin. Belki yeterince insanla görüşürsen Bay Doğru'yu bulabilirsin."

"Bay Doğru'yu aramıyorum."

"Ah, Bayan Doğru mu o zaman? Karşı takımda mı oynuyorsun?"

Kendi kendime gülerken, Miles bir kez daha ekranda belirip bana tek bir dokunuşla daha zengin ve daha parlak bir geleceğe adım atacağımı söyledi.

Hadi Gilly. Parayı düşün. Buna ihtiyacın var.

"Hemen kayıt olun" kutusuna tıklayarak nefesimi tuttum.

İşte. Oldu. Tereddüt yok. Richard benimle gurur duymalıydı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" demiştim ona, benim özel hayatımı o kadar sorguladıktan sonra soru sorma sırası bendeydi. Richard'ın babamın vaftiz oğlu olduğundan başka hakkında çok az şey biliyordum. "Neden emlakçılık yapıyorsun? Kabul edelim, bu işte pek iyi de değilsin."

Omzunu silkti. "Ben de her gün kendime aynı soruyu soruyorum."

"Eee?"

"Hâlâ cevabı bilmiyorum."

"Mutlu musun?"

"Mutlu mu? Bu zor bir soru. Hayır," dedi kolayca. "Başkalarına tavsiye vermek benim için kolay," dedi kırılgan bir tavırla. "Ama insan kendi hayatı söz konusu olunca her şeyi berbat ediyor, değil mi?"

Bazen hayat, açılmamak için direnen bir kilit gibidir.

Belki Richard da onu mutlu edecek şeyi arıyordu.

Belki hepimiz öyleydik.

4

On gün sonra;

Şifremi Bobby Shaftoe olarak yazdım. Kardeşim Megan bebekken, deniz kenarına giderken arabada söylediğimiz şarkıydı.

Hoş geldin, Gilly Brown, dedi ekran. Odamın profil kutusuna tıklıyorum. **Hammersmith'deki odanız 28 kez ziyaret edildi, 0 kez sorgulandı.**

Kuşkuyla oturumu kapattım. Evim ve ben hiç kimsenin dans etmek istemediği utangaç kızlar gibiydik. Neler oluyordu? Kesinlikle bir sistem hatası olmalıydı, tekrar bakınca hâlâ kimsenin ilgilenmediğini gördüm. Sıfır sorgulama yapılmıştı.

Sitenin tavsiye bölümüne baktım. *Bazen kiracıların epostaları yanlışlıkla Spam kutusuna gidebilir...*

Tabi ya! Hemen *spam* kutusuna baktım ama hiçbir eposta yoktu. Ekonomik gerileme yüzünden olabilir miydi? Kirayı mı düşürseydim? Hammersmith Köprüsü'nün oradaki plastik koltuklu, küflü perdeli köhne ev tutulmuş mu diye baktım. Benim evimin yarısı bile etmezdi ama kirası benim evimden aylık 100 sterlin daha fazlaydı. Tam ana caddenin üzerinde, orada kim oturmak ister?

Buna inanamıyorum.

Kapı çaldı.

Aromaterapi masözlüğünden emekli, yeni altmışına giren, müzmin bekâr komşum Gloria darmadağınık, gri saçlarıyla, üzerinde bol, mor tişört ve siyah taytla içeri girdi. Her Cumartesi sabahı birlikte spor salonuna giderdik. Aklına estiğinde geceleri arkadaşlarıyla dışarı çıkar, kimi zaman da evde sıcak çikolata içerek müzik dinlerdi.

Gloria, beş yıl önce Ruskin'i aldığımda hayatıma girdi. Elektriklerimin kesik olup olmadığını sormak için kapımı çalmıştı. Yüzüne fener tutunca benim de aynı durumda olduğumu anladı ama canımı sıkan bir şey olduğunu da fark etti. Yavru köpeğimin kaybolduğunu söyledim.

Birlikte her yeri köşe bucak aradık. Alt kattaki tuvalette kapalı mı kalmıştı? Atık su borusuna mı düşmüştü? Koltuğun altında mıydı? Hiçbir yerde bulamadık! Çaydanlığın kapağını kaldırdığımı görünce Gloria resmen aklımı oynattığımı söyledi.

Sonra eğilerek parmağını dudaklarına götürdü. Lavabonun arkasına eğildi. "Gel buraya canım," dedi fısıldayarak. Ruskin kurutucuyla, çamaşır makinesinin arasındaki boşluğa düşmüştü. Biraz dil döktükten sonra, kulaklarında örümcek ağlarıyla dışarı çıktı.

"Ona nasıl bakacağımı bilmiyorum," dedim sesim titreyerek. Çocukluğumdan beri bir köpeğim olsun istiyordum, anneme çok yalvardım ama hem Megan'a, hem de yavru bir köpeğe bakamayacağını söyledi. "Onu yürüyüşe çıkarma işi bana kalacak," demişti.

Büyüyüp kendi evim olunca köpek alacağıma dair kendime söz vermiştim. Battersea köpek barınağını ziyaret ettiğimde Ruskin gördüğüm ilk köpeklerdendi. Sepetinde dertop olmuş uyuyordu. Diz çöktüğümde gözlerini açtı, bana doğru gelip ka-

fesin parmaklıkları arasından patisini uzattı. Bana etrafı gezdiren kız daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını söylediğinde bu yavruyu sahiplenmem gerektiğini anladım.

"Belki de hata yaptım," diye itiraf ettim o gece Gloria'ya. Bu sorumluluk hissi bana ağır geliyordu.

Gloria, tüy yumağını kucağıma verdi. "Artık onun annesi sensin. Sana ihtiyacı var."

"Merhaba oğlum," dedi Gloria, oturma odama girerek yüzme çantasını koltuğa attı. Ruskin, onu karşılamak için kuyruğunu sallayarak yanına geldi, Gloria eğilip onu kucağına aldı. "Neden hazır değilsin?" diye sordu hâlâ pijamalı olduğumu görünce.

"Kusura bakma, hemen geliyorum." Hemen çalışma masama gittim. "Terliklerini beğendim."

"Çok güzel değil mi? Çok rahat ve bacaklarıma renk katıyor, aslında faturalarımı ödemekten başka her işe yarıyor. Ne yapıyorsun tatlım?"

"Profilimi değiştiriyorum."

Gloria sandalye çekti. "Henüz bir şey çıkmadı mı?"

"Hem de hiç."

"Burayı havada kapmaları lazımdı. Şimdiye kadar en azından birkaçı yemi tırtıklamaya başlamış olmalıydı."

"Balık değil ki bunlar," dedim gülerek.

"Kay kenara!" diye emretti. "Bir de ben bakayım."

Gloria ilanımı inceledi. "Okullar tatil," diye hatırlattı. "Londra, ağustosta bomboş olur."

Gloria, 21 numaralı evin tarifini okudu. "Hammersmith'te, sessiz, huzurlu bir sokakta, iki odalı bir evde oturuyorum." Beni kenara itip 'profilini değiştir' düğmesine tıkladı. "Biraz sanatsal bir dokunuşa ihtiyacı var Gilly."

Saatime baktım. "Yüzmeye gidecektik ya?" Gloria'yla ben haftada üç kez yüzmeye giderdik; kendimize Olimpik ismini takmıştık. Genelde herkesin gerisinde kalıyorduk ama bizim için önemli değildi.

"Su ısıtıcısını çalıştır," dedi Gloria.

Gloria, sokağımızı büyük topluluk zihniyeti olan, canlı bir yer olarak tarif etti.

"Ama sessiz bir yer istemezler mi?"

"Hayır! Neden hiç cevap almadığın belli... Bu ilan Sibirya'daki kışlar kadar soğuk!"

"Gerçekten mi? Öyle mi?" Tekrar okuyunca ben de buraya taşınmak istemeyeceğimi kabul etmek zorundaydım. Gerçekten çok sıkıcı görünüyordu.

Gloria, ekrana dikkatini vererek dudaklarını büzdü. "Ah, baksana! Bunu görmüş müydün?" Pazartesi cuma kiracılarının en çok önem verdiği şeyleri gösteren bir siteye tıkladı.

"Pazartesi cuma kiracıları sosyalleşmekten hoşlanır," diye okudu Gloria. "Gördün mü bak? Eğlenceli ortam istiyorlarmış." Sonra benim yazdıklarımı okudu. "Yürüyüş mesafesinde birkaç pub var."

"Gerçekten var," dedim.

"Ah, aman ne güzel! Çok heyecanlandım."

"Hadi öyleyse. Yürüyüş mesafesinde harika publar olduğunu yaz," dedim. "Ayrıca çok sayıda kafe, restoran ve dükkân var," dedim keyifle. "Kapımın hemen önünde güzel bir park var." Gloria'yla kısa sürede ilanı yazmayı bitirip, potansiyel kiracılara metro hattına, bütün çevreyolu ve havaalanlarına çok yakın olduğumu duyurduk. "Harika ulaşım olanakları," yazdı Gloria.

Sonraki ipucuna baktı. *Bazı kiracılar sizinle ilgili ilginç şeyler bilmek ister, bu yüzden istediğiniz kadar bilgi verebilirsiniz.*

İlanıma geri dönüp ekranı okudu, "Yüzmek, film izlemek, yazmak ve kitap okumaktan hoşlanırım."

"Çarşambaları tombala, perşembeleri sessiz film oynadığını, yaşlı seyahat kartınla gezmeyi sevdiğini de yazsaydın. Beni iyi dinle, bu sokakta sadece bir emekli teyzeye yer var, o da benim."

Kahkahayla güldüm. "Tamam. Paraya ihtiyacı olan, 34 yaşında, hayatı altüst olmuş biri olduğumu yaz."

Dudağını bükerek derin düşüncelere daldı, sonunda klavyeye tıklamaya başladı, "Otuz iki yaşındayım..."

"Gloria! Bu randevu sitesi değil! Diğer ilan sahiplerinin hiçbiri yaşını yazmamış."

"Kesinlikle. Göze çarpıp, Anka Kuşu gibi yükseleceksin. Partilere gitmeyi, dans etmeyi seviyorsun... En sevdiğin kokteyl ne?"

"White Lady." Limon suyu, cin ve Cointreau ile yapılır. Eskiden Ed'le birlikte sık sık yapardık.

"Enfes," diye katıldı bana, yazarken birden sayfa kayboldu. "Hayır! Hiçbir şey yapmadım, sadece şu düğmeye bastım," Gloria kendini savunurken bilgisayara bakıp başka bir düğmeye bastım. Sadece simge durumuna küçültmüştü.

İlanımızın sonuna yaklaştığımızda hâlâ eksik olan bir şeyler vardı. "Köpekleri severim!" dedim coşkuyla. "Hayvanları severim desem daha iyi. Herkes köpekleri sever!"

"Aferin kızıma," dedi Gloria; her an saçımı okşayıp, yanaklarımı sıkacak gibi bir edayla.

İsterseniz, ilanınıza fotoğraf da ekleyebilirsiniz. (Tabi ki sizin değil, evin fotoğrafını!) Gloria, benim yüklediğim fotoğrafa baktı. Resimde şömine, Afrika heykeli, şöminenin üzerinde davetiyeler (hâlâ zarfların üzerinde sadece kendi adımı görmeye

alışamamıştım), romanlar ve eş, dost, akraba resimleriyle dolu kitaplık görünüyordu.

Gloria iç çekti. "Televizyonun yüzünden canım." Karınca kadar ekranı olan eski televizyonuma baktım. Gloria'nın hakkı vardı. Bu televizyon bütün potansiyel kiracıları uzaklaştıran bir hastalık gibiydi. Ed, yenisini almakla beni tehdit ederdi ama gururlanarak plazma televizyona ruhumu satmayacağımı söylerdim.

"Ceketini al. Sadie'yi gezmeye götürüyoruz," dedi Gloria.

Gloria'nın parlak, mor arabasının ismi Sadie'ydi. "Televizyon alacak durumda değilim şimdi. Kredi kartımın kendine gelmesi lazım!"

"Bunu kredi çekmek gibi düşün." Ön kapıya yaklaşırken bana döndü. "Çıkmadan önce bir şey söylemek istiyorum, taşınmadığına çok sevindim."

"Ah, Gloria, ben de," dedim duygulanarak.

"Yoksa ben yokken kim çiçeklerimi sulayıp, Guinness'e bakardı?" Guinness, Gloria'nın siyah-beyaz kedisiydi.

"Kim bilgisayarımı tamir ederdi?" Gloria, teknik acil durumlarda her zaman beni çağırırdı; en son geçenlerde kablosuz internetini kurmuştum. "Ben de sevgili Olimpik yüzücü arkadaşımı özlerdim. Umarım, bunca uğraşımızdan sonra mükemmel pazartesi cuma kiracısını bulabilirim."

"Gilly, ilanını hazırladığımızda mesaj kutun tekliflerle dolup taşacak," diye söz verdi Gloria.

5

O akşam, Gloria'yla birlikte tenis kortu büyüklüğünde, ileri teknoloji televizyonu satın alıp kurduktan sonra, Richmond'da oturan kardeşime gittim. Gloria'nın mutfağındaki spot lambasını değiştirdiğim için geç kalmıştım. Nick'in eşi Nancy'nin, babamla tek bir ortak noktası vardı. İkisi de dakikliğe aşırı derecede önem verirdi.

Nancy zarif, mavi elbisesiyle kapıyı açtığında pürüzsüz, bronz bacakları ışıldıyor, sarı saçları, narin omuzlarından dökülüyordu. Elimde bir şişe şarap ve çocuklar için birkaç hediyeyle hole girdim.

"Çocuklar uyuyor. Masal saati için çok geç oldu," dedi Nancy.

Çocuklara her zaman yatmadan önce masallar anlatırdım. "Gidip iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?"

"Tabi," dedi kasıntı bir gülümsemeyle. "Çabuk ol." Yanından geçerken, akşama özel olarak giyinmediğim için gözlerindeki hayal kırıklığını hissettim. Nancy, akşam yemekleri için özel olarak giyinmeyi severdi, güne yeni bir bölüm eklemek önemlidir, derdi.

"Önemli değil," dedi kot pantolonumu işaret ederek. "Ama ne yapmayı unuttun?" gülümseyerek hafif ama aynı zamanda sert bir tavırla dirseğimi dürttü.

"Ha, tabi, özür dilerim!" Ayakkabılarımı çıkarıp hemen Hannah ve Matilda'ya iyi geceler öpücüğü vermek için yukarı çıktım.

Birkaç dakika sonra mutfakta Nancy'nin yanına geldim, ütülenmiş kumaş peçetelerden, ince porselenlere kadar masadaki her şey kusursuz görünüyordu. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum, yemeklerin enfes koktuğunu da ekleyerek.

"Hayır, hayır, sen otur." Nancy, çocukların ve kendi sanat eserleriyle dolu buzdolabının kapısını açarak, beyaz şarap şişesini çıkardı. Birer kadeh doldururken, kardeşim birazdan eve gelmezse yemeğin yanacağını, söyledi. Nick avukattı. Boşanma davalarına bakardı. "Her zaman bu kadar geç mi geliyor Nancy?" diye sordum endişeyle.

"Her zaman. Lanet ofisinde yaşıyor sanki."

Nancy, Hannah'nın (Hannah yedi, Matilda dört yaşında) müzik öğretmeniyle yaşadığı sıkıntıları anlatırken aklım kız kardeşim Megan'a kaydı, bu gece yanımda olmasını ne çok isterdim. Onu sık sık düşünürdüm. Nick ve babam gibi kariyerine kendini adamış başarılı bir avukat mı olurdu yoksa daha çok bana mı benzerdi? Anahtar sesini duyunca Nancy kasılarak saatine baktı. Nick, hızla içeri girip ceketini çıkararak kravatını gevşetti, evrak çantasını masaya koyarak geç kaldığı için benden özür diledi. Nancy çantasını masadan alıp Nick'e ceketini asmasını söyledi. "Süt aldın mı?"

Nick'in yüzünden almadığı anlaşılıyordu. "Ah, Nicholas! Çocukların kahvaltısı için sütümüz yok!"

Nick özür diledikten sonra Nancy onu yanağından öpmesine izin verdi.

"Dalia'dan aldığım bir tarif." Nancy gülümseyerek başlangıç yemeğindeki kusursuz minyatür soğan tartlarını servis etti. Sonra her zamanki gibi bana aşk hayatımın nasıl gittiğini sordu. Yemeği överek soruyu geçiştirmeye çalıştım ama Nancy bana izin

vermedi. Ed'i çok severdi ve onun yemek masasındaki eksikliğini özlüyordu. Ed, Nancy'yi hemen çözmüştü; insanları çok iyi okurdu, bu sayede iyi bir iş adamıydı. "Çok masraflı ve talepkâr biri," demişti Ed onun için. "Kendine güveni yok. İçten içe takdir ve övgüye aç."

Ed'i düşünmeyi kes artık!

Nancy'ye şu anda hayatımda özel birinin olmadığını söyledim. Çekici, bekâr erkeklerin yeraltında saklandığını da ekledim. Gerçi bu sabah köpeğini gezdiren şapkalı, genç adamın kim olduğunu merak ediyordum. İlginç bir havası vardı.

"Neyse." Nick konuyu değiştirmeme yardım etti, "Başka neler yapıyorsun?"

İkiz kardeşimi gördüğümde hep şaşırıyordum. Benim gibi uzun boylu, koyu kahverengi saçlıydı ama son yıllarda yaşlanmıştı, soluk teninden bilgisayar önünde çok vakit geçirdiği belliydi.

"Pazartesiden cumaya bir kiracı bulmak için ilan verdim."

"Neymiş o?" diye sordu Nancy.

Onlara bu kira sistemini anlattım.

"Kadınların eşlerini bir hafta boyunca bırakmaları çok cesurca," dedi Nancy. "Senin bunu yapmana izin vermezdim Nicholas."

Nick bana güldü.

"Sen zaten ofiste yaşadığın için pek bir şey fark etmezdi," dedi Nancy.

Nancy, çocuklara bakmak için çıktığında Nick; "Bence harika bir fikir," dedi gülümseyerek. "Nancy'nin para harcama hızına yetişmek için biz de boş odamızı kiralasak iyi olabilir."

"Hımm, muhteşem görünüyor!" Nancy tabağın yanında kusursuz bir top vanilyalı dondurmayla servis ettiği zarif, şeftalili tartı getirdi.

"Nigella'nın tarifi," dedi Nancy. "Şimdi, Gilly doğum gününüzü düşünmeye başlamalısın."

"Daha kasıma çok var," dedim geçiştirerek.

"Nancy'ye bir proje lazım," Nancy parmaklarıyla ayları sayarken Nick sessizce fısıldadı. "Sadece üç ay kalmış," diye hesapladı Nancy, "çadır kiralayacaksak..."

"Hayır, gerek yok." Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu. "Nick, sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Şaşırdım, normalde partileri çok severdi.

"Perdeleri çekip yorganın altında mı geçirsek?"

"İşte, tam sana göre bir cevap," Nancy durumdan şikâyetçiydi. "Keyifsiz bir adamla evliyim. Sen de pek farklı değilsin Gilly," kıkır kıkır güldüğümü görünce ben de payımı aldım.

"Üzgünüm Nancy, muhtemelen bir şeyler yaparız ama..."

"Beni dinle Gilly, otuz beş zor, hassas bir yaş biliyorum. Beni yanlış anlama, ben de aynen öyle hissetmiştim."

"Hiç önemli değil! Ben öyle hissetmiyorum."

"Otuzunu geçmiş, hâlâ bekâr olmak, özellikle de Londra'da çok zor olmalı," diye ekledi Nancy.

Şarap kadehimden büyük bir yudum içerek, tuvalete gitmek için izin istedim.

"Gilly'nin biriyle tanışmak için daha zamanı var." Ben uzaklaşırken Nick'in konuştuğunu duydum, "Ed'in yaptığından sonra dikkatli olması gerekir."

Kapının arkasında durup bekledim.

"Nicholas, senin anlamadığın şey..."

"Kısık sesle konuş," diye uyardı Nancy'yi.

"...kadınlar için zordur. Biyolojik saatimiz ilerliyor. Çok geçe bırakırsa..."

Hızla yukarı çıktım. Nick'in çalışma odasında, masaya oturup derin derin nefes aldım. "Nancy'nin seni etkilemesine izin verme Gilly." Bazen Nancy gibi biriyle evlendiği için kardeşimi öldüresim geliyordu.

Nick, onunla ilk tanıştığında babamla bana bu muhteşem, güzel, cesur, 'ona âşık olan' kadını tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Romantik bir fırtınaya kapılıp, sadece iki ay sonra ona evlenme teklif etti. Onunla tanışmadan önce, Nancy'nin ailesiyle ilgili fazla soru sormamamız için bizi uyardı. Devlet yardımlarıyla geçinen alkolik babasıyla, işe yaramaz annesini geride bırakıp, kendine daha iyi bir hayat kurmak için Londra'ya taşındığını söylemişti *Nick gururla ama Nancy bunlarla ilgili* konuşmak istemiyordu. İş yerinde tanışmışlardı. Nancy, Nick'in hukuk şirketindeki ortaklarından birinin kişisel asistanıydı. Onu pek sevdiğimden emin değildim ama babam da, ben de ondan hoşlanmıştık. Uzun, sarı saçları, büyük dudakları ve derin mavi gözleriyle Nick'in ona hemen âşık olmasına pek şaşırmamıştım. Nancy güzel bir kadındı. Her kız çocuğunun büyüyünce onun gibi bir kadın olmak istediğini düşünüyordum.

Nancy'yle Nick'in aşağıda hâlâ atıştıklarını duyuyordum. Evlenmeme nedenini anlatan, sosyal sorumluluk sahibi bir reklam filmi gibi olsalar da yeğenlerimden ayrı duramazdım. Haftasonları kızlarla parkta yürüyüşe çıkmayı, onlara dondurma almayı çok severdim. Nick'in kızlarıyla oynarkenki halini düşünürken gülümsedim.

Nick'in dizüstü bilgisayarı gözüme ilişti. Ben buradayken ev ilanıma cevap gelmiş mi merak ettim. Tuşlara bastım.

"Merhaba Gilly!" diye yazılıydı ekrandı.

"Beni selamlamana gerek yok," diye mırıldandım, şifremin kabul edilmesini beklerken.

Ekrana bakınca gözlerime inanamadım. Hayal mi görüyordum?

Çığlık atmış olmalıyım ki Nick yanıma gelmiş, bana sarılıyordu. "Özür dilerim Gilly. Nancy düşüncesizlik etti."

"Hayır!" dedim Nick'i iterek. "Önemli değil. Hakkı var," itiraf etmem lazımdı. "Vaktim ilerliyor... Ama baksana, Nicky!"

Eviniz 55 kere ZİYARET edildi ve 10 kere SORGULANDI.

"Şşttt!" coşkuma gülümserken bir yandan beni susturmaya çalıştı.

Kızlardan biri ağlamaya başlayınca yanına gitti.

"Yok bir şey güzelim." Matilda yatağın ucunda oturmuş uyandırıldığı için ağlıyordu. Nick ona Cinderella şişesini verdi. "On sorgulama," dedi kısık sesle, "Bu harika!"

"Hala!" Tilda bağırınca parmağımı dudağıma götürerek tekrar iyi geceler öpücüğü vermek için yanına gittim. Yumuşak, yuvarlak yüzü uyku kokuyordu.

"Ruskin nerede?" diye sordu. Tilda; onunla evlenmek istediğini söylerdi. "Uyuyor," dedim fısıldayarak.

Hannah, yatağında çapraz şekilde uyumaya devam ediyordu. Kardeşinden üç yaş daha büyük olan Hannah, piyano çalmayı ve bisiklete binmeyi severdi; gerçi son zamanlarda hevesini kaybettiğini fark ettim. Şimdilerde televizyon izlemekten başka bir şey yapmak istemiyordu.

Örgülü, altın sarısı saçları, uzun bacaklarıyla kızların ikisi de çok güzeldi. Benim gözümde her yönden mükemmeldiler.

"Bu arada, sabah annem aradı," dedi Nick yatak odasının dışında, sessizce.

"İyi. Onu merak ediyordum." Annem şarap tüccarı olan, Patrick isminde bir adamla birlikte Perth'te yaşıyordu. Hannah doğduktan sonra Avustralya'ya taşınmıştı. Nick onu hiç affetmediği için gitmesine mutlu olmuştu. Ben ondan farklı hissetsem de

gitmesini istemediğimi söylemem zordu. Babam da şaşırmış görünmüyordu; Patrick'i bizden önce öğrenmişti.

"Nasılmış?" diye sordum.

"İyi. Mutlu," diye cevapladı sadece. Saatine baktı. "Kusura bakma Gilly," dedi çalışma odasına giderek. "Şu aralar işler çok kötü, şirket bir sürü insanı işten çıkarıyor, bu davayı zamanında yetiştiremezsem..."

"Nick, çok yorgunsun. Yarına kadar bekleyemez mi?"

Onu nazikçe ikna etmeye çalışırken aşağıda Nancy'nin sofrayı topladığını duydum.

Bitkince başını salladı. "Haklısın. Hemen yatıyorum," diye söz verdi.

Tek başıma Nancy'nin yanına, mutfağa gidip kurulama bezini aldım.

Yatakta annemi düşünerek uyuyamadım. Bazen, onu özlediğimde her şeyin farklı olmasını diliyordum. Bazen de, senelerce evvel annem kapısına geldiğinde babam onu affetseydi ne olacağını düşünürdüm. Ya da boşandıklarında babamla değil de annemle yaşamaya karar verseydim, nasıl olurdu?

Bu geceyi düşündüm, Nancy'ye mutfağı toplamasına yardım ederken duyarsızca konuştuğu için özür diledi, sadece benim mutluluğumu düşündüğünü söyledi. "Ben de mutlu olmayı istiyorum," diyerek ona teşekkür ettim. "Ama Nancy, bu sefer, doğru kişiyi bulmalıyım. Tekrar incinmeye dayanamam."

Bir gösteri yarışındaki atla, jokeyi gibi Nancy'yle çok iyi anlaşıyorken birden her şey alt üst oldu. Nancy annemin Megan'la yaşadığı sorunları unutmamam gerektiğini söyledi. "Belirli yaşlara gelen kadınlarla ilgili istatistikleri okuyordum, öyle bir çocuk doğurma riski..."

"Nancy, yeter!" diye bağırarak hemen oradan ayrıldım.

Komodinden Megan'ın gümüş çerçeveli resmini aldım. Matilda'nınki gibi yuvarlak, yumuşak çizgili yüzü, parlak teni ve gülümsediğinde irileşen gözleri vardı. Nick onun hakkında konuşmak istemiyordu. Yarım bırakılan ve asla geri dönülmeyen bir kitap gibi hayatının o kısmının üzerini örtmeyi tercih etmişti. Ama ben, özellikle geceleri sık sık onu düşünürdüm.

Yavaşça uykuya daldım.

6

Aralık 1984

Çocuk bakıcımız Lisa ve Nick'le *Eastenders*'ı izlerken, kucağımızdaki spagettiyi yiyorduk. Normalde bunu izlememize izin verilmezdi. O sabah babam, annemi hastaneye götürmüştü. Önce annemin inlemesini duydum, ardından bağırdı. "Aman Tanrım, geliyor!" Neler olduğunu görmek için merdivenlere çıktım. Nicholas uyanmadı.

"Anne?" diye seslendim korkuyla.

"Odana dön!" dedi babam. Birkaç saniye sonra yatağıma gelip Lisa'nın, Nick'le bana bakmak için geleceğini, sonra bizi okula götüreceğini söyledi. "Her şey iyi olacak," dedi. Heyecanlı olduğu belliydi. Çıktıklarında gözlerimi kapatıp, küçük kız kardeşimi düşündüm. Saçlarını örüp, tırnaklarına oje sürmek istiyordum.

Şimdi, uzun bacaklarını koltukta kıvırmış oturan Lisa'ya bakıyordum. On dokuz yaşındaydı, dümdüz, altın sarısı saçları vardı. Her gece onun gibi saçlarım olsun diye dua ederdim ama sabahları yine, arada maviye dönen gri gözlü Gilly olarak uyanırdım. Annem kahverengi saçlarım ve giysilerimin rengine göre değişebilen gözlerim olduğu için şanslı olduğumu söylerdi.

"Bukalemun gibisin," derdi, hiç kimseye özenmeden olduğum halimle gurur duymamı, omzum dimdik yürümemi söylerdi.

Lisa, sık sık Nick'le bize bakıcılık ederdi. Daha da küçükken (o sıralar sekiz yaşlarındaydık) annemle babam geceleri dışarı çıkardı. Annemin yatağının kenarında oturup gece için hazırlanmasını, burnunu pudralayıp, ruj sürmesini izlerdim. Bütün takılarına bakar, yüksek topuklu ayakkabılarını denerdim. Gidecekleri yerleri sırayla seçerlerdi. Annem Suşi diye acayip bir yemekten hoşlanırdı. Babam da körili yemekleri severdi. Annem bale izlemekten hoşlanır, babamsa tayt giymiş erkekleri izlemeye tahammül edemem, derdi. "Sakın annen gibi bir kadınla evlenme!" demişti babam bir akşam salsa dansı dönüşü. "Şimdi de uçuş dersleri almakta tehdit ediyor beni. Sanırım beni öldürmek istiyor!"

Annem hamile kaldığından beri dışarı çıkmıyorlardı. Sanırım babam evde kalmaktan gizlice mutluydu. Ofisten döndükten sonra küvette uzanmayı severdi. Kendine bir kadeh içki (sanırım viskiydi) koyar, yukarı çıkarak banyo kapısını kilitlerdi.

Annem hamile kalmadan önce sürekli kavga ederlerdi. Birbirlerine çok bağırırlardı. Bir keresinde babam ona tekrar çocuk sahibi olmak için çok yaşlandığını söyleyince, annem elindeki şarabı yüzüne döktü. Babam, bebeğin sorunlu doğmasından endişelendiğini söylemişti. Bu kavgalardan sonra Nick'le aynı odada yatardık.

Annem pek genç sayılmazdı. Kırk iki yaşındaydı. Babamla yirmi yedi yaşındayken evlenmişti.

Annemler, sürekli bize mucize olarak doğan bebekler olduğumuz anlatırdı. Televizyon izleyen kardeşime baktım. Annemin yaptığı saç kesimini beğenmedim. Saç kesimlerimizi hiç beğenmiyordum. İkimizin de korkunç perçemleri vardı.

Evlendikten yedi yıl sonra hâlâ çocukları olmayınca evlatlık almaya karar vermişler.

Evlat edinme kâğıtlarını imzalayacakları hafta, annem ikiz bebeklere hamile olduğunu öğrenmiş. "Yedi yıllık kötü şansım tersine dönmüştü," diye anlatırdı annem.

Nick'le ben doğduktan sonra annem bizimle ilgilenmekle çok meşgul olduğundan başka bebek düşünememişti.

"Hamile misin?" Babam bu haberi aldığında mutfaktaydı. Annem haberi paylaşmak için Nick'le beni de çağırmıştı.

Babam kendine cin koyup, bir seferde içti. "Nick, Gilly, annenizle yalnız konuşmam lazım," dedi. Mutfaktan çıkıp yukarı gittik ama nefeslerimizi tutarak merdivenlerde bekledik.

"Lütfen mutlu ol," diyordu annem.

"Korunduğunu söylemiştin Beth. Ne yapmamı bekliyorsun? Sevinçten hoplayıp zıplamamı mı?"

"Ama Will, bebek doğunca değişirsin, biliyorum."

"Üçüncüyü yapmamaya karar vermiştik."

"Sıkılıyorum! Çocuklar okula gidiyor..."

"Yaptığın onca sinsi, bencil şey arasında bu..."

Kardeşime sinsi kelimesinin ne demek olduğunu sordum. Nick fısıldayarak açıkladı, "İyi bir şey değil Gilly. Terbiyesiz gibi bir şey sanırım."

"Buna ihtiyacım var," diye ısrar etti annem.

"Bunda tek söz sahibi olan sen değilsin!"

"Will! Bekle!"

Evin kapısı çarptı. Merdivenin üst basamağından fırlayarak Nick'in odasına girdik. Arabanın motorunu duyduk. Pencereden dışarı bakınca, babamın arabasını gecenin karanlığına doğru ilerlediğini gördüm. "Bu gece yanımda uyumak ister misin?" diye sordu Nick umutla. "Ranzanın üst katında yatabilirsin."

Üçüncü çocuktan sonra annem kendini iyi hissetmiyordu. Öğleden sonraları uyuyor, bizimle oynaması için sık sık Lisa'yı çağırıyordu. Lisa, babamdan hoşlandığı için bize gelmeyi seviyordu. Bazen babam, bizi çift katlı otobüslerle Ulusal Tarih Müzesi ya da Madame Tussauds'a götürürdü. Sonrasında bol sosisli pizza yemeye giderdik.

Şimdi Lisa tabakları topluyordu. Telefona baktım. Bütün gün, okul müdiremiz Bayan Ward'un beni odasına çağırıp, annemin çok yaşlı olduğu için öleceğini söylemesinden korktuğumdan karnım ağrımıştı.

Kapıda anahtarın çevrildiğini duyduk. Nick'le birbirimize baktık. Lisa, dudağına ruj sürüp, bileklerine kokulu bir şey sıktı.

Babam; üzerinde kalın, bol kazağı ve atkısıyla içeri girip yanıma oturdu. "Çok üzgünüm, Nicky." Başını sağa sola salladı. "Artık başına bela olacak iki kız kardeşin var."

"Kız kardeşim oldu!" Sevinçle bağırarak babamın koluna sarıldım.

"Evet, çok güzel ve sağlıklı bir bebek... Annen size kocaman bir öpücük gönderdi." Kazağı, hastane ve deterjan kokuyordu.

"Ne isim koyacaksınız?" diye sordu Lisa.

"Megan," dedi babam, "Annemin ismini verdik, Megan."

7

Ruskin'le, Ravenscourt Park'ın kapısından geçip huzur dolu vahamıza girdik. Richard haklıydı. Kapımın önünde bu güzellik varken, kırsal kesimde yaşamaya ne gerek vardı? Bazen davulun sesi uzaktan hoş gelirdi.

Kafenin yanından geçtim, sabah kahvelerini almaya giden insanlar köpeklerini kapıya bağlamıştı. Açık alana giden yoldan yürüyerek, bahçenin ortasında toplanmış arkadaşlarıma doğru ilerledim. Walter, Airedale cinsi köpeği Spike'ın tasmasını sımsıkı tutuyordu çünkü Spike diğer köpeklerin, özellikle de minyatür Schnauzer Hardy'nin yanında fazla heyecanlanıyordu. Spike, sürünün dışındaki köpeklerle kavga etmeye başladığı için şimdi ağızlık takmak zorundaydı. Bu grubun da patronu olan patronum Mari de oradaydı. Spike'ın ağızlığının ters olduğunu söyleyerek Walter'ı azarladığını duyabiliyordum.

"Kayışlar hayvanın gözünde duruyor, görmüyor musun?" diye bağırıyordu.

Bugün, Mari giysilerinin üzerine şık, kot bir önlük giymişti. Giysilerinin çamurlu pati izleriyle kirlenmesini sevmezdi. Elindeki, ısırık izleriyle delik deşik olmuş mavi topu, büyük bir güçle Basil'in yakalaması için uzağa fırlattı. Basil olimpik atletler kadar

hızlıydı. Dükkâna geldiğinde öyle yorulmuş olurdu ki bütün gün Ruskin'le birlikte uyurdu.

Dört sene önce büyük meşe ağacının altında Mari'yle tanıştığımdan beri, Walter, Samantha, Brigitte, Ariel ve beni mıknatıs gibi bu buluşma noktasına çekiyordu. Sam benim yaşımdaydı. Evli ve üç çocuğu vardı. Yarı Fransız olan Brigitte, gurmeydi. Grubumuzun en genci, yirmi altı yaşındaki Ariel'in, Graham isminde bir sevgilisi vardı ve benim gibi binlerce iş değiştirmiş olmasına rağmen asıl tutkusu müzikti. Şu aralar Hammersmith'te bir okulda çağdaş müzik dersleri veriyordu. Siyah pug cinsi köpeği Pugsy'yi bisikletinin sepetine koyup her sabah parka gelirdi. Yetmişlerindeki Walter, pencere temizlikçiliğinden emekli olmuştu.

Gruba yaklaştım, selamlaşarak birbirimize olan bitenleri anlattık. Walter, bugün keyifsiz görünüyordu. "Çok canım sıkkın," diye dert yandı. "Yeni televizyonum çalışmıyor. Sağına soluna vurmadan görüntü gelmiyor. Çok para vermiştim."

"Olmaz öyle şey!" dedik hep bir ağızdan.

"Rezalet!" dedi Brigitte.

"Hemen dükkâna gidip, doğrudan müdürle konuşmalısın," diye tavsiye etti Ariel.

Ariel'ın üzerinde dar kesim bir kot ve beyaz bir tişört vardı, saç rengini tekrar değiştirmişti. Şimdi kısa kestirip, sarıya boyattığı saçları, kahverengi gözlerini vurguluyordu. Bu çocuğun her ay farklı bir imaj yapmaya uygun bir yüzü vardı; Madonna gibi her tarza girebiliyordu.

Sonra evimin on üç potansiyel kiracı tarafından sorgulandığından bahsettim. Bu sabah üç ziyaretçi daha almıştım.

"Ee, taşınmıyor musun o zaman?" diye sordu Sam, bir süredir görüşemediğimiz için son haberleri almaya çalışıyordu. Yazın ortasında bile açık renkli teni solgun görünüyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ah, şükürler olsun," dedi Ariel. "Pugsy seni çok özlerdi," dedi, çimlerde garip bir şeyi koklayan Pugsy'yi işaret ederek.

"Ah, çok sevindim, gitmeni hiç istemiyorduk," dedi Sam. Capcanlı kızıl saçları, bulaşıcı bir gülüşü ve beni spor salonuna daha sık gitmeye teşvik eden bir fiziği vardı. Ailesine bakıyor, ayrıca bir mimarlık firmasında yarı zamanlı sekreterlik yapıyordu. Sam, Airedale Spike'ın âşık olduğu Hardy'nin sahibiydi.

"Güzel yüzünü çok özlerdim," dedi Walter. Hiç evlenmemişti ama flört etmeyi çok severdi, pencere temizleyiciliğinden emekli olduğundan beri (merdiven artık ona çok ağır gelmeye başlamış) Hammersmith köpek gezdirici sakinlerinin arasına katılmıştı. Şu anda Spike'ın yanı sıra Gusto isimli bir köpeğe de geçici olarak bakıyordu. Her çeşit köpek aksesuarlarıyla dolu, haki renk sırt çantasını almadan hiçbir yere çıkmazdı.

"Gitmenin hep kötü bir fikir olduğunu düşünürüm," dedi Brigitte yoğun Fransız aksanıyla.

Konuşmanın dışında kalmaktan hiç hoşlanmayan Mari de onlara katıldı, "Ben de. Manzarasız yaşayamam." Önceden Londra'yı savunduğunu hiç hatırlamıyordum, onun için tek önemli olan yerime birini bulmadan gitmememdi.

"Evine bakan kiracılar nasıl?" diye sordu Sam. "Nerelilermiş?"

O akşam görüştüğüm Roy Mezgitbalığı'ndan bahsedince hepsi güldü.

"Benim de alabalık isminde bir tanıdığım vardı," dedi Walter gülerek.

"Roy," Mari tekrarladı. "İsimden emin değilim. Ama kulağa iri yarı, şişman..."

"Bira göbekli bir adam gibi geliyor," diye tamamladı Sam.

"Ah, yazık ama..." dedi bir başkası.

Üzerinde cepli pantolon, tişört ve mavi şapka olan bir adam İskoç teriyeriyle yanımızdan geçti. Bu adam bana tanıdık geliyordu. Buldum! Geçen gün onu görmüştüm. Uzun boylu, salaş, tıraş olmamış ve benim yaşlarımdaydı. Yataktan az önce çıkmış gibi bir hali vardı ama gayet uyanık, mavi gözleri merakla etrafa bakınıyordu. "Pardon, lafınızı mı böldüm?" Gruptakilere baktı. "Köpek buluşma saati mi?" dedi gülerek, kendine güveninde çekici bir şeyler vardı. Ariel'in de ona baktığını anlayabiliyordum. "Sevimli," dedi bana fısıldayarak. "Bekâr mıymış sorsana, Gilly... Hadi, biraz aksiyona ihtiyacın var."

Ayağına basınca bağırdı.

Adam ikimize baktı. "İyi misin?" diye sordu, numaradan acıyla kıvranan Ariel'e.

"İyi, merak etmeyin," dedim, Ariel'in inlemesini umursamadan.

Neyse, bu konuyu önceden dinlemiş olan Mari'den özür dileyerek, Guy'a evime kiracı bulma planımı anlattım.

"Kiracı almanın şöyle bir sorunu var, bir süre sonra onlardan kaçmak için her gece dışarı çıkmaya başlıyorsun," dedi.

"Ee, işin iyi kısmı ben pazartesiden cumaya kalacak bir adam arıyorum."

"pazartesiden cumaya mı? Hafta sonları ne yapacak?"

"Basıp gidecek," dedi Mari, mentollü sigarasını yakarak.

Yeni gelen adama kendimizi tanıtmadan önce köpekleri tanıttık. Şu Brigitte'in köpeği Mousse, Sam'in köpeği Hardy, Mari'nin balkonunda yetiştirdiği en sevdiği ottan ismini alan Basil. Bu yıl domateslerinin çok iyi olduğunu da ekledi. Bu Ruskin. Şuradaki de Pugsy.

Hep beraber bu şapkalı adamı süzerken, grubumuzu oyun bahçesindeki okul çocuklarına benzetiyorum. Asla aramıza yeni

katılanlardan emin olamazdık. Kendi kendimize çok rahatken, yeni biri gelince birden bütün denge bozulurdu.

Aramıza yeni gelen adama evime bakmak isteyen on üç kişi olduğunu, bu akşam da ilk adayla görüşeceğimi anlattım.

"On üç?"

Etkilenmesini bekliyordum,"Bazı insanlara göre uğursuz bir sayıdır," demekle yetindi.

Yürüyüşümüzden sonra Mari ve ben, köpeklerle birlikte işe gitmek üzere ayrıldık. Metroyla Sloane Square'e doğru giderken, Mari sertçe karnıma dirsek attı. "Şunlara baksana," karşımızdaki kulaklarına bir şeyler tıkamış insanları işaret etti.

"Şişştt!"

"Yarı ölü gibiler!" Mari'nin sinir bozucu insanlara tahammülü vardı ama yüksek sesli müziğe hiç dayanamazdı. "Umurlarında değil," diye çıkıştı.

İçlerinden biri ona ters ters baktı.

Neyse ki, Mari uzatmadan susup kitabını çıkardı. Tren tıngırdayarak ilerlerken bu gece Bay Mezgitbalığı gelmeden evi bir güzel temizlemem gerektiğini düşündüm. Sonra şapkalı adama aklım takıldı. Nedenini bilemedim ama hayatımda çok önemli biri olacağına dair garip bir his vardı içimde. Onu bir daha gördüğümde kahve içmeyi teklif edecektim. Umarım tekrar yanımıza gelirdi.

Mari'yle trenden indik. Ruskin'i kucağıma alıp toplu taşıma kartımı okutarak turnikeden geçtim. "Köpeğinin ismi ne?" diye sormuştum adama. Arkadaş canlısı olmasına rağmen mesafeli tavrını çekici buldum.

"Bela," diye cevaplamıştı kısık sesiyle.

8

Roy, yirmi dakika gecikti. Kendime bir kadeh daha şarap koyarken, fazla içmemem gerektiğini düşündüm. Oturma odasına bir göz atıp, Ruskin'in fırçasıyla, çiğnenmiş oyuncak tavşanını dolaba kaldırdım. Yazlık ceketimi asıp, köpek tasmasıyla, ayakkabı çekeceğini bir kenara attım. Aynada kendime baktım. Üzerimde koyu renk kotla, siyah bir bluz vardı, leopar desenli bir fularla saçlarımı arkaya topladım.

Kapı çalınca irkildim. Sakin ol. Kalbim küt küt atarken, en iyi gülümsememi takındım.

Kapıyı açtım. "Ah, Gloria."

Oturma odasına doğru bakıp kısık sesle sordu. "Gelmedi mi?"

"Hayır!"

"Tuvalette saklansam mı?"

Sırtına elimi yaslayıp, kapıdan dışarı çevirdim.

"Bir şifre belirleyelim," dedi Gloria yolun yarısında. "Bay Balık tuhaf biri çıkarsa birkaç kez panjurları aç kapa."

On dakika bekledikten sonra telefon çaldı. Eski iş yerimden Jonnie, bu akşam buluşmak istediğini söyledi. "Gelemem," diye-

rek haftaya görüşmeyi önerdim. "Tamam," dedi heyecanla. Benden hoşlandığının farkındaydım ama keşke ben de aynı şeyleri hissetseydim.

Birden telefonum acil servis hattı gibi çalmaya başladı. Önce babam, sonra Anna arayıp pizza yemeye, sonra da sinemaya gitmeye davet etti.

"Gidemem, kiracı adayı Roy Mezgitbalığı evi görmeye gelecek."

"Roy Mezgitbalığı," dedi düşünceli bir sesle. Sesindeki kahkahayı duyabiliyordum.

"Belli mi olur Gilly, belki de şu Roy Mezgitbalığı rüyalarındaki adamdır."

"Ah, Anna!" her ne kadar itiraz etsem de, bir düşününce...

Düğün konuşmamızda mikrofonu gururla tutarak, "Pazartesi cuma kiralık evler sitesinde tanıştık," diyordum.

Roy'un yanında duruyordum, James Bond kadar yakışıklı görünüyordu. Bir İngiliz malikânesinin bahçesine kurulmuş düğün çadırındaydık, tavanlar yıldızlarla süslü, masalarda mumlar vardı. Gelinliğim sade ama zarif, fildişi rengiydi. "Edward'dan sonra," diye söze başladım. "O özel insanı bir daha asla bulamayacağımı sanıyordum, ta ki Roy karşıma çıkana kadar. O geldi ve her şey değişti."

Konuklar hayranlıkla iç çekti.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim elimi kalbime koyarak. "Soyadı beni biraz tereddüde düşürdü..."

Roy gülerek bana dirsek attı.

"Bir de geç kalması..."

Arkadaşlarımız ve ailelerimiz kahkahalar atarak alkış tuttular.

"Ama o kapıyı açtığımda..."

"Merhaba!" Uzun boylu, mor kasklı, şortunun altından kaslı bacakları görünen bir adam, metalik bisikletinin yanında duruyordu. Havuç rengi saçları vardı. "Geciktiğim için özür dilerim."

Şu hayal kırıklığı ifadesini yüzünden sil de adama selam ver Gilly!

"Bisikleti bahçede bırakabilir miyim?"

"Tabi," dedim en tiz sesimle.

"Ev güzelmiş." Bisikleti oturma odasına sokarken Ruskin, huzursuzca havladı. "Merhaba. Bu huysuz arkadaşın ismi ne?"

Dehşet içinde Gloria'nın yatak odası penceresine baktım ama orada görünmüyordu. Roy, bisikletini bahçemin dökülen duvarlarına yasladı.

"Bisiklet kâbus gibi, artık dışarıda bırakamıyorsun. Hiç güvenli değil."

"Kilidin yok mu?" Bisikletini eve sokmak yerine sokak lambasına kilitleyebilirdi.

"Var ama hırsızlar zincirleri de kesiyor." Artık Roy'un ne kadar kalmayı planladığından endişelenmeye başladım. Eve bakarken, hırsızın biri gelip bisikletini çalsa çok büyük bir bahtsızlık olurdu. Roy, mutfağa geri dönerek meyve sepetimden bir elma aldı. Elmayı tenis topuymuş gibi terli tişörtüne sildi.

Bir şey içmek isteyip istemediğini sordum. Bir bardak su istedi.

"Teşekkürler. Evin güzelmiş," dedi başıyla onaylayarak. "Uzun zamandır burada mısın?"

"Aşağı yukarı dört yıl."

"Neden kiracı istiyorsun?" Bana göz kırptı.

Vergilerimi ödemek zorundaydım çünkü. "İyi bir değişiklik olacağını düşündüm," dedim neşeyle.

Tişörtünden Manchester United taraftarı olduğu anlaşılıyor, bir an kumandayı eline alıp maç kanalını açacağından korktum.

"Etrafı görmek ister misin?"

"Harika olur." Koltuktan sıçrayarak kalktı. "Önden buyur." Ona yol gösterirken popoma baktığından şüphelendim.

"Çok uzun sürmez," dedim gülerek. "Gördüğün gibi burası oturma odası."

"Güzel."

Roy'a, üst kattaki küçük tuvaletle banyoyu gösterirken Ruskin de bizi takip etti. Banyodaki çamaşır askısında külotlarım asılıydı. "Kusura bakma," dedim yüzüm kızararak. "Devam edelim," diyerek telaşla banyodan çıktım.

"Takma kafana," dedi yine göz kırparak. "İlk kez görmüyorum."

Ah Tanrım! "Ne iş yapıyorsun Roy?"

"Matematik ve fen öğretmeniyim. Günahlarımın bedelini ödüyorum."

Alarm çanları çalmaya başladı. Öğretmenlerin çalışma saatleri az olurdu. Akşam beşte eve gelen birini istemiyordum. Belki tek istediğim, her ay posta kutuma gelen kira çekiydi; o da ödemeyi yapan Roy olmadığı sürece.

"Ealing'de bir okula atandım ama eşim buraya taşınmak istemedi, Devon'dan gidip gelmek çok zor."

"Anlıyorum." Ama Roy'un koltuğumda oturarak ders kitaplarını işaretleme sahnesi gözümün önünden gitmiyordu.

Onu yukarıdaki boş odaya götürdüm. Küçük odada, mavi desenli örtü serili çift kişilik bir yatak ve duvarda İspanyol zeytinliği tablosu vardı.

Yatağa oturdu. "Rahatmış." İmalı bir şekilde gülümsedi. Başımı çevirdim.

Ne yapacaktım? Ona yatak odamı gösterecek değildim ya? Garip bir adamdı. Nasıl hayır diyebilirdim? Bazen yatağı babamla paylaşması gerektiğini, babamın bağırsaklarından rahatsız olduğunu mu söyleseydim? Ya da idrarını tutamadığını? Banyoya yakın olan tarafta yatması gerekiyordu. Bunu söylersem kaçıp uzaklaşabilirdi belki.

Roy, ayağa kalkarak hevesle ellerini ovuşturdu. "Yarın nasıl?"

"Yarın mı?" dedim bağırarak.

"Evet. Sana ne zaman uygun olursa..."

"Ah, Roy, emin değilim. Şöyle bir şey var..."

"Ben, gerçekten birlikte yaşaması kolay biriyimdir," dedi lafımı bölerek. "Varlığımı bile hissetmezsin. Tek istediğim işten gelince eşofmanımı giyip rahatlamak," tekrar göz kırptı. Hastalık gibi, sürekli her şeye göz kırpıyordu.

Bu kritik acil durumda, cep telefonum titreyerek bana mesaj geldiğini söyledi. Bir dakika müsaade isteyerek hemen yatak odasından aşağıya indim. Anna'dan mesaj gelmişti. "Kiracı işi nasıl gidiyor?" Onu sonra arayacaktım. Şimdi şu sorunu halletmeliydim, Roy'un aşağı indiğini duydum.

"Hemen buraya gel!" Gloria'ya mesaj attım. "Evle ilgileniyormuş gibi yap." Gönder.

Roy, yanıma geldi; rahatça koltuğuma yerleşirken kapı çaldı.

"Pardon Roy, odaya bakmak isteyen birinin daha olduğunu söyleyecektim..."

"Hımm..." Ayağa kalkarken dergileri yere düşürdü. "Tabi. Ben bisikletimi alayım."

Roy, bisikletini halımın üzerinden geçirirken kendimi suçlu hissettim ama bu adamla nasıl yaşayabilirdim? Hayır, hiç sanmıyorum. Hem Ruskin de onu sevmemişti zaten.

Kapıyı açtım; bol tişörtü, siyah taytı, parmak arası terlikleri ve

taçla topladığı gri saçlarıyla Gloria içeri girdi. Uğraşsa ancak bu kadar kiracı adayı gibi görünebilirdi.

Elini sıktım. "Hemen geliyorum," dedim sessizce dudaklarımı oynatarak. "Teşekkürler."

"Ne sevimli bir ev," dedi Gloria coşkuyla. "Tutmak istiyorum!"

Roy, bisikletiyle yanımızdan geçti. "Kararını hemen bildirir misin?" diyerek Gloria'yı selamlayıp kapıdan çıktı.

"Tabi ki. Geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil." Bisikletine binip Hammersmith'in arka sokaklarına doğru kayboldu.

Rahatlayarak Gloria'ya döndüm.

"Evine kiracı alıp, biriyle yaşamak evlilik gibidir," dedi ısrarla. "Asla ilk çıktığın adamla evlenmezsin, değil mi?"

Hakkı vardı.

"Endişelenme Gloria. Sadece on iki Roy daha kaldı."

Sonra, dışarıdan yemek söyleyerek şarabın kalanıyla birlikte, *How to Look Good Naked*'i izledik.

*

O gece uyuyamadım.

Gloria haklı mıydı? Mükemmel pazartesi cuma kiracımı bulabilecek miydim? Öyleyse, neden evime bir yabancı aldığım için kendimi çok rahatsız hissediyorum?

9

1985

"İçimde garip bir his var," Nick ve Anna'yla okuldan döndüğümüzde, annemin sağlık görevlisiyle konuştuğunu duyduk. Megan, oturma odasında, tüylü kiliminin üzerinde, etrafında oyuncaklarla yatıyordu. Annem akşam Brownie'lere gidene kadar Anna'nın bizde kalabileceğini söylemişti. Baş Elf seçilmiştim ve bu gece "düzenli ev sınavına" girecektim; görevlerimden biri pirinç kapı tokmağını parlatmaktı. Sabırsızlıkla bekliyordum.

"Şimdiye kadar oturmaya başlaması gerekmiyor mu?" Megan ve yetişkinlerin arasından mutfağa geçerken annemin ısrarlı konuşmasını duyduk.

"Bayan Brown, fazla endişeleniyorsunuz. Bunu çok sık görüyorum."

"Ama Megan yedi aylık oldu."

"Her şeyin iyi olduğuna eminim. Kızınız mutlu bir bebek. Baksanıza."

Annem bir şey demedi.

"Endişelenmemeye çalışın," sağlık görevlisi, son tavsiyelerini vererek mantosunu giydi.

"Gilly!" Sağlık görevlisi gittikten sonra annem bana seslendi.

"Buraya gelir misin?"

Merdivenlerin üzerinde, ağzımda tükenmez kalemim, kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Lütfen!" Sesinde çaresizlik vardı.

İsteksizce, oturma odasında annemin yanına gelip, gülümseyerek bana bakan Megan'ın yanında diz çöktüm. Gamzeli bacakları, kalın ekmek hamuru gibiydi; yumuşak, pembe ayakkabılarının üzerinde tüylü domuzcuklar vardı.

Megan'ın kahverengi saçlarını okşadım. Küçük kız kardeşimin her şeyi büyüktü. Yuvarlak yüzü dolunay gibiydi, derin mavi gözleri, tombul kolları, bacakları, gür saçları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Babam büyüdüğünde süper model olacağını söylerdi.

"Bir terslik var," dedi annem. "Endişeleniyorum Gilly."

"Neden?"

"Bak."

Annem, Megan'ı kollarına alıp kısa bir süre tuttuktan sonra nazikçe kilimin üzerine bıraktı. "Bir şey fark ettin mi?" Annem, gözlerimin içine endişeyle baktı.

"Ne gibi? Bir şeyi yok gibi görünüyor." Sabırsızca ayağa kalktım. "Şimdi gidebilir miyim?"

Annem tekrar izlememi istedi. Yine, tam olarak aynı şey oldu. Sıkılarak omzumu silktim.

"Pardon, tamam git odana," dedi dikkati dağınık bir şekilde. Odadan çıkarken annemin Megan'ı kollarına alıp kilimin üzerine bıraktığını, Megan bu sefer önemli bir şey yapacakmış gibi dikkatle izlediğini gördüm ama yapmadı. Her zamanki gibi sırt üstü devrildi. Kapının kenarından onları izledim.

"Git odana," dedi annem. "Saçmalıyorum herhalde."

Başımı salladım.

"Gilly?"

"Bundan babana bahsetme, olur mu?"

10

Pazar sabahıydı. Dün gece biriyle buluşmuştum. Anna, iş yerinden Harvey isimli bir arkadaşıyla beni tanıştırdı, Soho'da yeni bir restorana gittik. Atmosfer harikaydı, *'kadife pantolonunun içine soktuğu beyaz gömleğinden göbeği taşan adam'* randevumun aksine, Harvey stil sahibiydi. Barda flört ederken bu sefer Anna'ya teşekkür edeceğimi düşünüyordum. Aramızda şüphesiz bir uyuşma vardı ama gecenin sonunda Harvey hesap makinasını çıkarıp, tatlı yediğim için ondan daha fazla hesap ödemem gerektiğini söyleyince bütün büyüyü bozdu.

Telefon çaldı. Normalde, annem Avustralya'dan günün bu saatlerinde aradığı için o sandım ama Susie'ymiş. Anna'yla birlikte Susie de Londra'daki en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Kocası Mark emlak işinde çalışıyordu, iki çocukları vardı; benim vaftiz annesi olduğum Rose üç yaşında, Oliver da dört aylıktı.

Susie, üniversite yurdundayken tanıştığım ilk arkadaşlarımdan. Ben ortak mutfakta, hazır tavuk yemeği pişirirken, Susie mikrodalgada bir şey ısıtıyordu. Bana sırtı dönüktü, üzerinde mini etekle, diz boyu çizme vardı. Kısa saç stili neredeyse erkek saçlarını andırıyordu ama yüzünü bana döndüğünde aslında minyon yüz hatlarına ne kadar çok yakıştığını gördüm. Mikrodalganın alarmı çaldı, fırının içinde kahverengi bulamaçla dolu

bir tabak çıktı. Keyifsizce tabağa baktı, sonra güldük. "Pizza ister misin?" diye sordum.

Balham'da oturuyordu, eskiden sigortacılık işindeydi ama şimdi tam zamanlı bir anne. Neyse ki henüz Londra'dan ayrılmaya niyeti yok.

"Gilly?" Susie'nin sesinde tereddüt vardı.

Bir terslik olduğu belliydi. "Ne oldu?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Duraksadı. "Dün gece dışarı çıkmıştım..."

"Ee?"

"Ah, Tanrım! Dün Ed'in evlendiğini duydum. Gilly? Orada mısın? İyi misin?"

Susie bugün ne yapacağımı sordu, Mark'ın büyükannesini görmeye gideceklerini ama isterse Mark'ı bırakıp yanıma gelebileceğini söyledi. "Büyükannesi kaza geçirdi. Ayaklarını hissedemiyor, yine de araba kullanmakta ısrar ediyor. Sonra ne oldu? Evinin sundurmasını arabayla çarparak devirdi."

Gülmeden edemedim. "Ah, yazık olmuş, ona bir şey olmuş mu?"

"Hayır! Tek bir çizik bile almamış. Neyse, yanına gelmemi istersen gitmesem de olur."

Bugün parkta Nick ve çocuklarla buluşacağımı söyledim.

"Tamam. İyi o zaman. Kendi başına olmanı istemedim."

"İyiyim merak etme," kucağımda kıvrılan Ruskin'i okşadım. "Aslında Susie, dünya başıma filan yıkılmadı, hayatımda çok şey var," desem de çok yalnız olduğumu ve Ed'in hemen başka biriyle evlenmiş olmasından nefret ettiğimi haykırmak istiyordum. Göt herif! Babamın duygularını bastırma tedavisine sinir oluyorum. Nick'le ben, duygularımızı fazla gösterdiğimizde, sakinleşmemiz için bizi odalarımıza gönderirdi.

"Gilly, bana karşı cesur görünmene gerek yok," dedi Susie.

"Biliyorum," kekeliyorum. "Dün müydü düğünü?"

"Gilly?"

"İyi olmuş."

"İyi mi?"

"Yağmur yağıyordu," dedim gülerek.

"Ah, Gilly. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu."

Telefonu kapattım. Dün evlenmişti demek. Ed, işleri aceleye getirmekten nefret ederdi oysa. Bir sene içinde evlilik teklifi, nişan ve düğün kesinlikle onun tarzı değildi. Yoksa o kadınla benimle birlikteyken mi tanışmıştı? Bunu asla bilemeyecektim.

Telefon çaldı. Umarım kardeşim planımızı iptal etmek için aramıyordu. Bugün yalnız olmak istemiyordum. Nick, Hannah'yla Matilda'nın bitlendiğini söyledi. Okulda salgın varmış.

"Kıpırdama Tilda!" Arkada Nancy'nin bağırdığını duydum.

"Hadi, Ruskin, bugün berbat bir gün ama evde oturup Ed için, evde kalmak üzere olduğumuz için surat asamayız. Yüzüme karşı dürüstçe konuşamayan bir korkaktan daha iyisini hak ediyorum değil mi? Evet. Hadi, parka gidelim." Ruskin kuyruğunu salladı, tasmasını alınca sevgi dolu gözlerle bana baktı. "Bugün sadece sen ve ben vanz meleğim, ikimiz birlikte top oynayacağız."

Ruskin'le parka girerken, ağustos gökyüzünde, yaklaşan fırtınanın izleri vardı. Oyun alanını geçerken salıncaklardan su damlıyordu.

Ruskin çamurlu su birikintilerine neşeyle atladı.

Uzakta, şapkalı, spor ayakkabı ve kadife ceket giyen birini gördüm. Bu ancak o adam olabilir. Daireler çizerek köpeğini kovalamasını izlerken kalbim hızla atmaya başladı. "Trouble!" diye bağırdı çaresizce.

Ona yaklaştığımda Ruskin'le, Trouble klasik köpek koklaşmasını yaptı ama bu sefer Ruskin biraz ileri gitti. Benim yaşımda birinin bundan utanmaması lazım normalde, yine de telaşlanarak Ruskin'i Trouble'ın üstünden indirmeye çalıştım. Birdirbir oynadıklarını söyleyerek gülümsedi şapkalı adam. Bu kötü havada neden buraya geldiğini sordum.

"Ben de sana aynısını soracaktım," dedi. "Trouble'a eğitim vermeye çalışıyorum fakat gördüğün gibi pek ilgisini çekmedi."

Bu konu hakkında deneyimliydim, yıllar önce gittiğim köpek yavrusu eğitim kursunu hatırladım. "Rüşvet işe yaradığı için bol bol ödül kullanmalısın, tavuk kelimesini söylemem bile işe yarıyor. Bak," Ruskin'in kulaklarını dikerek yanıma geldiğini görünce etkilendi.

"Geçen gün ismini duyamadım."

"Guy. Memnun oldum." Tokalaştık.

"Gilly, 'G' ile yazılıyor. Dikkat et!" Bağırarak Ruskin'in tasmasını çektim. "Trouble'ı tut! Şu adam varken dikkatli olmalısın," diye uyardım.

"Nerede?"

"Sol çaprazında!"

Guy başını çevirdiğinde Noel Baba'ya benzeyen, gri sakallı adamı gördü; üzerinde kurşun geçirmez gibi görünen bir ceketle, kamuflaj pantolonla asabi bir şekilde parkın kenarında yürüyordu. Arkasında tutsak zinciri gibi bir tasmaya bağlı, siyah beyaz köpeği geliyordu.

"Uyardığın için teşekkürler," dedi Guy fısıldayarak, Trouble'ı yanına çekti. "O köpek mi, kurt mu?"

Güldüm. "Köpeklerin çoğu iyidir, aslında sahiplerine dikkat etmek lazım."

"Bunu görebiliyorum. Karanlık bir arka sokakta bu adamla karşılaşmak istemem."

"Trouble kaç yaşında?"

"Dokuz aylık. Benim köpeğim değil."

"Öyle mi?"

"Kız arkadaşımın."

"Hımm." Neden bekâr olacağını sanmıştım ki? Hesap makineli Harvey ve benden başka kimse bekâr değil.

"Şimdi seyahatte."

"Öyle mi? İş seyahatinde mi?"

"Tatilde," dedi sıkıntıyla, şapkasını düzeltti. "Uzun hikâye. Neyse, o yokken Trouble'a bir şey olursa hayatım tehlikeye girer."

Gülerek Ruskin'i ilk aldığım zaman yaşadıklarımı, yavruyken onu kucağımdan indirmekten ne kadar korktuğumu anlattım. Bir gün tasmadan saldığım an, gölette güvercinleri besleyen küçük kızın yanına gitmişti. Kestane rengi bukleli kızın üzerine atlayıp, elindeki ekmeği kapınca annesi bana bağırmıştı. Kız ağlarken eğitim düdüğünü çaldım ama Ruskin keyifle ekmeği yemeğe devam etti... Sonra Ed araya girdi.

"Ed?" diye sordu hikâyenin tadını çıkararak.

"Eski erkek arkadaşım. Biz..." Hayır. Ed'in dün evlenmesiyle son bulan bu kasvetli hikâyeyi Guy'a anlatmayacaktım. "Uzun hikâye," dedim gülerek.

Birden yağmur bastırınca Guy'la parktan koşarak çıktık.

Yaya geçidinde bir sürücü bize korna çaldı. "Bir şeyler içmek ister misin?" üstümüz başımız sırılsıklam olmuşken ikimiz de aynı anda sorduk.

"Olur," yine aynı anda cevap verdik. "Hadi," dedi Guy. Birbirimize tutunarak, köpeklerimizle birlikte su birikintilerinin üzerinden seke seke kaldırımda koştuk.

O akşam Ruskin'le birlikte babamı görmeye gidiyordum, buzluğa koyması için ev yapımı lazanya da götürdüm. Babam hâlâ Regents Park'ın orada, Fitzroy Caddesi'ndeki eski evimizde oturuyordu. Annem, onu terk ettiğinden beri evlenmemişti.

Eve geldiğimde babam ikimize sert birer içki koydu, gülümseyerek annem gittiğinden beri en büyük ilişkisinin cin şişesiyle olduğunu söyledi.

Mutfak masasında otururak babamın bize yumurta pişirmesini izledim. Burada olmak bana hep çocukluğumu hatırlatırdı. Bu odada, yıllar önce babamın bir Pazar gecesi Nick'le bana yumurta pişirmesi gözümün önüne geldi. Ekmek kızartma görevi bana aitti, Nick sofrayı kurardı, yemekleri pişirmek de babamın göreviydi. Bu masada birlikte ödevlerimizi yaptığımız anlar canlandı, burnumda tüttü.

Annemin o uğursuz günde, doktordan geldikten sonra bize Megan'la ilgili haberi anlatması kulağımda çınlıyordu. Bahçe penceresine karşı bu sandalyede oturuyordum. O gece babamın, hepimiz için nasıl güçlü durduğunu hatırlıyordum.

Şimdi ona bakıyordum. Saçları ağarmış, yüzü saman kâğıdı gibi solgun ama her zamanki gibi duruşunda, giyinişinde ve konuşmasında bir saygınlık vardı. Gururlu bir adamdı. Evde babamı nadiren kravatsız görürdüm; onu asla şortla görmedim. Sadece bir kez, Megan'ı sırtına alarak denize girerken üzerinde mavi mayoyla görmüştüm. Annem, Nick ve ben beyaz bacaklarıyla dalga geçmiştik, yine de o kumsaldaki en yakışıklı adamlardan biriydi. Annem, babamla tanışır tanışmaz ona hemen gönlünü kaptırdığını söylerdi.

Babam, Nick'le benim için muhteşem bir babaydı. Tek sıkıntısı, duygularını ifade etmekte zorlanmasıydı. Annem bizi terk ettiğinde, ailemizde bir şeyler öldü. On bir yaşındaydık ve çok korkmuştuk fakat babam neredeyse umursamaz bir tavırla hayatına devam etti.

Başka çaremiz olmadığı için birbirimizden güç almak zorundaydık. Ama kapalı kapılar ardında babamın da bunun üstesinden nasıl geleceğini düşündüğünden eminim. Annem geri gelecek miydi? Megan'ı kaybettikten sonra sanırım babam, yapayalnız yas tutarken annemin yanında olmasını istemişti.

Yumurtamızı yerken babama Edward'ın evlendiğini söyledim.

Elimi tuttu. Son birkaç yıldır daha fazla sevgi göstermeye başlamıştı, sanki kırılgan olmanın normal olduğunu artık anlıyordu.

"Ah, baba..." babamın elini sımsıkı tuttum. "Tek istediğim tekrar mutlu olmak."

"Olacaksın. Şimdi bunun sana çok az teselli olduğunu biliyorum ama zamanı gelince başka biriyle tanışacaksın, Gilly."

Bunun üzerine, Harvey'le randevumu anlattım.

"Başka biriyle tanışacaksın, Harvey olmayabilir belki," dedi kuru bir gülümsemeyle. "Seni kaybetmeyi göze alamayacak kadar akıllı biri çıkacak karşına."

11

1985 Yazı

Annem bize haberi verirken; babam, Nick ve ben mutfak masasının etrafında oturuyorduk.

Annemin endişeleri boşuna değilmiş.

Gereksiz endişelendiğini umarak Megan'ı çocuk doktoruna götürmüştü. Doktor Megan'ın "spinal kas atrofisi" olduğunu söylemişti.

Megan'ın kaslarının hiç gücü yoktu, bu yüzden oturamıyordu. Normal bir hayatı olamayacak, Nick'le benim gibi koşup oynayamayacaktı. Bir kediden farkı olmayacaktı.

Ağlamaya başladım.

"Peki, ne yapabilecek?" Nick benim sormaya cesaret edemediğim soruyu soruyordu.

Karda kızakla kayamadığımı, atkestanesi toplayamadığımı, bisiklete binemediğimi, arkadaşlarımla buz pateni yapamadığımı düşünemiyordum. Megan'ın bizim yaptığımız tüm bu şeyleri asla yapamayacak olması çok acı bir şeydi.

"Bizimle birlikte vakit geçirebilir," dedi annem. "Söylediğimiz her bir kelimeyi anlayabilir, bu yüzden ona farklı davranmamalıyız ve..."

"Beth," babam, annemin lafını kesti.

"Büyüyünce özel bir okula gidecek," diye devam etti annem. "Sevgimize, ilgimize ihtiyacı var ve..."

"Beth, bu işe yaramaz. Anlat onlara," dedi babam ısrarla. Annemin yanaklarındaki renk soldu. Başını sağa sola salladı. "Şimdi olmaz," dedi.

"Anlat onlara," babam bu sefer daha yumuşak bir sesle ısrar etti. "Yoksa ben anlatırım."

Odaya bir sessizlik çöktü. Nick'in elini tuttum.

"Iıı... Doktor, şey dedi... dedi ki..." Ama annem devam edemedi. Hızla odadan uzaklaşarak üst kata çıktı.

Nick'le ben gözlerimizi babama çevirdik.

Annemin anlattıklarından daha kötü ne olabilirdi ki?

12

Boş odanın hâlâ müsait olup olmadığını sormak istiyorum. Odan şimdiye kadar büyük ihtimalle tutulmuştur ama tutulmadıysa beni ara. eylül başından itibaren acilen bir yere ihtiyacım var. Görüşmek üzere, Jack Baker.

"Benim kiracım varken, bütün kira parasını dışarıda yemeğe harcardım," dedi Guy, parkta beşinci turumuzu atıyorduk.

Ağustos sonlarıydı; son bir aydır Guy'la buluşmalarımız, her sabah kahve içmek gibi düzenli bir hale geldi. Hiç zorlanmadan hayatıma girdi. Telefon numaralarımızı almadığımız için birbirimizi aramıyorduk. Nerede oturduğunu bilmiyordum; yürüyüşlerimizin sonunda yaya geçidinden sonra sola döndüğünü biliyordum sadece, ben de sağa dönüyordum. Soyadını bile bilmiyordum. O, benim için sadece köpek gezdirme arkadaşım Guy'dı.

Okullar kapanmıştı ve aileler yaz tatiline gittiği için ağustos boyunca köpek gezdiricilerin sayısı oldukça azaldı. Sam ve Brigitte'i özlemiştim ama Mari, Ariel ve Walter yerlerinden pek ayrılmıyorlardı.

Guy, kulübümüzün tam olarak kabul görmüş üyesi haline gelmişti; politika, sinema, köpek beslenmesi, bakım trendleri ve tabi ki havayla ilgili tartışmalarımıza katılıyordu.

Son bir ayda Guy benimle ilgili çok şey öğrendi. Kardeşim Megan'ın öldüğünü, annemin ikinci kocası Patrick'le Avustralya'da yaşadığını biliyordu. Annemi en son geçen Noel'de, olmayacak düğün hazırlıklarıma yardım etmek için buraya geldiğinde görmüştüm. "Onu özlüyor musun?" diye sormuştu Guy. Evet. Ed beni terk ettiğinde çocukken beni kollarına alan, o çok sevdiğim annem yine aynı şefkatiyle beni kucaklamıştı. Geri dönmesini istememiştim.

Ona annemin Perth'te yaşadığını, iki yetişkin oğlu olan Patrick'le birlikte kendine ikinci bir aile kurduğunu anlattım. "Neden onu ziyaret etmeye gitmiyorsun?" diye önerdi Guy.

"Kendine yeni bir hayat kurduğu için mutluyum ama bir gün Nick'le benim için... ve babam için buraya gelmesini umuyorum. Başka bir aileyle tanışmak istemiyorum," diye itiraf ettim. "Biri yeter de artar bile."

Guy'ın reklamcılık işinden istifa ettiğini ve şimdi kendi peyzaj tasarımı şirketi olduğunu öğrendim. Alçakgönüllülükle kendine; "Şatafatlı bir bahçıvanım," diyordu.

"Arkadaşlarım da benim çalı makasıyla çalışmamı komik buluyor," dedi gülümsediğimi görünce.

Kız kardeşi Rachel, şehir dışında oturuyordu. Öğretmendi; kendinden on iki yaş büyük biriyle nişanlıydı. Guy'la kız arkadaşı Flora hakkında da konuştuk, bunun üzerine ilişkilerinin o kadar da düzgün gitmediğini anladım. Tam olarak tatilde değildi; dünyayı gezmek için bilet almış ve kasıma kadar geri dönmeyecekmiş. Flora, ressam ve aynı zamanda profesyonel fotoğrafçıydı. Bazı büyük gazeteler için serbest çalışıyordu ama asıl hayali kendi sanat galerisini açmaktı.

Neden tek başına seyahat ediyordu? Kendini yalnız hissetmiyor muydu?

"Ona evlenme teklif ettim, kabul etti ama *"aile kurmadan"*

önce seyahat etmek için zamana ihtiyacı olduğunu, bunu aklından çıkarmak istediğini söyledi. Onun önünde diz çökmüşken beklediğim bir tepki değildi." Guy'ın gülümsemesinin ardında incinmiş ve yaralı bir gurur vardı.

"Ed'le ben nişanlıydık. Düğünden iki hafta önce beni terk etti."

Guy şapkasını düzeltti. "Ah, Tanrım! Buna çok üzüldüm."

"Geçmişte kaldı," dedim başımı sağa sola sallayarak. "Ama haklısın, berbat bir şeydi." Kendiliğinden ona açılıvermeme şaşırdım.

"Çok üzgünüm, Gilly," diye tekrar etti.

"Ben de... Bütün düğün hediyelerini iade etmek zorunda kaldım. Hep bir waffle makinesi istemiştim oysa."

Merakla yüzüme bakarak gülümsedi, sonra waffle makinesini hediye listesine eklememe şaşırdığını söyledi.

Çok fazla tanımadığım biriyle bu kadar kolay konuşabilmek çok garipti. Edward'a bile anlatmadığım şeyleri Guy'a anlattım. "Spor salonunda yabancıların gözü önünde soyunmak gibi," dedim ona. "Ne kadar az tanırsan selülitlerini göstermek o kadar kolay gelir."

Mari'yle Ariel, aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyordu. "Gilly, onun yanındayken gözlerinin ışıldadığını en salak insan bile anlayabilir," dedi Ariel.

Dükkânda Mari bana Flora'yı sordu. "Asla aralarına girmek istemem," dedim ona. Anna da sürekli Guy'dan bahsettiğim için aramızda bir şey olup olmadığını sormuştu ama erkekler ve kadınların sadece arkadaş da olabileceğini söyleyerek inkâr ettim. "Benim tipim değil," diye ikna etmeye çalıştım onu. Öte yandan onu parkta göremediğim zaman hayal kırıklığına uğradığımın farkındaydım; Guy'ı görmezsem güne aynı coşkuyla devam edemiyordum.

"Eskiden Carl isminde birine oda kiralamıştım," dedi Guy. "Sadece arada sırada merdivenlerde karşılaştığımız için gayet iyi gidiyordu. Sonra sıkıldım. Yaş ilerledikçe havadan sudan sohbetler giderek sıkıcı geliyor. Kapımdan içeri girince keyfime bakıp kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Flora ne şanslı... Seninle vakit geçirmeye bayılıyordur."

Omzunu silkti. "Belki de kiracı almak için çok yaşlıyım."

"Ben de aynını düşünmeye başladım. Kapıma gelen insanların bazılarını görmen lazım..."

"Anlatsana..."

Önce Roy Mezgitbalığı'un hikâyesini anlattım.

Guy gülerek zaten soy ismi balık adı olan bir adamla yaşayamayacağımı söyledi.

"Kesinlikle. Ayrıca eşofmanıyla oturma odamda yatabileceğini sanan biri ya süper yakışıklı veya komik ya da ikisi birden olmalı."

Sonra insan kaynakları işiyle uğraşan Amerikalı Catherine, beni soru yağmuruna tutmuştu. Ona Bayan Klipsli Dosya ismini taktım. 'Kozmetik ürünlerini' banyoda bırakabilir miymiş? Evin yakınlarında ne gibi olanaklar varmış? Reçellerimizi işaret etmek için beyaz etiketlerim var mıymış? Köpeğim aşılı mıymış?

"Gayet mantıklı sorular," dedi Guy gülerek. "Aksanı hiç beceremedin ama."

"Cuma günleri geç saatlere kadar çalışırsam hafta sonları da kalabilir miyim?" diye sormuştu danışman Richard.

"Pazartesiden cumaya kiracı almanın olayını anlamıyor mu?" diye sordu Guy.

"Kesinlikle," beni anlaması çok keyif veriyordu. "Sistemi doğru düzgün anlaması için internet sitesine tekrar bakmasını söylemeliydim."

"Freddie'yi getirebilir miyim?" diye sordu topograf Jonathan.

"Freddie derken?"

"Evcil yılanım."

Jonathan'a görüşmenin sona erdiğini söylemiştim.

Guy, içine düştüğüm hali anlayarak başını iki yana salladı.

"Evden atıldım, odayı sürekli olarak tutabilir miyim?" diye sormuştu teknik eleman avcısı Sam.

"Acilen görüşmek isteyen Alexander ise hiç gelmedi."

"Kirayı yarıya indirebilir misin?" diye sormuştu bankacı Tim.

"Siktirsin!" Guy yüksek sesle saydırırken, Hammersmith'in eski belediye başkanı Rita'nın yanından geçiyorduk, heykelin yanına park ettiği kırmızı, parlak motosikletinden sincapları besliyordu. Rita haklı olarak Guy'a terbiyeli konuşmasını söyledi, bence de haklıydı. Guy'ın konuşmaları şok ediciydi.

Başka bir yürüyüşte Guy'a, bu gece Jack Baker'la yapacağım görüşmede daha belirgin sorular sormam gerektiğini söyledim. Annemin hiç evlenmemiş kardeşi Pearl Teyze'min, telefonda bana verdiği tavsiye üzerine ev kurallarıyla ilgili bir liste hazırladım. Pearl Teyzem, hayatı boyunca elliden fazla oda kiracısı olmuş, deneyimli bir ev sahibesiydi. Hatta isminin Clint olduğunu iddia eden, bej yağmurluklu bir dolandırıcı, elinde kırmızı gülle kapısına gelmişti. "Cazibesine ve yakışıklılığına kapıldım Gilly. Sen de aynı hatayı yapma," diye beni uyarmıştı.

"Mutfak için görev listesi hazırlamak kötü bir fikir mi sence?" diye sordum Guy'a. Teyzemin tavsiyesiydi. Teyzem şimdi yeni erkek arkadaşıyla Edinburgh'da oturuyordu. "Yoldaş," diye düzeltmişti teyzem. "Erkek arkadaş için çok yaşlıyım." Ayrıca eski bir televizyonum varsa, kiracının odasına koymamı da tavsiye etti, oyalanacak bir şeyi olursa ayakaltında dolaşmazmış.

"Referans da istemeliyim, ne dersin?"

"Kesinlikle."

"Her ay kiramın yatacağını bilmem lazım, evden bir şeylerin kaybolduğunu görmek de istemem."

"Bu iyi bir fikir..."

Sözünü kestim. "Pearl Teyzem, bir keresinde kiracısını yemek odasından köstebek biblosunu çalarken yakalamış. İnanabiliyor musun?"

"Hayır. Köstebek biblosunu neden çalarsın ki?"

Şöyle bir düşününce, yatağımın üzerinde asılı nü tablo da çok kıymetliydi. Manchester Üniversitesi'nden yüksek notla mezun olduğumda, babamla birlikte seçmiştik. Galeri sahibi akıllı bir yatırım yaptığımı söyleyince babam kolunu omzuna dolayıp; "Benim güzel kızım bunu hak ediyor," demişti. Babam nadiren duygularını gösterdiğinden bu anların her kelimesini, dokunuşunu canlı bir şekilde hatırlardım.

Tabloma hırsızlık sigortası yaptırmam gerekiyordu.

"Flora nasıl?" diye sordum yaya geçidine yaklaşınca. "Haber var mı?"

"Dün konuştuk, doğum günüydü." Duraksadı. "Çok iyi vakit geçiriyor, bazen benimle evlenmek için hiç geri dönmeyeceğini düşünüyorum."

Nostaljik bir anı aklıma geldi; "Bobby Shaftoe çıktı denize, dizlerinde gümüş kemerlerle, bir gün geri geldiğinde, evlenecek benimle."

Guy şaşırdı.

"Megan'ın en sevdiği şarkıydı, uzun araba seyahatlerinde birlikte söylerdik."

"Onu düşünüyor musun?" diye sordu Guy nazikçe.

"Bazen," diye itiraf ettim.

Megan'ın anısı, ayakkabıma giren bir taş gibiydi. Bazı günler orada olduğunu bilsem de bununla yaşayabiliyordum. Bazı günler de öyle sert geliyordu ki tenime batarak ayağımı kanatıyor, beni yürüyemeyecek hale getiriyordu. Birden ağlamaya başladığım için durmak zorunda kaldım.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Senin için çok özel olmalı."

"Öyleydi. Aslında hala böyle olmam çok anlamsız, üzerinden çok uzun zaman geçti."

"Bana nasıl öldüğünü tam olarak anlatmadın."

Arabalar önümüzden geçerken, köpeklerimiz tasmalarından çekiştiriyor, bir polis arabasının sireni duyuluyordu.

"Başka bir zaman anlatırsın," dedi Guy koluma dokunarak.

Elinin sıcaklığını hissederek başımı salladım. "Flora geri gelecek Guy. Dönmemesi büyük hata olur."

Guy sola döndü; ben sağa döndüm.

13

Aralık 1985

"Mutlu yıllar Megan, mutlu yıllar, mutlu yıllar sana!" Annem üzerinde pembe bir mum olan çikolatalı pastayla oturma odasına gelirken, hep beraber şarkı söyledik.

Bugün bir yaşına giren Megan, omurgasını desteklemek için bedeninin şekline göre, köpüklü malzemeden yapılmış bebek sandalyesinde oturuyordu. Doğum günü Noel'e yakın olduğu için mutluydum, çünkü mor elbisesi bacaklarındaki telleri, kazağı da kollarındaki telleri saklıyordu. Sandalyesinde otururken kendimi onun normal olduğuna, Nick'le benim gibi daha pek çok doğum günleri göreceğine inandırmaya çalıştım.

Pastayı ben kestim, annem dilek tutmamı istedi. Normalde Enid Blyton gibi ünlü bir yazar olmayı dilerdim. Ama bugün Megan'ın sonsuza dek yaşamasını diledim.

Sırayla hediyelerimizi açtık; Megan'ın odası için hareketli hayvan figürleri, parıltılı saç tokaları ve hikâye kitapları almıştık. Megan, 'Bobby Shaftoe' sayfasını göstererek "Bu!" dedi ısrarla. Annemin Dorset'te yaşayan kız kardeşi Pearl Teyzem ona okudu. Pearl Teyzem evli değildi. Uzun kahverengi saçlarında mor renkli gölgeler vardı, yüksek topuklu çizmelerle, çingene

elbiseleri giymeyi severdi. Nick'le ben, tatilde teyzemde kalmayı çok severdik, Snoop isimli bir köpeği vardı. Saman çatılı, sevimli kır evinin büyük bahçesinde oynayabiliyorduk. Oradaki yatak odamdan tarladaki atları görebiliyordum, büyüyünce aynı bunun gibi bir kır evinde yaşamak isterdim. Pearl Teyze'min evinde kalan komik kiracıları vardı. Geçen sefer Luke isimli Japon bir adamla tanışmıştık, Nick'le bana mutfak masasında origami yapmayı öğretti. Şimdiki kiracısı bir opera şarkıcısıydı, Pearl Teyzem sabahları onun güzel sesini duyarak uyandığını söylerdi.

Biraz önce teyzemin anneme bir zarf verdiğini gördüm. Anneannem göndermiş. "Megan'ın annemizin desteğine ihtiyacı var, lanet parasına değil." Annem öfkeyle zarfın içinden elli sterlin çıkardı. "Neden bizi görmeye gelmiyor? Utanıyor mu?"

Biz oyun oynarken, küçük kardeşimin sadece izleyebilmesi çok acı olmasına rağmen, ona her baktığımda gülümsüyordu. Megan'ın, ailemiz için gerçek bir mucize olduğunu düşünüyordum.

Sonraki yıl yine mutluyduk. Yemek saatinde birlikte oturup, ev yapımı balıklı tart yiyorduk. Megan'a, günümüzün nasıl geçtiğini anlattıktan sonra ona oyun grubunda neler yaptığını sorduk.

Megan sayesinde babam işten eve erken gelmeye başladı. İçeri girer girmez mutfağa gelerek Megan'ı kucağına alıp, banyo yaptırmak için yukarı çıkarırdı. Bazen ben de ona yardım ederdim. Banyo köpüğünü timsahlar, köpek balıkları ve ördeklerle doldururduk, babam gömleğinin kollarını katlayarak Megan'ın sırtını nazikçe suya yaslardı. Banyodan sonra sıcak havlulara sarınıp hemen giydirilmesi lazımdı.

Megan her gece aynı saatte yatardı, gecenin bir yarısında onu yatağında yan çevirmek için gelen annemin ayak seslerini duyardım. Sabahları annem onu koyun postu kilimin üzerine ya-

tırarak, emme makinasıyla ağzındaki balgamı temizlerdi. Bana bunun canını yakmadığını, bu makine sayesinde Megan'ın aramızda olduğunu söyledi. Evdeki her şey sterildi. Annem sürekli, takıntılı bir halde temizlik yapardı.

Haftasonları Londra'dan uzaklara giderdik. Megan doğmadan önce, Nick'le ben okul arkadaşlarımızla buluşurduk ama artık günübirlik gezmelere gidiyorduk. Yazları hep beraber babamın arabasıyla sahile giderdik. Babamın arabası sıcaktı ve körili yemek kokardı, böyle olmasına rağmen şehirden uzaklaşıp yeni yerler görmeyi severdim. Annem, Megan'ı kat kat sarar, bu haliyle Mısır mumyalarına benzediğini söylerdi. "Çok sıcak," diye itiraz ederdi Megan bazen ama annem soğuk almamasının çok önemli olduğunu açıklardı bize.

Sahile giderken yolda oyunlar oynar, şarkılar söylerdik. Megan yanımızdaysa, evde veya arabada sürekli müzik çalardı. Küçük kardeşimin melek gibi bir sesi vardı. Megan, hareket etmeye enerji harcamadığı için beyni ona sesinden başka hiçbir şeye dikkatini vermemesini söylüyor, dedi doktor. Konuşma becerileri, Nick'le benim o yaştaki halimizden çok daha ileri seviyedeydi. İki yaşına gelmeden oyun grubunda öğrendiği bütün şarkıları ezbere biliyordu. Hâlâ en sevdiği şarkıydı "Boffy Shaftoe". Hatta yatak odasında Boffy Shaftoe'nun posteri vardı.

Arabanın arka koltuğunda konserve balık gibi sıkış tepiş giderken her seferinde ona aynı şarkıyı sorardım, "Hadi söylesene."

'Bobby Shaftoe çıktı denize,
Dizlerinde gümüş kemerlerle...
Bir gün geri geldiğinde,
Evlenecek benimle...'

Sonra hep beraber söylerdik, "Bonny Bobby Shaftoe!"

Bazen Pearl Teyze'mi ziyaret etmeye gittiğimizde bizi denize götürürdü. Nick'le ben, kayalara tırmanıp, denizde taş kaydırma oynardık. Suyun kenarında yürüyerek midye kabuğu toplardık. Babam Megan'ı kucağına alıp havaya kaldırarak kumda koşarken, rüzgâr Megan'ın yüzünü okşardı. Annemle teyzem bağırarak peşinden koşardı. "Sakın düşürme!" Bir keresinde Anna da bizimle gelmişti, o kadar sıcaktı ki babam soluk mavi mayosunu giydi, hepimiz beyaz bacaklarına gülerek dalga geçtik.

Babam, annemi herkesin önünde öperdi. Bazen el ele tutuşurlardı.

Pazarları annemle babam bizi kiliseye götürürdü, Megan ilahileri söylemeyi çok severdi. Her dua etmek için diz çöktüğümde, doktorun hatalı olmasını dilerdim. Ama Megan'ın fazla zamanı kalmadı, biliyordum.

Bir hafta sonra iki yaşında olacaktı. Annem, doğum günü pastası yapacaktı; parti için Megan'a kırmızı kadife bir elbise aldık.

O gün annem mutfaktan koşarak çıktıktan sonra babam bize gerçeği söylemişti, "İki yaşından fazla yaşayamayacak."

Yani onunla geçirmek için sadece yedi günümüz vardı.

Megan ellerimizin arasından kum gibi akıp gidiyordu.

14

Jack Baker'ın gelmesini beklerken postama baktım. Hesap hareketleri... Of! Hammersmith ve Fulham Council'dan mektup... Sıkıcı. Ah, işte daha umutlu görünen bir şey vardı. Neredeyse hiç elle yazılan zarf almazdım. Düğün davetiyesi veya adres değişikliği bildirimi değil de parti davetiyesi olmasını umarak hevesle açtım.

"Heron klanı UIST'e taşınıyor!"

Bir arkadaşımı daha kaybetmiştim anlaşılan.

Kalın baskılı kartın üzerinde iki yavrusuyla gün batımına doğru giden anne, baba balıkçıl kuşunun resmi vardı.

Liseden arkadaşım Jessica'yla kocası Thomas, North Uist isimli Hebrides'de, küçük bir adaya taşınıyorlardı. Thomas balıkçılık sektörünü öğrenmeye çalışacaktı, Jess de oda-kahvaltı işi kurmayı planlıyordu. Jess bir süredir taşınmaktan bahsediyordu. Çocuklardan sonra Londra'dan gitmek için sabırsızlanıyordu.

"Gilly," yazmıştı Jessica kartın üzerine, "lütfen ilk fırsatta bizi ziyarete gel. Seni özleyeceğiz."

Heron klanının adres kartını şöminenin üzerine koyarken telefon çaldı. Jack görüşmeyi iptal etmek için arasaydı keşke. Birden ev gösterecek halim kalmamıştı.

"Pencereden bak," dedi Gloria.

Pencereden bakınca Gloria'nın deli gibi yolu gösterdiğini gördüm, dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama anlayamadım. Sonra sol tarafa baktım. Evimin önünde üstü açık siyah bir BMW park etmişti. Uzun boylu bir adam, kapı numaralarına bakarak 21 Numara'yı bulmaya çalışıyordu.

Ruskin bir şeyler olacağını hissederek havlamaya başladı, peşimden kapıya doğru geldi. Telaşla Ruskin'i kucağıma alarak mutfaktaki sepetine koyup, kapıyı üzerine kapattım. Ev gezdirirken çok yaramazlık yapıyor, insanların ayak bileklerini ısırıyordu. Jack'e sormak istediğim sorularda kararlıydım, hazırladığım liste cebimdeydi. Kapı deliğinden baktım. Uzun boylu, hem de çok uzun boylu, hafif sarışındı. Yaklaşırken siyah, deri ceketini omzuna attı. Teşekkürler Tanrım! Bu adamla kesinlikle yaşayabilirdim! Muhteşemdi. Hâlâ kapı deliğinden bakarken, kendinden emin bir şekilde kapıyı vurunca geri sektim. Dengemi kaybettim. Topuğum ayakkabı çekeceğine takıldı.

Düşmek üzereydim.

Ah, lanet olsun!

"Merhaba?" dedi Jack kapının arkasından.

Paspasın üzerinde yatıyordum, başım acıyordu. Canım yanıyordu. Galiba bir yerimi kırmıştım.

"Merhaba?" dedi tekrar. "Gilly Brown'ın evi mi? Ben Jack Baker. Pazartesi cuma kiracısı..."

"Merhaba!" Yere serilmiş halde bağırdım. "Bir dakika!" Ayak bileğimi mi burktum? Ya da daha kötüsü müydü? Aşağı bakınca, bileğimin gözlerimin önünde şiştiğini gördüm. "Şimdi geliyorum!" Popomun üzerinde kayarak askıdaki mantolara uzandım. Köpek gezdirirken giydiğim rüzgârlıklardan birinin eteğine tutunarak kalkmaya çalıştım. Ama ceplerimden Ruskin'in kaka toplama poşetleri yerlere saçıldı o an.

"Merhaba?" Jack tekrar seslendi. Ruskin, mutfağın cam kapısına başını yaslamış deli gibi havlıyordu. "Gilly?" Posta deliğini açıp bana baktı. "Aman Tanrım, iyi misin?"

Tekrar kendimi kaldırmaya çalıştım. "İyiyim," derken çığlık atarak tekrar yere düştüm. "Aslında hayır Jack, iyi değilim. Yere düştüm ama önemli bir şeyim yok!"

"Yardım edebilir miyim?"

"Hayır. Beş dakika sonra gelsen?" Sonra Gloria'nın sesini duydum.

"Merhaba, ben Gloria, sokağın karşısındaki evde oturuyorum."

"Jack Baker," dedi yumuşak sesiyle. "Boş odayı görmek için gelmiştim. Korkarım Gilly hiç iyi değil. Düştü, kalkamıyor."

"Ah, kıyamam," Gloria yedek anahtarını çevirdi.

Dehşet içinde içeri girmelerini beklerken ölmeyi hatta daha iyisi duman olup havaya karışmayı diledim. "Canım," Gloria, mor Crocs terlikleriyle bana doğru koştu. "Ne oldu sana güzelim?"

Jack bir kolumdan, Gloria diğer kolumdan tutarak beni oturttular. İncinmiş ayağımı yere koymaya çalışırken, acıyla inledim. "Yürüyemiyorum!"

"Ah minnoşum, kıyamam sana!" dedi Gloria. Jack'le göz göze gelip gülümsedik. Beni hemen orada, kendine çeken bir gülüşü vardı. Beyaz gömleğinin birkaç düğmesi iliklenmemiş, güneşten açılmış açık kahverengi saçlarında hafif sarı çizgiler vardı, mavi gözleri Matilda'nın kreşindeki gökyüzü boyamalarına benziyordu. Genç, temiz bir yüzü vardı. Ah, hayır. Onunla yaşayamayabilirdim. Sabahları, o bitkin halimle beni görmesini istemezdim.

"Ne yapmalıyız?" Jack'in Gloria'yla konuştuğunu duyunca gerçekliğe geri döndüm, "Gilly? Yürüyebilir misin?"

Hareket etmeye çalışırken acıdan çığlık attım.

"Tamam," dedi Gloria sakince. "Bence acile götürmeli."

"Tamam," dedi Jack.

Ne olduğunu anlamadan Jack beni kollarına alıp üstü açık arabasının yolcu koltuğuna taşıdı, Fulham Palace Caddesi'nden son hızla Charing Cross Hastanesi'nin acil servisine gittik.

15

Parka geldiğimde uzakta, meşe ağacının altında takılan köpek grubumu gördüm. *Deja vu* gibiydi. Mari delicesine Basil'in sünger mavi topunu fırlatıyor, Basil hevesle koşup yakalıyordu. Şiddetli bir pinpon oyunu hızıyla arka arkaya gidip geliyordu. Ariel yeni gelmiş, bisikletini park ediyordu. Saçlarını kahverengiye boyatmış, güzel bir kadife ceket, kot ve Converse ayakkabı giymişti. Bisikletinin ön sepetinden tüyleri yeni kesilmiş Pugsy'yi çıkararak herkese günaydın öpücüğü verdi. Sam'i görünce yüreğim ısındı. Herkesin tatilden döndüğünü görmek beni mutlu etti. Havada sonbahar serinliği vardı, bakır rengine dönen yapraklar yerlere düşüyordu, etrafta çocuk yoktu ve düzen eski haline dönmüştü. Bugün burada olmayan tek kişi Bridigitte'ti.

Ariel bana neden yaşlı kadınlar gibi topalladığımı sorunca bileğimi çok kötü burktuğumu söyledim. Nasıl düştüğümü abartıyla anlatırken Walter, Sam ve Ariel beni sabırla dinledi. Paldır küldür düştüğüm kısmını gizleyerek ayakkabı topuğumun ayakkabı çekeceğine takıldığını söyledim. Hayır hayır. Zarif bir şekilde takılıp yere düşmüştüm. Mari'nin omzunun üzerinden arkaya baktım.

"Orada duruyor," dedi Mari gözüyle işaret ederek.

"Kim?" dedim anlamamış gibi yaparak.

"Şapkalı adam."

"Şu garip köpeğe bakıyordum," diye numara yaptım. "Ne cins olduğunu anlayamadım."

"Gilly Brown, seni yalancı!" dedi Ariel elleri kalçasında.

"Seninle Guy mı?" Sam bana döndü. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey," dedim.

Guy'la aramızın bu kadar iyi olmasının, ona karşı bir duygu beslemediğim için olduğunu anlamıyorlardı. O nişanlıydı. Onu etkilemeye çalışmadığım için yanında kendim gibi olabiliyordum.

"Kız arkadaşıyla işler yolunda gitmiyor," dedi Mari bir kez daha Sam'le Ariel'e. Bir türlü pes etmiyordu.

Guy'la Flora'nın ilişkisinde hiçbir sorun yoktu, Mari durduk yere drama yaratıyordu. Tam bir aktristi.

Pazartesi cuma kiracımın bu gece taşınacağını söyleyerek konuyu değiştirdim.

"Yakışıklı mı?" diye sordu Ariel.

"Çok," dedim gülerek.

"Bu gece mi? Ne çabuk!" Mari çok şaşırdı. "Sorularını sordun mu bari?"

O gece Jack, acilden döndükten sonra paspasın üzerinde, her şeyin suçlusu ayakkabı çekeceğinin yanında duran listeyi almıştı. "Jack'e adli sicilini sor," eğlenerek yüksek sesle okudu. Beni koltuğa götürüp oturmama yardım etti. Yanaklarım kızararak listeyi vermesini istedim.

"Adli sicilim temiz ama bir keresinde erkek kardeşimin tabağından kızarmış patates çalmıştım, arada sırada kâğıt oynarken hile yaparım."

Harika. Yakışıklı ve espri anlayışı var, diye düşündüm. Jack istediği zaman koltuğumda, eşofmanıyla uzanabilirdi. Tekrar listeye baktı.

"Soruları cevaplamana gerek yok." Ama itirazım boşunaydı.

"Jack yemek yapıyor mu, yapıyorsa yemek saatleri için bir program düzenle. Bunu onunla tartış."

Çenesini okşayarak duraksadı; "'*Tartış*' sınav sorusu gibi. Sadece Pazar sabahları yumurta kırıp *bacon* yapabilirim ama burada sadece pazartesiden cumaya kalacağıma göre bütün mutfak senindir."

"Nerede oturuyorsun?" diye sordum.

"Jack pis kokuyor mu, bir bak." Jack bunu okuyunca öyle gürültülü bir kahkaha kopardı ki neredeyse duvarlar sallanıyordu.

"Yaklaş," dedi Jack eliyle işaret ederek.

Tekrar göz göze geldik. Bu adam tam bir bela, diye düşündüm. "Sıkıntı yok. Kokmuyorsun." Aslında pahalı tıraş losyonu kokuyordu.

"Köpekleri seviyor mu, öğren," bu soruyu duyunca Gloria'yı aramam gerektiğini hatırladım. Düştükten sonra Ruskin'i evine götürmüştü.

"Eğlenceli birine benziyor," dedi Sam etkilenerek. "Kaç yaşında?"

"Otuz"

"Otuz," Walter kederle iç çekti. "Tekrar genç olmak isterdim. Siz gençler bugünlerde tek bir kişiye bağlanıyorsunuz..."

Hı-hı, aynen öyle, diye düşünerek hep beraber bakıştık.

Mari huzursuzca başını sağa sola salladı. "Bu adama karşı dikkatli olmalı," dedi kristal küresinden gizli bir şeyler görebiliyormuş gibi. "Çok açık olan insanlara asla güvenmem."

"Jack'in iyi bir kiracı olacağına eminim," diyerek kendimi telkin ettim. "Bütün işini gücünü bırakarak beni acile götürmesi büyük bir incelikti."

"Kesinlikle," Sam bana katıldı. "Kocam beni taksiye bindirirdi."

Guy sonunda yanımıza gelerek ne konuştuğumuzu sordu, hemen ardından Basil, Trouble'ın sırtına çıktı. "İşte bu gayet açık biri," dedim Mari'ye. Mari omzunu silkerek bir sigara daha yaktı.

"Jack ne iş yapıyor Gilly?" diye sordu Guy gruptan ayrılırken. Mari, bugün metal ve cam ustası Bob'la görüşmek için dükkâna erken gelmek istediğini söylemişti.

"Televizyonda çalışıyor. *Stargazer* programının yapımcısı."

Stargazer, tanınmamış insanlardan yıldız arayan bir şarkı yarışmasıydı. Çok severek izlesem de izlediğimi söylemeye utanıyordum.

"E, başka? Ailesi var mı?" diye sordu Guy.

"Sanmıyorum."

"Evli mi, bekâr mı?"

"Bilmiyorum. Bekâr sanırım." Guy'a flört ettiğimizden bahsetmedim.

Ruskin, bir sincap görüp başarısızca kovalamaya çalıştı. Ayağım ağrıdığı için banka oturmak istedim. Birkaç dakika geçen insanları izleyerek sessizce oturduk, bir süre sonra Guy sessizliği bozdu, "Neden bir arkadaşının yanında kalmıyor acaba?"

"O kadar uzun süre arkadaşının yanında kalamazsın Guy, en fazla birkaç gece idare edilir ama aylarca olmaz."

"Nerede oturuyor?"

Dilimin ucundaydı ama Jack'in ne söylediğini hatırlayamadım. "Bana söylemişti. Ağrı kesiciler yüzünden olsa gerek hatırlayamıyorum."

"Boş ver, önemli değil."

"Bu gece öğrenirim."

"Tamam."

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Guy her gerginleştiğinde şapkasıyla oynardı.

"Gilly, referans istedin mi?" Gülüyordu, ama o gülümsenin ardında onlarca anlam gizliydi.

Yerimde kıpırdandım.

"Aralıkta program bitene kadar kalacak bir yere ihtiyacım var," demişti Jack bana listeyi geri vererek, "ama hâlâ emin değilsen sana referans getirebilirim."

Referans? Böyle melek yüzlü birinden kim referans isterdi?

"Benden nefret edersen, kötü koktuğumu falan düşünürsen Noel'den sonra gitmiş olacağım," diye söz vermişti Jack.

"Yanına taşınmadan önce onunla ilgili daha çok şey öğrensen iyi olmaz mıydı?" Guy'ın bu sözlerine kaşlarımı çatmak istedim ama devam etti, "Bazı arkadaşlarımın kötü deneyimleri oldu, bu yüzden söylüyorum."

Hafif keyfim kaçarak Jack'i savunuyorum. "Garip biri değil, evcil yılan beslemiyor, iyi birine benziyor."

Guy bana doğru döndü. "Özür dilerim, kabalık ettim. İyi biri olduğuna eminim."

Rahatlayarak artık yürümeye devam edebileceğimi söyledim. "En güzel yanı da fazla eşyasının olmaması..."

Richard'ın söylediklerini hatırlayarak gülümsedim. Sürekli aklıma gelmek gibi sinir bozucu bir özelliği vardı. "Erkeklerin çok daha az ıvır zıvırı olur. Eskiden Melanie diye bir kiracım vardı. Tam bir kâbustu. Banyoyu meyve şekilli sabunlar ve mumlarla doldurmuştu."

"Jack, sırt çantasından başka bir şey getirmeyeceğini söyledi."

"Kesici bıçaklarını koymaya yetecek kadar mı?" Guy sıntırken ona surat astığımı görünce hemen özür diledi.

Ruskin'le metro istasyonuna yürürken kendime kararlılıkla Guy'ın şüphelerinden etkilenmeyeceğimi söyledim. Ayrıca, paraya ihtiyacım vardı ve yeterince zaman harcamıştım. Daha fazla görüşme yapmaya dayanamazdım; arama sona ermişti. Bu gece Jack'i gördüğümde birbirimizi daha iyi tanıma şansımız olacaktı. Nerede oturduğunu söylemiş miydi? Söylemediyse de bu gece soracaktım.

16

"Evet, hayallerinizi gerçekleştirecek program Stargazer'ı izliyorsunuz! İngiltere'nin her yanında binlerce seçmeler yaptık ve şimdi son on beş şanslı yarışmacıyı bulduk ama bu gece yarışmacılardan biri yıldız olma hayallerine veda ederek evine dönecek."

Susie ve Anna'yla kocaman televizyonumun önünde oturmuş, bekâr anne Lori'yle on altı yaşındaki Steven'ın düetini izliyorduk. Lori eve gönderildi. Gözyaşları içinde bunu çocukları için yaptığını söylerken, izleyiciler çılgınlar gibi alkışladılar.

Jack de yakında eve gelecekti.

Kızlara gergin olduğumu itiraf ettim; ilk randevunun bütün tedirginliklerini, bütün diken üzerinde olduğum anlarını hızla geçip, kendim gibi olabileceğim o ikinci safhaya ulaşmak istiyordum. Onlara, ilk gece hissettiğim kıvılcımdan bahsettim. Yoksa bunu sadece hayal mi ediyordum?

"Öyle olmadığına eminim," dedi Anna. "Kıvılcım ya vardır, ya yoktur."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?" diye sordu Susie.

Başımla onayladım. "Belki bir kadınla yaşamam daha kolay

olurdu," gülümseyerek kapıya baktım. Zaten gözümü kapıdan alamıyordum!

"Daha gelmesine saatler olabilir," dedi Susie beni rahatlatmaya çalışarak. Ama rahatlayamadım. Parıltılı bir dedikodu dergisinin üzerini *The Week* dergisiyle kapattım. Anna, başını iki yana sallayarak ayağa kalkıp alttaki *Heat* dergisini çekti.

"Şimdi ne yapıyor?" CD'lerden birini dolaba atarken Anna Susie'ye sordu. Jack'in gelişine hazırlanırken, buzluğumdaki tek kişilik dondurulmuş yemekler gibi yalnız hayatımın bütün izlerini ya attım, ya sakladım. Çamaşır ipinde asılı olan çiçek desenli giysiler de Jack Noel'den sonra gidince yeniden ortaya çıkmak üzere saklanmıştı.

Sonra Anna'yla Susie CD koleksiyonumu gözden geçirmeme yardım etti. "*The Best of Carly Simon?*" diye sordu Anna.

"Dolaba."

"Enrique Englesias?"

"Dolaba!" diye hep bir ağızdan bağırdık.

"Ama onu severim," diye itiraf etti Susie.

"Ben de," diye ekledim.

"Hayır." Anna CD'ye el koydu.

Sonra sıra DVD koleksiyonuma gelince, kızlar *Terms of Endearment, Mamma Mia, Footloose*'a el koydular.

"*Genital bölge jeli?*" Anna iç çekerek kutuyu kaldırdı. Gülmeye başladım.

"Jack'e bir akşam birlikte bu filmi izlemeyi teklif etsen ya?" dedi Susie.

Banyoyu da kontrol etseydim ya! Jack'in yatak odasını kusursuzca düzenleyeyim derken diğer ufak tefek işleri tamamen unuttum. Lavabonun üzerindeki aynalı dolabın içindeki tamponlarla, açılmamış prezervatif kutusunu topladık.

"Kim bilir? İşe yarayabilir belki bunlar," dedi Anna.

Elimdekileri Anna'ya attım, Anna da Susie'ye attı, Susie çeşitli 'utanç kaynağı malzemelerimi' poşete koydu. Anna, vajinal koku kremini eline aldı. "Ah, çok şükür Tanrım," diyerek telaşla elinden aldım. "Jack sabah kalktığında bunu görmek istemez herhalde," Susie ağda paketini poşete attı. "Şimdi ihtiyacım yok zaten," dedim gülerek.

"Benim de," diye katıldı Anna.

"Benim kesinlikle yok," dedi Susie.

Sonra kızlara Jack'in odasını gösterdim. Odaya yeni bir canlılık gelmişti. Tuvalet masasının üzerinde çiçekler, başucundaki komodinin üzerinde bir sürahi suyla bardak vardı, çift kişilik yatağına da temiz çarşaflar seriliydi. Mavi desenli nevresimi yıkayıp ütülemiştim, İspanyol zeytinlik tablosunu indirip yerine Jack'in tarzına daha çok uyacağını düşündüğüm soyut bir New York tablosu asmıştım. Pencereye doğru gidip perdeleri çektim. "Elin değmişken yastığına çikolata da koysaydın ya," dedi Anna.

"Kapı koluna da 'Rahatsız Etmeyiniz' işareti as tam olsun," dedi Susie. "Burada yaşamak isterdim. Ben taşınabilir miyim?"

Kapının önüne bir taksinin yanaştığını duyunca, yaramaz ergenler gibi hemen Jack'in odasından çıkarak aşağı indik. Başka bir kapı kapandı ve yaprak hışırtıları duyuldu. Telaşla koltuğa oturduk. Saçımı düzeltip ruj sürdüm, önce bacak bacak üstüne atıp sonra vazgeçtim. Susie, eline televizyon dergisini alıp sayfalarını karıştırdı. Gergince gülüştük.

"Bir şey söylesene!" dedim Anna'ya. "Komik bir şey anlat!"

Anna gözlerini dikmiş bize baktı. "Acınacak haldesiniz. Bu arada tatlım," ağzıma işaret etti, "dişinde ruj var."

"Umarım çok geç kalmaz," dedi Susie bir saat sonra. "Eve dönmem lazım." Çocukları sormak için Mark'ı aradı.

"İşte buldum!" Çalışma masamdan onlara seslendim.

Facebook'a girdim.

"Tamam," dedi Anna ekrandaki yüze bakarak. "Yakışıklıymış gerçekten."

Jack'in profilinde üzerinde düğmeleri açık bir gömlek ve kotla çimlerin üzerinde oturduğu bir resmi vardı. Profilini okuduk. Jack Baker:

Kadınlarla ilgileniyor

"İyi bir başlangıç," dedi Susie şiddetle başını sallayarak.

Medeni durumu: Bekâr

"Neden?" diye sordu Anna.

En sevdiği etkinlikler: TV şovları yapmak, sevişmek

"İşte, adamın sorunu bu," dedi Anna. "Çok kendini beğenmiş!"

"Onun gibi bir tipim olsa, ben de öyle olurdum," dedi Susie ısrarla.

En sevdiği TV şovları: Stargazer (Çünkü kendi eserim)

*En sevdiği kitaplar: Magazin sayılıyor mu? (*Stuff *ve* Nuts*)*

Jack'in, çoğu Ruslar'dan oluşan, genelde muhteşem görünüşlü, dudaklarını bükerek poz vermiş kadınların çoğunlukta olduğu yüzlerce arkadaşı vardı. "Çok bayağı görünmüyor mu?" dedi Anna.

"Şovuna bilet almak istiyor musun, istemiyor musun?" diye çıkıştı Susie.

"Demek istediğim, bu yüzlerce arkadaşının hangisi Jack'in hayatını kurtarmak için kendini çift katlı otobüsün önüne atar?" diye devam etti Anna. "Şu kadının atmayacağına eminim," diyerek *Vogue* modeline benzeyen Therese Hampton-Williams'ı gösterdi. "Senin için tırnağını bile kırmayacağına eminim. Ah Gilly, sana bir şey soracaktım, şimdi aklıma geldi? Haftaya salı boş musun?"

"Haftaya salı," mırıldanarak ajandamı bulmak için çekmeceyi açtım. Anna, kâğıt yığının altına sakladığım Ed'le benim çerçeveli resmimize baktı. Onun sakladığım tek fotoğrafı buydu. Bu son resmi atmaya elim gitmemişti bir türlü.

"Bu arada, Jack seninle ilgili herhangi bir şey biliyor mu?" diye sordu ben çekmeceyi kapatırken.

"Hiçbir şey bilmiyor."

"Flört etmekle çok meşgullerdi," diye ekledi Susie.

Anna, çalışma masamın üzerindeki fotoğrafı eline aldı. "Ah Tanrım, bu tatili hatırlıyorum!" Üçümüzün İbiza'da çekilmiş bir resmiydi. Bronz tenimizi öne çıkaran elbiselerle, otelimizin yanında duruyorduk. En fazla yirmi iki yaşında olmalıydık. Gecenin erken saatlerinde (ki bu yüzden daha güzel çıkmışız), sıcak bir yaz gecesinde birlikte dans etmeye gidiyorduk.

Kızlar, daha fazla beklemeyip on buçukta gitti, ben de Jack'e bir not yazdıktan sonra yatmaya gittim. Otuzlarının ortasında olmanın da böyle bir durumu vardı. Eve daha mantıklı saatlerde gitmek istiyordu insan. Anna'nın yarın sabah huysuz patronuyla önemli bir kahvaltı toplantısı vardı; Susie de bebeği Olly'yi beslemek için erken kalkacağından çok geç saatlere kadar kalamazdı, benim bahanemse hazırdı; kaz tüyü yorganımı çok seviyordum.

Işığı kapadım.

Karanlıkta uzanırken Ed'i düşünmeye başladım. Onu mu yoksa yanımdaki varlığını mı özlüyordum? İlişkimiz harika bir kitap gibiydi ama yine de sonunda hiç neden yokken, yazarın bir anda yazmayı bırakmasını bir türlü anlayamıyordum.

O gün parkta Ruskin, kızın ekmeğini ısırdığı için anneyle kızın bana bağırmasıyla başlayan hikâyemiz çok güzel gidiyordu. Ed bankta oturmuş *Financial Times*'ını okurken beni kurtarmaya gelip, küçük kızla tatlı tatlı konuşarak, köpeklerden

korkması için bir neden olmadığını açıklamıştı. Ed, krizi sihirli bir şekilde çözerek huzuru sağlarken, ben geri adım atarak onu izledim. Ed'in en sevdiğim yanı buydu; sadece yanımda olması bile bana kendimi güvende hissettiriyordu.

İlk izlenimlerimden anladığım kadarıyla Ed görünümünden gurur duyuyordu, babam gibi otoriter bir tavrı vardı. Yeni üvey annesini sevmediği için on yedi yaşında evden atılan Ed, bir daha asla babasından para istemek için kapısını çalmayacağına yemin etmişti. Onunla tanıştığımda, kendi kurduğu internette reklam alanı satan şirketin başındaydı. Bu işten bir servet kazanmıştı.

"Sana nasıl teşekkür edebilirim?" dedim yalnız kaldığımızda yanına oturarak.

Ed gazetesini kapadı. "Bana kahve ısmarlayabilirsin," diye önerdi. Kahve, öğle yemeğine uzadı derken, o beni akşam yemeğine davet etti. Mayfair'de kuzeninin işlettiği bir restorana gittik, bize bedava bir şişe şampanya ikram ettiler. Çalışanlar bizden gitmemizi isteyene kadar konuşmaya devam ettik. Eve dönerken, takside elimi tutup bana baktı. "Bir gün seninle evleneceğim," dedi.

Evimin önüne geldiğimizde sürücüye sokakta bir tur atmasını söyledi. "Seni korkuttum, değil mi?" dedi, evlenme teklifinden beri sessiz kalışımı fark ederek. Taksi sürücüsü üçüncü kez evimin önünden geçerken Ed onun sabırsız inlemelerini umursamadı. "Benim evime gel, benimle gel," dedi.

Avucunun içine telefon numaramı yazdım. "Düzgün bir şekilde yapalım bu işi," dedim ve gülümseyerek taksiden indim.

Şimdi, yatağın boş tarafına bakıyordum. Ed'le ilk çıkmaya başladığımızda haftanın yarısı burada kalırdı, ben de haftanın diğer yarısı ona giderdim. Eşyalarımızı koymak için çekmecelerimiz vardı, temelli birlikte yaşamaya başlasak çok daha kolay olur diyerek gülüyorduk. Yine de evlenene kadar

bunu istemiyorduk, zaten birbirimize çok yakın oturduğumuz için buna gerek de yoktu.

Bekâr olmak çok zordu. Arkadaşlarım özgürlüğün iyi olduğunu söylüyordu, kısmen katılıyordum ama Nancy'nin söylediği de doğruydu; Londra'da otuzunu geçtikten sonra bekâr olmak çok acınası bir durumdu. Kariyerinde mutlu olan pek çok kadının evlenmek istememesi veya bekârlıktan gayet memnun olmasını anlıyordum. Ama bu kendim için istediğim bir şey değildi. Arkadaşlarımın aile kurmasını izlerken, eve giden son otobüsü kaçırmış gibi hissediyordum. Bekâr olmak, kendimi dümeni olmayan bir gemi gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bazen akıntıya kapılıp, sürüklendiğimi düşünüyordum.

Ed'le ilişkimizin başlarında, ikimiz de yatağa gitmek için sabırsızlanıyorduk. Çoğu geceler, gün ışığı perdelerden içeri süzülene dek, uzun uzun konuşurduk, sevişirdik. Londra'nın sabah trafiğini, gece işlerinden dönen insanları, günün ilk saatlerinde çöp toplayanların seslerini duyardık. İlişkimizin sonlarına doğru artık çok sık sevişemez olduk ama bütün ilişkilerde olduğu gibi bunun normal olduğunu sanıyordum. Gerçi, İspanya tatilimizde onu villadan dışarı çıkarmaya çalıştığımı hatırlıyorum, bütün gün uyuyup kitap okumaktan başka bir şey istemiyordu. Birbirimizin yanında fazla mı rahat olmuştuk?

Ed'e hayattan ne istediğini sorardım. Bırak geleceği yarını bile düşünmeyi sevmediğini, "anı yaşamayı seven" biri olduğunu söylerdi. Bir defasında, güvensizliğimin sesime yansımasına izin vererek, "Bu, ilişkimiz için ne anlama geliyor?" diye sormuştum.

Megan'ın ölümünden ve annemlerin boşanmasından sonra hayatımda istikrar istiyordum, ancak bunu ona söylemeye dilim varmıyordu.

Kapıda anahtarın döndüğünü duyunca düşüncelerimden

koptum. Jack merdivenleri çıkarken, telefonda biriyle konuşuyordu. "Bu hafta sonu geri geliyorum," dedi banyonun önüne ulaştığında. "O zaman, sonra konuşuruz. Evet, hoşça kal."

Gecenin bu saatinde kiminle konuşuyordu? Sonra, yatak odamın dışında ayak seslerini duydum. Seslenip iyi geceler dese miydim? Hayır, Gilly! Kendime güldüm. Kesinlikle olmaz. Jack, kendisini odama davet etmeye çalıştığımı düşünebilirdi.

Sonra banyoya girdiğini duydum. Anna ve Susie'yle birlikte sakladığımız şeyleri düşünerek güldüm ve gözlerimi kapadım.

Su sesi geliyordu, dişlerini fırçalıyordu herhalde. Birkaç dakika sonra yatak odama doğru yürüdü. Guy'ın söyledikleri aklıma geldi. Korku filmlerindeki gibi çatlak bir kahkaha atarak, elinde bıçağıyla odama gireceği sahne bu olmalıydı.

Sonra kapısının kapandığını duydum.

Ve tekrar nefes almaya başladım.

O gece rüyamda Jack Baker'ı mutfağımda gördüm. Dizlerine kadar uzayan saçlarıyla, elinde tahta bir kaşıkla, bir mağara adamı gibi yemek yiyordu. Ona yaklaştığımda yulaf lapası yediğini gördüm.

17

Sonraki sabah, berbat yulaf lapası rüyamdan sonra hemen tuvalete gitmek isteyerek uyandım.

Hadi, dedi içimden bir ses. Hemen git işte. Yok bir şey... Eninde sonunda onunla karşılaşacaksın.

Jack'in odasından belli belirsiz sesler geliyordu.

Yorganı üzerimden atıp kapıyı açtım, dedektif gibi sağıma soluma baktım. Jack'in kapısı kapalıydı. Öne baktım, yol temizdi. Büyük tişört ve çizgili, bol pijamamla parmak ucumda banyoya girerek hemen kapıyı arkamdan kapattım. Şimdi, hiç affedilemeyecek şeyler yapacağım için keşke kapıda kilit olsaydı. Jack'in içeride olduğumu anlaması için musluğu sonuna kadar açıp, şüpheye hiç yer bırakmamak adına duş musluğunu da açtım. Sonra hemen tuvalete oturup işimi yaptım. Ah, çok şükür...

Yıldırım hızıyla duş aldıktan sonra banyo kapısından dışarı adımı atıp tam hedefime ulaşmaya çok yaklaşmışken...

"Selam," dedi Jack üzerinde sabahlığıyla. "Banyoya girebilir miyim?"

Havluya sımsıkı sarıldım. "Evet, tabi!" dedim sesim çatlayarak, sonra hemen odama daldım.

Akan su sesini duyunca Jack'in banyodaki çıplak halini, geniş, bronz omuzlarından suyun aktığını hayal ettim.

İşe gitmek için giyindikten sonra dekoltemi gösteren, (Jack'in kira parasıyla) yeni aldığım siyah elbisemi giymeye karar verdim. Pijamamı yastığın altına koyarken sonraki ayın kirasıyla, kendime daha güzel bir pijama almaya karar verdim. Belki ipek gecelik de alırdım.

Ruj sürerken, Jack'in merdivenlerde fısıldadığını duydum. Ne söylediğini anlamak için kapıya yaslandım.

"Evet, çıkıyorum. Nihayet cuma geldi. Kaç gündür edit odasında kapalıydım... İyi biri ama onu pek göremedim henüz."

Benim hakkımda konuşuyordu sanırım.

Jack kahkaha attı. "Bu arada, hafta sonu için planın var mı?"

Ben tam odamdan çıkarken, "Çıkmam lazım," dedi Jack telefondaki kişiye. BlackBerry'sini cebine attı. Ben önden inerken, Jack de arkamdan indi. "Odan iyi mi, yatak rahat mı?" diye sordum oda- kahvaltı işletmecisi gibi.

"Çok rahat."

"İstediğin her şey var mı?"

"Herşey çok iyi. Çiçekler için de ayrıca teşekkür ederim."

Konuşmamız ilk karşılaşmamıza kıyasla çok daha mesafeliydi, Jack de insanlar hakkında benim gibi kaygılı olabilirdi.

"Ayağın nasıl? Umarım dün gece seni uyandırmadım."

"Hayır." Jack'in duştaki çıplak hayalini gözlerimden bir türlü silemiyordum.

Bu kibarlık işine bir son vermemiz gerekiyordu. Tam ayağım yere basmak üzereyken Jack tereddütle konuştu. "E, ben çıkıyorum! Seni görmek çok güzeldi."

"Seni de," diye cevapladım uykulu bir gülümsemeyle.

"Pazartesi görüşürüz."

"Evet!"

Ve gitti.

Hemen Jack'in yatak odası kapısını açtım. Karanlık, perdeler hâlâ çekiliydi ama şimdiden odaya farklı bir koku sinmişti. Dağınık yatağına baktım. Komodinde buruşuk bir sigara paketi ve bozuk para vardı. Şifonyerin en üst çekmecesi açıktı, tuvalet masasının altında yere atılmış Calvin Klein iç çamaşırını görünce, banyoda unuttuğum iç çamaşırlarımı hatırlayarak güldüm.

Kanıt arayan bir polis gibi gardırobun kapaklarını açarak gömleklere, deri cekete bakıyorum. Sıradan bir gardıropta olabilecek normal şeyler. Ne görmeyi bekliyor ya da istiyordum ki? Kendime kızıp, halime şaşarak odadan çıktım.

Jack Baker'la ilgili daha fazla bir şey öğrenmemeye karar vererek kendime kahve yaptım. Nerede oturduğunu bile bilmiyordum. "Ah, Ruskin, ne önemi var zaten?"

"Tekrar merhaba." Jack'in sesini duyunca irkilerek sıçramış olmalıyım ki elimdeki süt her yere döküldü. Yere, masanın altına, yepyeni siyah elbisemin üzerine...

"Ah, özür dilerim!" dedi Jack gülerek. "Seni korkutmak istemezdim."

"Önemli değil!" Lavabodan bez almak için uzandım. Ah Tanrım, Gilly, ünlem işaretiyle konuşmayı bırakmalısın. Yetmezmiş gibi beni köpeğimle konuşurken yakalamıştı.

"Umarım elbisen yeni değildir."

Elimle elbiseyi işaret ettim, "Ne? Bu eski şey mi? Yok canım."

Ruskin, Jack'in kotunu koklayarak ona şüpheyle baktı, kahvaltı saatinde onu rahatsız eden bu kişiyi merak ediyor olmalıydı.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordum kendimi toparlayarak.

"Senaryomu." Jack 'ne salağım' ifadesi takınarak yukarı odasına çıktı, telefonu bir daha çaldı. Evimi ofise çevirmişti. "Merhaba tatlım," dediğini duydum.

Hemen masanın altındaki sütü silerken, şu 'tatlım'ın kim olduğunu merak ettim. Arkamda Ruskin, dört ayak üzerinde yere çömelmişken Jack masanın üzerinden eğildi, "Ofisten aradılar. Öğlene kadar bana ihtiyaçları yokmuş. *Bacon* ve yumurta yapmamı ister misin? Vaktin var mı?"

Nerede olduğumu unutup evet anlamında başımı sallayayım derken başımı masaya çarptım. Bu adamın etrafında ne zaman rahat davranacaktım? Belki eşofmanlarıyla dolaşan Roy daha iyi ve güvenli bir tercih olurdu.

Jack'in yemek yapmasını izlerken (*Bacon*'ı kızartıp yumurtaları kusursuz, tek bir hareketle kâseye kırması bile seksiydi) bana *Stargazer* dedikodularını anlattı. Yarışmacılardan biri, medyadan aldığı negatif ilgi yüzünden yarışmadan çekilmekle tehdit ediyordu. Jack sandalyemin arkasındaki deri ceketine uzanırken omzuma dokundu. Ceketinin cebinden bir paket sigarayla, parlak gümüş bir çakmak çıkardı. Fark etmeden kaşlarımı çatmış olmalıyım. "Pardon, evinde sigara içilmediğini unutmuşum, dışarıya çıkarım."

Sade kahvesini yanına alıp, bahçeye çıkan sürgülü kapıları açtı.

Sigarasını yakmasını izlerken, bir an gözümün önüne annemin mavi sabahlığıyla mutfakta durduğu hali geldi. Pencereden dışarı bakarken külünü lavaboya atardı. "Çok kötü bir alışkanlık," diye seslendim ama adam sigara içerken bile seksi görünüyordu. Tek eksiği elindeki Martini'siydi.

Jack gözlerini açarak cevapladı; "Annem gibi konuşuyorsun."

Güldüm, mutfak kapısının yanında duran giysi torbasını fark ettim.

"İstersen çamaşır makinesini kullanabilirsin."

"Önemli değil, eve götürürüm."

"Nerede oturuyordun?"

"Bath."

"Tamam." Neden bilmiyorum ama Bath'da yaşamasına şaşırmıştım. Bath'ı, otobüsle gidilip günübirlik gezilecek bir yer olarak düşünmüşümdür hep.

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

Başıyla onaylıyor. "Kız arkadaşımdan ayrıldım..."

Yaşasın! Heyecandan elimdeki bıçağı yere düşürdüm.

"Bir yıl oldu. Tanrım, zaman nasıl geçiyor."

"Üzüldüm," dedim öyleymiş gibi görünmeye çalışarak.

"Geçmişte kaldı. Bu hafta sonu planın var mı?" diye soruyor canlı bir tavırla.

"Iı..." Duraksadım. "Iı, bir iki parti var..."

Ruskin; "Yalancı, yalancı!" der gibi havladı.

"Güzel."

"Neden Londra'da oturmuyorsun?" diye sordum.

Jack sigarasını söndürdü. "Kusura bakma Gilly, kalıp sohbet etmek isterdim ama gitmem lazım."

"Tabi, evet, ben de. Seninle yürüyüşe çıkacağız değil mi? Jack, sen endişelenme, seninle konuşmuyorum."

Güldü. "İyi hafta sonları..." Kirli torbasını alıp çıktı.

Elbisemi değiştirmek için yukarı çıkmak üzereyken, oturma odasındaki koltukta Jack'in senaryosunu gördüm. Hemen alıp kapıdan fırladım. Jack, elinde araba anahtarlarıyla yavaş yavaş yolun karşısındaki BMW'sine doğru yürüdü.

Tam arabanın kapısını açmak için düğmeye basarken, nefes nefese ona yetişerek, "Bunu unutmuşsun," dedim.

Jack senaryoyu benden aldı. "Tanrım, ne aptalım. Teşekkürler."

"Tam zamanlı bir asistana ihtiyacın var."

"Sen olmak ister misin?" Sesinde çapkın bir tınıyla bana göz kırptı. Roy'un bana göz kırpmasından hoşlanmamıştım (zavallı Roy) ama nedense Jack'i affedebiliyordum. Sanırım Jack'i pek çok şey için affedebilirdim, klozet kapağını indirmemesini bile.

"Parası iyiyse neden olmasın."

Jack arabasıyla uzaklaşırken, pazartesinin bir an önce gelmesi için sabırsızlandığımı fark edip, kendi kendime gülümseyerek eve gittim. Onda bir şey vardı. Henüz ne olduğunu anlayamamıştım ama Jack Baker'ı daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordum.

18

Heron klanı gibi, Jack'le günbatımına doğru yürüdüğümüzü hayal ederken, "merhaba" sesiyle kendime geldim. Guy, elinde kahvesiyle yanımda duruyordu, bugün Fransız beresi gibi başka bir şapka takmıştı, üzerindeki siyah, kareli pantolonla şeflere benziyordu. Çoğu erkek bu giysiyi iyi taşıyamazdı ama nasılsa Guy'a yakışmıştı. "Bir tur atalım mı?" diye sordu spor salonundaymışız gibi.

"E, Jack'le nasıl gidiyor?" diye sordu Guy, kahvesini benimle paylaşarak. "Karşılaştınız mı?"

Sabah karşılaştığımızı ve artık Bath'da oturduğunu öğrendiğimi söyledim.

Guy şaşırdı.

"Biliyorum. Ben de onu oraya yakıştıramadım."

"Bath harika bir yerdir," dedi Mari bize yetişerek.

"Bir arkadaşım oraya taşındı. Güzel mimarisi var, tiyatroyu da sevdim." Guy'a yakından baktı. "Üzerindeki ne?"

"Pantolon." Sonra cep telefonu çaldı.

Guy telefona cevap vermek için uzaklaşırken Mari uluslararası telefon faturasının çok olacağından yakındı. "Bu arada, Blaize Amerika'dan geliyor."

"Blake?"

"Blaize," diye düzeltti, "Blaize Hunter King."

Kimdi bu adam?

"Yapma, Gilly, sana bahsetmiştim ya. Amerika'nın en tanınmış iç mekân tasarımı ajanslarından biri, ünlü müşterileri için alışveriş yapar."

"Ah, doğru ya, çok güzel..."

"Çok ciddi para var bu işte. Dün gece beni aradı, yarın sabah uğrayacakmış. Bu adam çok iyi para getirir Gilly," diye tekrarladı. "Ayaklarının altına kırmızı halı sermeliyiz, anlıyor musun?" Guy'a daha yakından baktı. "Şapkalı adam neden pijamasıyla dışarı çıkmış?"

"Flora'nın benden önce köpeğini sormasına bayılıyorum," dedi Guy cep telefonunu cebine koyarken.

"Nasılmış?"

"İyi. Hiç seyahat etme hevesine kapıldın mı?"

"Hayır, sayılmaz. Tibet'i sırt çantasıyla gezmek büyük bir macera olurdu ama ben otelde kalmayı tercih ederim," diye itiraf ettim.

"Dışarıda, yıldızların altında uyumayı tercih ederim," dedi Guy.

"Balkonumdan şampanyamı yudumlayarak yıldızlara bakmayı tercih ederim."

Guy, tuhaf bir şekilde sessizleşti. "İyi misin? Onu özlüyor musun?" diye sordum.

"Evet... Ah, Trouble, bırak onu!" Guy, Trouble'ın yerden yemek artıkları yediğini görüp ona bağırdı. Parkı köpekler için açık büfeye benzetirdik. "Onu özlüyorum tabi ama buna dayanmak zorundayım. Peyzaj eğitimi alırken üç sene bana maddi destek verdi, şimdi onu destekleme sırası bende."

"Anlıyorum, bu seyahat konusunda ona destek olmak istiyorsun."

Guy başıyla onayladı. "Aynen. Sadece birkaç aylığına uzakta olacak."

"Bak, bana kızma ama bir haftalığına Flora'yı görmeye gitmeyi düşündün mü? Trouble'a bakabilirim."

Başını, olmayacağını anlatmak için iki yana salladı. "Teşekkürler Gilly, çok incesin ama Flora bunu kendi başına yapmalı."

Yaya geçidine vardık. "Tamam," diyerek şapkasını düzeltti. "Gitsem iyi olur."

"Pazartesi görüşürüz," diye seslenerek işe gittim.

Ruskin'le birlikte hızla metro istasyonuna yürürken, Guy bana seslenerek arkamdan yaklaştı. "Şey diyecektim..." Duraksadı. "Bu hafta sonu bir işin var mı?"

"I, yok bir şey," dedim.

Sıkıcı görünmek veya partilere davet edilmemeyi kafaya takmayacak kadar Guy'ı iyi tanıyordum. Sosyal hayatımın eskisi gibi olmadığına şüphe yoktu. Her şey yavaşlamıştı. Çark eskisi gibi dönmüyordu.

Güldüm. "Ya sen?"

"Kız kardeşimin düğünü için takım elbise almam lazım." Bir şey düşünürken hep yaptığı gibi şapkasını çevirdi. "Acaba..."

"Ee?"

"Şey, ben alışverişten hiç anlamam, senin de işin olmadığına göre..."

"Sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Evet, lütfen."

Birbirimize telefon numaralarımızı verdik. Artık ciddi arkadaş olmaya başlamıştık. Arkadaşlığımız, yepyeni bir seviyeye ilerleyerek Ravenscourt Park'ın ötesine çıkıyordu. İkinci seviye piya-

nodan, üçüncü seviyeye çıkıyorduk. Akortlar artık biraz daha karmaşıklaşacaktı.

"Tamam o zaman," diyerek birbirimize numaralarımızı verdik. Ona yarın sabah çalıştığımı ve Mari'nin dükkânında buluşup alışverişe gidebileceğimizi söyledim.

Yaya geçidinden karşıya geçtik; Guy sola, ben sağa dönerken, bir kızla erkeğin arkadaşlıklarının üzerinde soru işaretleri olmadan, hafta sonu buluşamadığı bir dünyanın üzücü olduğunu düşündüm.

*

"Eğlenceli avize dükkânınız nasıl gidiyor?" diye sordu Nick, o gün işten sonra buluşmamızda. Şehir merkezindeki ofisinin yakınındaki, kalabalık bir İspanyol *tapas* barında yemek yiyorduk.

"Harika, gerçekten ne yapmak istediğimi düşünecek vaktim oluyor."

"Neymiş o?"

"Hiç bilmiyorum."

"Saçma sorular sorma Nicky," diye ekledim gülerek.

"Büyük hayal gücü gerektiren, yaratıcı bir şeyler yapmalısın. Megan'a öyküler anlatıyordun." Bir bira daha söyledi. "Megan, öykülerini çok severdi."

Şaşkınlıkla Nick'e baktım. Hiç Megan'dan söz etmezdi. İsmini bile nadiren anardı. "Ben de çok severdim," diye ekledi. "Bir türlü tam olarak hatırlayamıyorum."

"Sihirli Maymun Mickey."

Megan'a okurken, Nick de üzerinde roket desenli pijamalarıyla yatağın ucunda oturur, dikkatle dinlerdi.

"Ya da öğretmenlik yapabilirsin," dedi. "Çocuklarla aran çok iyi." Bu gece kimse dikkatimizi bölmeden baş başa kalabildiğimiz için çok mutluydum.

Nick'in BlackBerry'si titredi. "Nancy," dedi ekrana bakarak.

Çok erken konuşmuştum.

Nick telefonu açtı. "Birazdan gelirim Nance. Gilly'yle birlikteyim. Hayır, geç kalmam." Bana bakarak gözlerini iyice açtı. "Beni bekleme."

Telefonu kapatıp garson tabaklarımızı topladıktan sonra ona tavsiyemi duymak isteyip istemediğini sordum.

"Nancy'e daha iyi davran."

Nick alnını sertçe ovuşturdu.

"Gerçekten, biliyorum zor biri ama..."

"Zor mu?" lafımı böldü. "Şımarık ve talepkâr desen daha doğru. Ah Tanrım, ne olur bundan konuşmayalım!"

Nick, asla evliliğinden konuşmak istemezdi ama geçen seneden beri ne kadar koptuğunu fark etmiştim. Artık Nancy ve Nick'i bir takım gibi birlikte çalışırken görmüyordum. Evlerindeki atmosfer de hoşuma gitmiyordu. Evleri artık mutlu bir yuvaya benzemiyordu. Babam da aynı şeyi söylüyordu. Keşke, Nick babama biraz içini dökebilse ama babam da kişisel konularda konuşmakta çok zorlanırdı. Üçümüz de işe yaramıyorduk. Annemize ihtiyacımız vardı.

"Nick," dedim anlayışlı bir ses tonuyla, "Nancy bazen beni çıldırtıyor." Durup bekledim. "Ama Nancy'nin kendini yalnız hissettiğini düşünüyorum. Sıkılıyor. Hiç yanında değilsin."

"Çalışmak zorundayım Gilly!"

"Biliyorum, tabi ki çalışmalısın," dedim sakinleştirmeye çalışarak. "Tek söylemeye çalıştığım şey şu, seni özlüyor olmalı belki onunla daha sık konuşmaya çalışsan..."

"Nancy değişti," dedi, şimdi biraz daha sakindi. "Artık onu tanıyamıyorum."

Elini tutup okşadım. "O senin karın ve iki sevimli kızınız var."

"Konuyu değiştirelim," diyerek elini çekti.

"Her gün daha çok babama benziyorsun Nick. Dikkat et," dedim onu uyararak.

19

1986

Nick'le okuldan dönüyorduk. Bu hafta, Anna ve Nick'le okul bahçesinde yaptığımız çikolatalı pasta satışından on yedi sterlin kazandık, bu parayı Megan'ın Almanya'ya gidip koyun hücreleriyle tedavi olabilmesi için kullanacaktık, anneme söylemek için sabırsızlanıyordum. Pastaları geçen hafta sonu yapmıştık. Nick, annemin çiçekli önlüğünü giyince Anna'yla ona çok gülmüştük.

Megan'ın özel bakım grubundan bir arkadaşı, anneme Almanya'da bir profesörün bize yardım edebileceğini söylemiş. Bu koyun hücresi tedavisi çok pahalıydı, binlerce sterlin verecektik. Okuldaki daha büyük çocukların bazıları sponsorlu koşu ve kano yarışları düzenledi. Annem hepimizin gazetelere, televizyonlara Megan'ın öyküsünü anlatacağımızı söyleyerek gururlanıyordu. Babam çok sessizdi, ofisinden çıkmıyordu.

O gece bağrışmalardan kaçmak için Nick'le odamıza saklandık.

"Anlamıyorsun," diye bağırdı annem. "Bir şey yapmak zorundayız!"

"Beth, buna paramız yetmez," dedi babam. "Eve ikinci kez ipotek yaptırmamız gerekir..."

"Megan'a fiyat biçemezsin!"

"Biçmiyorum, bunu nasıl düşünebilirsin? Ben de onu seviyorum."

"Göster o zaman. Ah, tabi, gösteremezsin."

"Lütfen," dedi babam ısrarla. "Gerçekçi ol. Bu tedaviyle ilgili ne biliyoruz? Çok kırılgansın..."

"Kırılgan ne demek?" Nick'e fısıldayarak sordum.

Gürültüden korktuğu için elleriyle kulaklarını kapamıştı, beni duymadı.

"Ben..."

"Bitirmeme izin ver..."

"Bu riski almak zorundayız..."

"Kırılgansın," diye tekrarladı babam yavaşça. "Sana yardım edebileceğini söyleyen herkese inanmaya hazırsın. Bu gerçekten mantıklı bir seçenek mi?"

"Sana verilmiş bir davadan bahsetmiyorsun!" Annem avazı çıktığı kadar bağırınca, Nick'le yorganın altına saklandık.

"Bağırma Beth!" diye yalvardı babam. "Çocuklar duyacak."

"Avukat gibi değil baba gibi davran o zaman! Başka yolu mu var bunun? Lanet olası seçeneklerden bahsedemezsin! Burada oturup ölmesini izleyemem! Belki sen izleyebilirsin ama ben yapamam!" Bir şeylerin yere atıldığını, camların kırıldığını duyduk. "Nick ve Gilly beni destekliyor..."

"Onlar daha çocuk! Bunu anlayamazlar," diye bağırdı babam. "Beth, lütfen," dedi daha sakince. "Bunu bir düşün. Çocukları yok yere umutlandırıyorsun, bu hiç doğru değil."

"Hayır. Bu parayı bulmak zorundayız. Sen bana yardım etmezsen, kendim bulurum."

Kapı çarptı.

Nick büyüdüğünde çok para kazanıp buradan uzaklara taşınacağını, olabildiğince uzaklara gidip annemle babamı tamamen unutacağını söyledi. "Hep bağırıyorlar! Onlardan nefret ediyorum," dedi. Üzgündü.

Beni de yanında götüreceğine söz verdi. Yorganın altında ellerimizi sımsıkı tutarak, sonsuza dek birbirimizin yanında olacağımıza söz verdik.

20

Dükkânın Blaize için hazır olup olmadığını son kez kontrol ederken, "Ne yapacaksın?" dedi Mari. Blaize'in ziyaretlerinden birinde, bodrum kattaki lambalardan birine takıldığını; yeni, timsah derisi çizmeleri çizildiği için çok sinirlendiğini anlattı.

"Guy'ı alışverişe çıkarıyorum," diye tekrarladım.

"Sadece ikiniz mi?"

"Hı-hı."

Mari bir türlü anlamak istemiyordu. "Gilly, Guy'dan hoşlanıyor musun?"

"Hayır! Tanrım, hayır tabi ki!"

"Seni suçlamıyorum," dedi 'evet' demişim gibi. "Eğlenceli ve kendine has tarzıyla yakışıklı biri..."

"Ondan hoşlanmıyorum. Ayrıca zaten nişanlı," diye hatırlattım.

"Biliyorum ama yine de ondan hoşlanabilirsin. Aranızda güzel bir uyum olduğunu fark ettim. Birbirinizle uyuşuyorsunuz. Kız arkadaşını da merak ediyorum tabi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam evlenme teklifi almışken neden ortadan kaybolasın?"

"Herkes farklıdır Mari. Sen kocanla birlikte bile yaşamadın."

"İşte, bu yüzden evliliğimiz çok iyi gitmişti canım. Percy benim evime taşındığı anda..."

"Mari, şapka takan erkekler tarzım değildir."

"Tamam, sana inanıyorum," dedi gülümseyerek.

Hayır, Guy kesinlikle benim tipim değildi.

Gerçekten ondan hoşlanmıyordum.

O zaman neden şimdi gülümsüyordum?

Blaize Hunter King, üzerinde bembeyaz gömleği, özel dikim pantolonu, deri ceketi ve jöleyle arkaya taradığı siyah saçlarıyla içeri girdiğinde az kalsın elimdeki Fransız Rokoko lambayı yere düşürecektim. Mari'yle Blaize, abartılı hava öpücükleri savururken Blaize'in dört cep telefonu birden aynı anda çalmaya başladı.

Birinci telefonu çıkarıp abartılı bir hareketle kapağını kaydırıp açtı. "Ah, Madonna canım, seni beklemeye alabilir miyim?"Sıradaki telefonu aradı.

"Madonna mı?" dedim, "Madonna'yı mı beklemeye aldı?"

Mari bana böyle şaşkın bakmayı kesmemi söyledi. "O en ünlü starların iç mekân tasarımcısı Blaize Hunter King," dedi tekrar gururla. "Canı ne isterse onu yapar."

Mari beni yeni asistanı olarak tanıtırken, neredeyse reverans yaparak tanıştığımıza memnun olduğumu söyledim.

"Çok sevimli," dedi Blaize siyah elbisemi ve sarı bir tokayla yukarıda topladığım saçlarımı inceleyerek.

Biraz sonra Madonna'nın New York'taki evi için, Blaize'in istediği mükemmel bakır lambaya ulaşmak uğruna, Mari'yle ayakkabılarımızı çıkarmış stokları eşeliyorduk. Mari, hangi lambanın nasıl bir ortama yakışacağını çok iyi bilirdi. "Hayır,

Gilly, o değil, öteki!" diye emir verdi bana. Halimizin Twister oyununa benzediğini söyleyerek güldüm.

"Ah, Mari bu mükemmel," Blaize iç çekerek vitrindeki avizelerden birini işaret etti. "Madge buna bayılır. Ne kadar?"

"Beş bin beş yüz sterlin," dedim adrenalin coşkusuyla.

"Soygun bu! Resmini çek lütfen," diye emrederek parmaklarını şıklattı. Mari, bu konuda beni uyardığı için kamerayı hazırda tutuyordum.

İki saat ve elli resim sonra bitkin bir haldeydim. Bodrumda yere kapanmış halde Madonna'nın Fransız şatosuna yakışacak klasik lambayı, merdivene tırmanarak Pierce Brosnan'ın Aspen'deki evi için gereken aynayı aradıktan sonra yakındaki kafeden Mari'ye espresso ve Blaize'e organik detoks meyve suyunu almaya gittim. Kapının çanını duyup Guy'ın içeri girdiğini gördüğümde, onunla burada buluşacağımı tamamen unutmuşum. "Mari, tatlım, borcum ne kadar?" diye sordu Blaize, American Express kartını uzatarak.

"Guy! Blaize'le tanışsana," dedim nefes nefese elbisemin üzerindeki tozları silkeleyerek. Guy hayranlıkla dükkânı inceliyor, her an kazaya davet çıkaracak gibi görünen masalara ve rafların üzerindeki kıymetli objelere bakıyordu. Blaize dört fener, iki lamba, bir ayna ve vitrindeki avizeyi satın almıştı.

"Mari bana küçük bir prim verebilir herhalde?" diye fısıldadım Guy'a dükkândan çıkarken.

Guy'ın kız kardeşi Rachel'ın düğünü için takım elbise arayışımız, Fulham Caddesi'nde başladı. Rachel iki hafta sonra evleniyordu ve Guy'a resmi bir takım giymek zorunda olduğunu söylemişti, bu yüzden onu Adrian isimli stil sahibi, kelleşen bir adamın işlettiği, Ed'in en sevdiği dükkâna götürmeye karar verdim. Ed, Adrian'ın başını parlak, beyaz bilardo topuna benzetirdi. İyi dikilmiş, takımlar, gömlekler, ipek kravatlarla tasarımcı

ürünü baksır şortlar ve kol düğmeleri satan, küçük, samimi bir dükkândı. Babama Noel hediyesi olarak bordo, kaşmir çorapları her yıl buradan alırdım. Belki bir dahaki sefere başka renk almanın zamanı gelmişti.

"Gilly, içeri gelsene." Adrian beni uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibi karşıladı, sonra Ed'den çok farklı olan yanımdaki adamı inceledi.

Yardımına ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Guy'ın kız kardeşinin düğünü için bir takım elbise seçmeye çalıştığımızı söyledim.

"Siz bence daha çok baloya gitmelisiniz," dedi Adrian, Guy'a altın dişleriyle sırıtarak.

*

Adrian, Guy'ın göğsüne değişik renklerde gömlekler tutarak ona hangisinin yakışıp yakışmadığını söylemekten büyük keyif alsa da, Guy işkence hücresindeymiş gibi inanılmaz derecede sessiz duruyordu.

Ben askıdaki giysileri incelerken Adrian omzuma dokundu. "Edward'la olanlara çok üzüldüm."

"Teşekkürler." Sevgiyle omzuna dokundum. "Nereden öğrendin?"

"Kulağıma geldi. Gerçekten Gilly, Ed tam bir domuz. O kadın senin tırnağın bile olamaz." Sonra fısıldayarak ekledi, "Yeni sevgilini beğendim. Aferin sana."

"Ah, Adrian, o sadece arkadaşım," diye fısıldadım.

"Hep öyle derler!"

"Onu hiç görüyor musun?" sormadan edemedim.

"I.." Dudaklarını büzdü. "Geçenlerde bir kez geldi ama şu kadarını söyleyeyim tatlım, sana yaptıklarından sonra ona çok kızgınım!"

Seçtiğim elektrik mavisi gömlek ve desenli, ipek kravatla Guy'a yaklaşırken ona hamamböceği yedirmek üzereymişim gibi bana bakıyordu. "Hadi ama bu acıtmayacak," diye onu telkin ederek gömleğinin yakasını kaldırdım. "Takım giymekten neden bu kadar nefret ediyorsun? Kendi düğününde ne giyeceksin?"

"Bilmiyorum. Biz basit bir şeyler düşünüyoruz."

"Çok şaşırdım." Gülerek Guy'a, herkesin kendine has korkuları olduğunu söyledim. Benim de tarlatan ve külotlu çoraplara karşı benzer bir korkum vardı. Çadırlar başımı döndürüyor, külotlu çorap da beni kaşındırıyordu. "Okulda giydiğimiz, yünlü, külotlu çoraplardan nefret ederdim."

Sonunda Guy rahatlayarak kravat bağlamakta usta olduğumu söyledi.

"Kardeşim Nick'in kravatını ben bağlardım. Koordinasyon becerisi öyle kötüdür ki kravat bağlamayı hiç beceremez, hep düğüm yapardı. İşte oldu." Geriye çekilip sanat eserim Guy'a baktım. Sonra, yün şapkasına gözlerimi diktim.

Guy geri kaçtı.

"Benim gelinliğin altına spor ayakkabı giymem gibi bir şey!" İtiraz ederek ona doğru geldim.

"Hayır Gilly."

"Çıkar şunu! Flora bana teşekkür edecektir."

Gülerek eliyle şapkasını sımsıkı tuttu. "Hayır."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Adrian şaşkınlıkla.

Kollarımı kavuşturarak Guy'a baktım. "Şapkasını çıkarmak istemiyor."

Adrian, elini kalçasına yaslayarak Guy'ı inceledi. "Bence şapka takmazsan daha iyi görünürsün," diye bana katıldı.

"Şapkamdan ayrılamam. Beni böyle kabul et."

"Tamam, gidiyorum o zaman." Çaktırmadan Adrian'a gülümseyerek uzaklaştım.

"Gilly!" diye bağırdı Guy.

Geri döndüm.

Guy'ın şapkasız halinde karşı konulamaz bir kırılganlık vardı.

Saçlarının kenarındaki ağaran bölgeyi işaret ederek "Saçlarımı boyama fırsatım olmadı," dedi Guy. Kahverengi saçları dağınık, taranmamış, rüzgârlı havada, uzun bir kumsal yürüyüşünden gelmiş gibi görünüyordu. Halinden rahatsız olduğundan, elleriyle saçlarını düzeltti.

Guy'ın omzundaki iplik parçasını silkeleyerek yüzünü kendime çevirirken, ilk kez gözlerinin rengini fark ettim. Jack'in gözleri gibi canlı olmayan yumuşak, hafif mavi gözleri vardı.

"Daha iyi," dedi Adrian. "Çok daha iyi..."

"Çok yakıştı," dedim Guy'a.

"Yaşlı insanlara bile şapkamı çıkarmam, çok ayrıcalıklısın bunu bil," dedi Guy.

Alışverişimiz bittikten sonra, (kendime uzun zamandır istediğim bilek hizası botları aldım. Teşekkürler pazartesi cuma kiracım, Jack) Guy bana dönerek şimdi benim sıramın geldiğini, ne istersem yapacağını söyledi.

"Tamam." Saatime bakarak düşündüm, dörde geliyordu. "Köpekleri alalım, sonra seni birinin yanına götürmek istiyorum."

"Kim?"

"Görürsün."

Guy'ı, Regent's Park'ın köşesindeki büyük ve görkemli St Mark Kilisesi'ne götürdüm.

"Pazar günleri buraya gelirdik," dedim. "Megan burayı odasından görebildiği için kendi kilisesi olduğunu söylerdi." Güney cephedeki küçük pencereyi işaret ettim. Modern pencerenin ortasında bir maymun figürü vardı. "Bu Megan'ındı."

"Çok güzel."

"Ona, *Sihirli Maymun Mickey* isimli öyküler yazardım, Mickey, Megan'ı rüyalarında her yere götürürdü. Megan'ı prenses gibi giydirip onu saraylara, partilere götürür, sihirli halısının üzerinde Mısır ve Hindistan gibi uzak yerlere uçururdu..." Durdum. "Bu yüzden Mickey ait olması gereken yerde, tam bu pencerenin içinde."

Guy eline bir mum alıp yaktı. "Selam Megan," dedi kısık sesle. "Ben Guy. Umarım Mickey sana iyi bakıyordur ve eğleniyorsundur. Bu arada sana burada olanları anlatmak istiyorum. Ablan Gilly'yle tanıştım, çok iyi biri." Bana dönerek güldü. "Bana takım elbise almamda yardım etti. Ama bunu yaparken diğer yandan da patronluk taslayarak şapkamı çıkarmamı emretti."

Guy'a dirsek attım. "Dürüst olmak gerekirse Megan onu şapkasıyla görsen sen de aynı şeyi yapardın," dedim sessizce.

"Neyse," Guy devam etti. "Parkta köpeklerimizi gezdirirken tanıştık. Ruskin isimli küçük, sevimli bir köpeği var, benimkinin ismi de Trouble. Biliyorum! Komik bir isim, ben de kız arkadaşıma aynı şeyi söylemiştim. Şimdi Gilly'yle, köpekleri Primrose Hill'de yürüyüşe çıkaracağız, tepeye ulaştığımızda sana el sallarız, gözünü bizden ayırma, olur mu? Neyse, Gilly'yi merak ediyorsan o çok iyi. Mickey'nin sana baktığı gibi ben de ona göz kulak oluyorum."

*

Guy'la tepeye çıktık. Akşam oluyordu, güneş batmaya başladı. Tepeye ulaştığımızda bilgi merkezini inceleyen birkaç turist gördük.

Söz verdiğimiz gibi Megan'a el salladık. "Çok zor olmalı," dedi Guy. "Onu çok küçük yaşta kaybetmişsiniz."

Başımı salladım.

"Bu acıyla nasıl baş ettiniz?"

"Etmedik." Duraksadım. "Öleceğini biliyorduk ama asla böyle bir şey için hazırlıklı olamıyorsun, asla! Artık evimizde hiç düzen kalmamıştı, tadımız tuzumuz iyiden iyiye kaçmıştı. Megan varken her şey çok değişmişti, tamamen ona bağımlı bir çocuğa bakmak anneme çok ağır gelmişti. Bütün yaşam tarzımız, tatile gittiğimiz yerler, hafta sonları yaptığımız şeyler, hepsi Megan'ın etrafında dönüyordu ama pazar günlerinin kilise ve hayvanat bahçesi günü olduğunu bilmek bana huzur veriyordu." Uzağa baktım. "Megan öldüğünde, Nicholas'la ben annemin bırak hafta sonları bizimle bir şey yapmasını, yataktan çıkması için dua ettik. Babam, ailemizin dağıldığını itiraf etmeyi reddederek kendini işine gömdü. Etrafımızda görünmez duvarlar vardı Guy." Gözyaşları içinde sustum, çok fazla şey paylaşmış olabilirdim ama Guy'ın sabırla beni dinlediğini görmek beni çok etkiledi. Ed'e, Megan'dan hiç bahsetmezdim. Bana onun geçmişte kaldığını söylerdi.

"Sizin pazar günleriniz nasıldı? Bana ailenden bahset," diye sordum tepeden aşağı inerken.

"Pazar günlerim? Babamın çiftlikteki tek boş günü olduğu için pazar günleri rosto yerdik, şanslıysan bazen pudingli tatlı da olurdu."

Benim evime geldiğimizde, Primrose Hill'deki balıkçıdan aldığım taze kalamarla Guy'ı ikna etmeye çalışarak yemeğe kalmasını istedim.

Mayonez için üçüncü diş sarımsağı keserken bana kaşlarını kaldırdı, "Neyse ki bu gece kimseyi öpmeyeceğiz," dedi.

Kalamar tavada cızırdarken, Guy bir şişe şarap açıp sofrayı

kurdu. Özlediğim şeyin bu olduğunu fark ettim; biriyle vakit geçirmek. Bütün gün Guy'ın yanında ve huzur içinde olduğum için zaman çabucak geçmişti.

Belki Ed'le yanlış yaptığımız nokta buydu. Birbirimizden ayrı çok zaman geçiriyorduk.

Ed'in internet işi genişliyordu. Singapur'da bir ofis açmıştı, bu yüzden sürekli yurtdışındaydı. İş yerindeki stres yüzünden benden uzaklaştığını söylüyordu ama belki de aslında kafası karışıktı, doğru kararı alıp almadığını sorguluyordu. Bu işaretleri neden görememiştim?

Ed'in iş seyahatinden döndüğü bir günü özellikle hatırlıyorum. Bitkin halde kendini yatağa atmıştı. Dergimi bırakıp ona dokunmaya çalıştığımda, yanağıma baştan savma bir öpücük kondurup, yorgun olduğunu söylemişti.

Ona daha fazla soru sormalıydım. Neden sormamıştım? Annem, babamla nişanlandığında hayatının en mutlu günlerini yaşadığını anlatırdı, gerçi sonu hiç de peri masalı gibi bitmemişti. Belki annemle babamın sahip olamadığı mutlu bir gelecek gibi şeyleri yaratmak için, çaresizce ona âşık olduğumu sanıyorum ama dürüst olmak gerekirse hiçbir erkek arkadaşıma, Edward'a bile, tutkuyla âşık olmamıştım. Onunla olmayı seviyordum ama şimdi, ilişkimizin sonraki asıl halini görmezden gelerek ilk başladığımız zamanlara tutunmaya çalıştığımı gördüm. Sürgülü bahçe kapısının önünde bahçeyi inceleyen Guy'a baktım. Gece ışıkları yüzüne düşüyordu.

Belki de hiç âşık olmamıştım. Aşk neydi? Aşka ilgili tüm bildiklerim annemlerin evliliğinden gördüklerimden ibaretti. Onlardan da daha çok nefreti öğrendim.

"Bana ailenden biraz daha bahset," diye sordum Guy'a kalamarımızı yerken. "Annenler hâlâ birlikte mi?"

"Hayır, babamı kaybettik. Ben yirmi üç yaşındayken öldü."

Şarabımı tazeledi.

"Yakın mıydınız?"

"Çok."

Guy'a biraz daha yaklaşıyorum. "Sana benziyor muydu?"

"Hayır." Guy, çok alakasız bir şey söylemişim gibi güldü. "Babam çiftçiydi. Ben çocukken çiftlikte olmayı bile sevmezdim," diye itiraf etti. "Hayvan pisliği, ölüm ve çürümüşlük kokusu vardı."

Guy'ın ailesini dinlemeye devam ettim, konuşma tarzını seviyordum. Kısık sesle konuşuyordu ama canlı ve içten bir dürüstlükle hikâyesini anlatıyordu.

"Ama babam ilginç biriydi. Onun, gerçek aşkı resimdi, çiftlikten emekliye ayrıldığında üniversiteye gidip resimleri restore etmeyi öğrendi. Eskiden olsa bunu yapmazdım diyordu."

"Neden yapmamış?"

"Kendine güveni yoktu, dedem gibi elinden tek gelen işin çiftçilik olduğunu düşünüyordu. Çiftçi olmak kötü bir iş olduğundan değil tabi," diye ekledi hemen. "Ama çok ağır işti. Uyanık olduğu tüm saatleri çalışarak geçiyordu. Annesi onu evde tuttuğu için okula gitmedi; eğitimi, diploması yoktu. Sekiz kardeşin en küçüğüydü..."

"Sekiz mi? Katolik misiniz?"

"Eskiden öyleymişiz," gülüyor. "Neyse, babaannem onu yanından ayırmak istememiş. Sanırım bu aşamada dengesini yitirmiş. Sekiz çocuk doğurduktan sonra öyle olması normal, değil mi? Sonunda babam okuma yazmayı evde öğrenmiş ama dışarıdaki dünyada hiç deneyimi yokmuş. Babasının çiftliği miras kalınca da kaderi belli olmuş. Sadece bu işte iyi olduğun söylenirse, buna çaresizce inanırsın."

"Annesine içerlemiş mi?"

"Ah evet. Bu yüzden bana sevdiğim şeyi yapabilmem için okuyup diploma sahibi olmamı söylerdi. Reklamcılığı da bu yüzden bıraktım. Beni mutlu etmiyordu. Sıkılmış, bunalmıştım," dedi Richard'a anlattığım gibi.

"Bir değişikliğe ihtiyacın vardı değil mi?"

"Kesinlikle. Çocukluğumdan beri bahçeciliği severdim, içimden bir ses bu işe girişmemi söylerdi. Eğitimi veren kadını ararken, ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. Flora'yla benim, ikinci bir gelirimiz olmadan nasıl baş edeceğimizden endişeliydim. Ayrıca tekrar okula dönmeyi gerçekten istiyor muydum? Neredeyse telefonu kapatacaktım ama o telefon görüşmesini yaptığım için çok mutluyum şu an. Tek bir telefonla, insanın hayatının değişmesi ne tuhaf, değil mi?"

Başımla onayladım. "Seni mutlu eden şeyi buldun. Baban, seninle gerçekten gurur duyardı.

Omzunu silkti. "Eski işimdeki kadar para kazanmıyorum ama evet, mutluyum. Çoğunlukla," diye ekledi. "Aa, ne oldu şimdi?"

Kazağımın koluyla gözlerimi sildim. "Şanslı olduğumu biliyorum Guy. Hâlâ genç sayılırım, harika arkadaşlarım var, kendime ait evim var..."

"İçinde seksi bir kiracın var," diye hatırlattı Guy.

"Çok seksi," diye ekledim. "Sadık bir köpeğim var." Ruskin masanın altında, ayaklarımın üzerinde uyuyordu. "Sağlığım iyi. Benden çok daha kötü durumda olan insanlar var."

"O zaman neden mutsuzsun Gilly?"

"Hâlâ bir şeyin eksikliğini duyuyorum."

Guy, bana yaklaşarak parmağıyla gözyaşlarımı sildi. Hiç düşünmeden elini tutup nazikçe dokundum, parmaklarımız kenetlendi. Hemen ellerimizi çektik, Guy'ın da içinden kendine aynı soruyu sorduğunu hissettim; "Ne oldu şimdi?"

"Hadi dışarı çıkalım," dedi gerginliği kırmak için. "Seni arabayla gezdireyim."

Lambeth Köprüsü'nün üzerinden geçerken, "Londra'da ufuk çizgisi olmadığını fark etmiş miydin?" diye sordu Guy. "Bazen yorgunluktan uyuyamadığım zamanlar burada arabayla gezerim. Geceleri bütün köprülerin ışıklandırılmış halini çok severim. Flora'yla benim, neden hâlâ burada oturduğumu hatırlatır."

"Ne zaman dönüyor?"

"Beş hafta kadar kaldı."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir tenis yardım etkinliğinde. Üzerinde pileli bir etek vardı, gözlerimi ondan alamamıştım."

"Bacaklarından alamamıştın yani."

"Hayır, ondan! Evet, doğru, çok güzel bacakları vardı. Partnerim oyuna odaklanamadığım için bana kızmıştı." Güldü. "Neyse, oyunu kaybettikten sonra ona çıkma teklif ettim."

"Sonra ne oldu?"

"İlk birkaç ayımız harika geçti... Sonra, onunla birlikte New York'a gitmemi istedi. Orada oturan birkaç arkadaşıyla tanışmamı istedi."

"Sonra?" Hikâyenin devamında daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Ofiste, uçak biletlerimizi almaya çalışırken onay düğmesine bastığım anda Flora'yla sonumuzun evlilik olacağını hissediyordum. Tam olarak açıklayamıyorum ama sadece bir seyahatten ibaret olmayacaktı. Onay tuşuna bastım ve sonra deli gibi ofiste koşturmaya başladım."

Guy'ın o halini gözümde canlandırarak güldüm.

"Hâlâ düşünüyorum," dedi.

"Neyi?"

"New York'a gitmeseydim ne olurdu. Hâlâ birlikte olacağımızdan emin değilim. Ah, bilmiyorum," sadakatsiz göründüğünden korkarak geri adım attı. "Belki de olurduk."

"Onunla tanışmayı çok isterim."

Gece, aydınlatılmış nehre bakarken Flora'yla gerçekten tanışmak isteyip istemediğimi düşündüm. İçtenlikle düşünmediğimiz çok şey söylüyorduk bazen, söylememiz gereken şeylerin ardında yatan gizli gerçekler vardı. Tabi ki Flora geri döndüğünde, Guy'la arkadaşlığımız kaçınılmaz bir şekilde değişecekti.

Guy, bana gülümseyerek ne düşündüğümü sordu. Bugün mum yakarak kız kardeşimle konuşmasını düşünüyordum. Bugünü çok özel bir gün olarak her zaman hatırlayacaktım. Okyanusun dibindeki altın parçası gibi... Ruskin ve park sayesinde hiç ummadığım bir zamanda sıra dışı ve özel biriyle tanışmıştım.

"Çok güzel bir gündü," dedim.

21

"İyi akşamlar," buzdolabına kafamı sokmuş, o akşam ne yiyeceğimi düşünürken, Jack bana selam verdi. "Selam Ruskin." Ruskin'in başını okşadı ama oğlum hâlâ Jack'in kim olduğundan emin değildi. Ruskin'i, sık sık Jack'in odasını, eşyalarını koklarken veya bölgesini işaretlemek için yatağında yatarken görüyordum.

Jack, üç haftadır benimle kalıyordu ama şu ana kadar geceleri yan yana, sessiz sedasız geçen gemiler gibiydik. Gerçi onun varlığına giderek alışıyordum. Sabahları banyoda tıraş losyonunun ve mutfaktan gelen taze kahvenin kokusunu duyabiliyordum. Artık birlikte yaşamaya daha alışkın olduğumuzdan yatak odalarımızın kapısını sımsıkı kapatmıyorduk, ben de tuvaleti kullanmadan önce bütün muslukları açmıyordum.

Gece, geç vakitte Jack kapıyı açarak içeri girince kendimi güvende hissediyordum. Yatak odamın kapısını çalıp yanıma uzandığını, elleriyle yüzümü okşayarak beni öptüğünü hayal ediyordum. Dükkândaki boş vakitlerimde onu hayal ederek merdivenlerde veya mutfak masasının altındaki çarpışmalarımızın 18 yaş üstü sahnelere dönmesini umuyordum.

"Hafta sonun iyi geçti mi?" diye sordum, artık tüketilmesi gereken peynirli turtayı fırına atarak.

"Hafta sonu mu? Üzerinden yıllar geçmiş gibi." Kendine bir kutu bira alarak oturma odasında yanıma geldi. "E, neler yaptın?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Hiçten bir şey çıkmaz. Tekrar dene," dedim. Patronum Mari'nin *Kral Lear* oyununda Goneril rolü için çalıştığını, onunla birlikte okumasına yardım ettiğimi anlattım.

Jack güldü. "Bir arkadaşımın çocuğunun doğum günü partisi vardı," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Arkadaşların çocukları olunca biraz sıkıcı olmaya başlıyor, değil mi? Beni yanlış anlama, çocukları severim tabi ama..."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Susie, bana Rose'a hamile olduğunu söylediğinde tabi ki onun için sevinmiştim ama arkadaşlığımızın son sürat değişeceğini de biliyordum.

"Bir keresinde bir partiye gitmiştim," diye anlatmaya başladım. Jack bekâr olduğu için beni anlaması hoşuma gidiyordu." Ve çocuklarını hangi okula göndereceklerini konuşan iki annenin arasında kalmıştım. Benimle, sadece sosu uzatmam için bir kez konuştular."

Jack güldü. "Neden iki kadının arasına oturmuştun ki?"

"Erkek sayısı hep yetersizdir de ondan!" dedim. "İnsanların cep telefonlarını açıp minik Oscar'la, afacan Nathaniel'ın resimlerini gösterdiği partilerde mahsur kaldın mı hiç?"

"Çok sıkıcı."

"Asıl sinir bozucu olanı da," diye devam ettim büyük keyifle, "Arkadaşlarına bir şey anlatıyorsun ve tam en heyecanlı yerine gelmişken minik Olly, dondurmasını üstüne döküyor..."

"Ya da senin araba anahtarlarını havuza atıyor," diye ekledi Jack.

"Çocuğum olursa ben de öyle olacağımı biliyorum," diye itiraf ettim gönülsüzce. "Hem cep telefonumun, hem de bilgisayarımın ekran koruyucusunda Ruskin'in resmi var."

"Köpekler çok daha basit. Ruskin gibi köpeğim olmasını isterdim," diyerek Ruskin'i kucağına alıp, karnını okşadı. Ruskin kıvranarak yere atladı.

"Başka ne yaptın?" diye sordum.

"I, cumartesi gecesi sinemaya gittim."

"Ne izledin?"

"Hatırlamıyorum, hatırlanmayacak kadar kötü bir filmdi."

Jack'ten bilgi koparmak hiç kolay değildi. "Bir şey yemeyecek misin?" Fırının alarmını duyunca yemeği çıkarırken ona tekrar sordum. "İster misin?"

Oturma odasına gelerek televizyonu açtım.

"Dur! *Tudors*'ı çok severim," dedi Jack; derin nefes alıp vermeler, zıplayan memeler ve inlemelerle dolu diziyi açtım. 8. Henry, Anne Boleyn ile sevişirken televizyondan gelen zevk çığlıkları odayı doldurdu. Jack, göz ucuyla bana baktı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum inlemeleri bastırmaya çalışarak.

"Zor bir gündü. Gelecek haftanın teması aşk şarkıları ya?" dedi Jack gözlerini ekrandan çevirmeden. "Jüri üyeleri, kimin, hangi şarkıyı söyleyeceğini tartışıyordu."

Hadi Henry. Bitir artık şu işi!

Anne Boleyn'in zevk çığlıklarıyla dolu sahne sonunda bitti. Hayatım boyunca, bir dizi jeneriğini gördüğümde hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Jack'e kumandayı vererek istediğini açabileceğini söyledim. Jack büyük hızla bahçecilik ve ev programlarından, polis ve hastane dramlarına kadar bütün kanallara hızla baktı.

Sonraki kanalda iri göğüslü bir kadın, vajinal sorunlarından bahsederek, neden rekonstrüktif ameliyat olmak istediğini anlatıyordu. "Değiştir!" diye bağırdım.

"Dur biraz."

"Ah, yapma lütfen. Kasten yapıyorsun!" dedim gülerek.

Şimdi ekranda kadının yakın çekim vajinasını gördük, başımı nereye çevireceğimi bilemedim. Jack ise halinden çok memnundu. 18 yaş üstünü bırak, kanalın üzerinde 'Kiracıların İzlemesi Sakıncalıdır' yazmalıydı.

Şimdi ekranda, kadının malum yerinin kocaman bir resmi vardı. "Cinsel uyarı esnasında, özellikle de klitoris uyarıldığında, vajina duvarları kayganlaşır," dedi sunucu.

"Çevir şunu!" diye bağırdım. "Neden malum yerini bütün dünyaya göstermek zorunda?"

"Vajinası olmasın? Rahatla biraz Gilly. Hiç görmediğini düşünmeye başlayacağım."

"Futbol izlemeyi tercih ederim."

Tabağımı mutfağa götürdüm.

"Tamam, gelebilirsin, kapattım!" Jack mutfağa geldi. "Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hafta sonu çok yorucuydu, erken yatsam iyi olur," diye numara yaparak buzluktan dondurma çıkardım. "İster misin? Naneli ve çikolata parçalı..."

Jack, dondurmayı elimden aldı; yüzü birkaç santim uzağımdaydı. Bana böyle yakın durması, âşık, liseli bir kız gibi hissetmeme sebep oldu. "Seni içki içmeye götürmek istiyorum."

Neden olduğunu anlamasam da tereddüt ettim. Aylardır karşılaştığım en çekici erkek Jack, beni dışarı çıkarmak istiyordu. Düşünülecek nesi var?

"Bir kadeh bir şey içeriz, başka bir şey istemiyorum," sonra deri ceketini alarak kapıya yöneldi.

Ama asla bir kadehte durulmazdı, değil mi?

Jack'e, Hammersmith'in güzelliklerini gösterdim. Bir iki pubda bir şeyler içtik, Jack her seferinde ödemekte ısrar ederek kusursuz bir hareketle deri cüzdanından, yepyeni banknotlar çıkardı, "Bu benden olsun Gilly."

Publardan birinde bilgi yarışması, başka birinde komedi gecesi vardı. Sonra Hammersmith Broadway'in yakınında şık bir bara gittik, üst kattaki özel kabinlerde Chicago temalı kırk yaş doğum günü partisi vardı. File çoraplı, saçlarında tüyler takılı kadınlarla, payetli ceketler ve fötr şapkalar takan erkekleri izledik.

Jack sandığımdan daha çekici, şaşırtıcı derecede daha kolay sohbet edilir biriymiş. Bana üniversiteye gitmediğini, ilk iş deneyiminin on dokuz yaşında perili ev programında ofis boyluk olduğunu anlattı. "Çay yaparak, oradan oraya koşturmak için fazla olduğumu her zaman biliyordum ama asla fazla gururlu olmamalı," dedi Jack. Sonra BBC'nin bodrum katındaki kaset arşiv bölümünde çalışmış. Arşivden kaset istendiğinde, bulup getiriyormuş. *Noel's House Party* isimli, çoktan unutulmuş bir programın, BBC15609 numaralı kasetini bulmak gibi işlerle uğraşmış. "O eski büyük tozlu kasetlerin arasında dört ayaküstünde aradığımı bulmaya çalışıyordum," dedi.

Jack, hava bile alamadığı binadaki bu işe sekiz ay dayanabilmiş ama kaset bulma ve çay, kahve yapma işinde birileri bir umut görürse diye, her sabah özgeçmişini herkesin masasına koymaktan hiç vazgeçmemiş. Bunları bana anlatırken hiç şikâyet etmiyordu. Televizyon dünyasında yer edinmek için bu

yollardan geçmesi gerektiğinin farkındaydı. Şimdi üniversite mezunu yeni yetmelerin, hayatını onlara borçlu olduğunu düşünmelerine sinir oluyordu.

Jack ilk çıkışını bir sevgili bulma programıyla yapmış, Tayland, Türkiye ve Yunanistan gibi egzotik yerlere gitme fırsatı olmuş. Program büyük bir özel kanalda yayınlanıyormuş, yapımcı olarak Jack'in görevi, yarışmacılara izin kâğıtları imzalatmakmış.

"Kumsalda takılmak kulağa eğlenceli gibi geliyor ama denize açılmış bir Yunanlının peşinden koşarak bunaltıcı sıcakta izin formlarını imzalatmaya çalıştığını bir düşünsene," diye anlattı Jack.

Son pubda Jack'le bilardo oynayarak birer bira içtik. Ona eski işimi anlattım. "Yeni patronum kötü çıkmasa iyiydi," dedim. "Görev çizelgelerini doldurup kutuları işaretlemekten başka bir şeyi umursamıyordu. Müşteriler umurunda değildi. Reklam veya başka bir iş için mekân kiraladığımızda sete hışımla girer, kameramanları sinir ederdi. Hiçbir müşterimiz onunla çalışmak istemediği için çok fazla iş kaybettik, sonra beni kovdu."

Mari'nin dükkânından ve Blaize Hunter King gibi değişik müşterilerimizden de bahsettim.

"Ünlülerin kendisi gelmiyor ama evlerini dekore ettirdikleri ajanslar geliyor," diye açıkladım. "Çok sayıda zengin, Rus ve Amerikalı müşterimiz de var. Bugün Amerikalı bir bayan gelmişti, içeri girer girmez aynalardan birini göstererek "Aman Tanrım, buna bayıldım, ama kırılmış, yazık," dedi.

"Ama bu antika bir ürün," dedi Mari. "Asıl özelliği eski olması."

Jack ıstakasıyla bilardo masasının önünde eğildi, tam topa vurmak üzereyken güzel poposuna bakmadan edemedim. Top dönerek deliği ıskaladı. "Ah, yazık oldu," dedim kulağına eğilerek. "Çok iyi gidiyordun."

"Bir oyun daha oynayalım ama bu sefer hile yapmak yok," dedi Jack omzunun üzerinden, sonra tuvalete gitmek için müsaade istedi. Gözden uzaklaştığında saçlarımı tarayarak makyaj pudramın küçük aynasından kendime baktım. Vazgeçerek kapağı hemen kapadım. Jack benim pazartesi cuma kiracımdan ibaretti, daha fazlası olamazdı. Bu çok garip olurdu. Çabucak bileğime parfüm sıktım.

Bir el daha bilardo oynayıp pubdan çıkarken çöp tenekelerinin yanında birinin kustuğunu gördük, başka bir tarafta da kavga edecekmiş gibi duran iki adam birbirine küfür ediyordu. Sarhoşlardan biri bana yaklaştı. "İyi misin güzelim?" diyerek beni tepeden tırnağa süzdü. Jack koruyucu bir tavırla, elini belime koyarak beni adamdan uzaklaştırdı. Bana dokunması hoşuma gitti. Bir süre elini benden çekmedi.

Eve yürüyerek döndük. Hammersmith Broadway'i ışıklandırılmış, ağaçlara parıldayan ışıklar asılmıştı. Kulüplerden müzik geliyordu, topuklu ayakkabılarıyla kırıtan kadınlar, kaldırımlarda sigara içen insanlarla sokaklar capcanlıydı.

Dar sokakları kullanarak kısa yoldan gittik. Jack'e sürekli gittiğim kafeyle et aldığım kasabı gösterdim. Pencereleri balonlar ve bir ısırığı bir sterlin olan renkli kapkeklerle dolu bir oyuncakçı dükkânının yanından geçtik. Sonra Jack'e Hammersmith'in meşhur kucak dansı kulübünü gösterdim. "Burası çok güzelmiş," dedi Jack.

"Londra'dan taşınıp taşraya yerleşmeyi düşünüyordum," diye anlattım.

"Gerçekten mi? Taşraya yerleşmek için çok gençsin."

Otuz dört yaşın o kadar da genç olmadığını söylemek üzereyken yanımızdan geçen bir araba yavaşladı, sürücü yere tükürüp sürmeye devam etti. Sonra, dün akşam altıda, bir yayayı öldürüp kaçan arabayı gören birilerini sorgulayan sarı işaretin yanından geçtik.

"İşte," dedim elimle işaret ederek. "İşte bu yüzden buradan gitmek istemiştim."

"Ah Gilly. Kötü olduğunu biliyorum ama o kadar da..."

"Geceleri tek başıma yürümeyi de sevmiyorum."

"*Miami Vice* gibi değil ya."

Omzumu silktim. "Ama risk almaya da değmez, değil mi?"

Jack başını sağa sola sallıyor. "İnsan bir kez genç olur. Risk almadan hayatın tadı olmaz Gilly."

"Korkmuyorum," dedim ama yaşımı itiraf etmeye de dilim varmıyor. Otuz iki olmayı tercih ederdim. Otuz dört yaşı sevmiyordum, otuz beşe çok yakındı. "Sadece temkinliyim. İneklerle dolu bir tarlaya da girmem."

"Şehirde inek olmaz," diye hatırlattı bana. "Hem, ineklerin nesi varmış?" dedi gülerek. "Sana ne zararları var?"

Evde Jack'le birlikte, koltukta kahve içtik.

"Tek başına yaşamayı seviyor musun?" diye sordum, birden bu akşam eve gelip kapıyı kilitlemediğim için ne kadar keyif aldığımı fark ettim.

"Ben seviyorum. İşyerinde bir sürü insan var zaten," dedi omzunu silkerek. "Bu yüzden kendi başıma olmayı seviyorum."

"Eski kız arkadaşından sonra kimseyle tanışmadın mı?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"İnanması güç biliyorum," dedi gülümseyerek.

Bacak bacak üstüne atarak saçlarını karıştırdı. "Yeni biriyle tanışmak piyango gibi," dedi. "Başına çok dert açabilir."

Kahve kupamı alıp bir yudum içtim. "Nasıl yani? Biraz daha anlatsana..."

"Anlatmasam daha iyi olur."

"Ben az kalsın evleniyordum."

"Ne oldu peki? Kaçtı mı?"

"Evet."

"Ah Gilly. Tanrım, espri yapmıştım, kahretsin..."

Ona üzülmemesini, artık bunu dert etmediğimi söyledim.

"Evliliğin abartıldığı gibi bir şey olmadığına eminim. Belki de ucuz atlattın."

"Belki."

"Ben hayatım boyunca bekâr kalacağımı düşünüyorum. Böylesi çok daha kolay...."

Jack'in koluna hafifçe vurdum. "Etrafta zaten çok az doğru düzgün adam var, seni de kaybetmeyelim."

Güldü.

"Bath'ın neresinde oturuyorsun?"

"Şehir merkezinde."

"Neden Londra'da oturmuyorsun? İşin burada değil mi?"

"Aslında pek sayılmaz, sonraki kontratımın nerede olacağı hiç belli olmuyor. Son işim için beş haftalığına Endonezya'ya gitmiştim. Annem bunu hiç istememişti..."

"Annen mi? Neden?"

"Çok endişelidir, oranın güvenli bir yer olmamasından, hummaya yakalanacağımdan korkuyordu. Anneler nasıldır bilirsin, sürekli endişelenirler."

"Benimki ne zaman, ne yaptığımı hiç bilmez."

Jack, bunun nedenini sormadı.

"Avustralya'da yaşıyor."

"Anladım," daha fazla soru sormadan başını salladı.

"Bence buraya taşınmalısın," dedim.

"Herkes Londra'da oturmak istemez Gilly." Ayağa kalktı.

Jack'in peşinden mutfağa gittim. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istemezdim."

"Üniversiteye Bath'da gittim ve oraya bayıldım. Şu an taşınacak zamanım yok, bu yüzden iş için Londra'ya gidip geliyorum. Benimle ilgili bu kadarını bilsen yeter."

"Tamam sustum." Dudaklarımın fermuarını çekiyor gibi yaptım. "Yorgun musun? Gece yarısını geçti."

"Hayır, pek değil."

Birer içki daha alıp koltuğa geri döndük, kişisel konulardan daha genel konulara geçtik; politikadan konuştuk, İkimiz de Barak Obama'yı seviyorduk. Çok ortak noktamız vardı. Yatırımlarla ilgili son sıkıntılar hakkında ne düşünüyordu? Kaybedecek param olmadığı için şanslı olduğumu söyledim. Bana katıldı. En sinir olduğumuz konuşma tarzlarından bahsettik. Benimki "Onu dünyalar kadar seviyorum", Jack ise; "Saygısızlık etmek istemem ama..." sözünden nefret ediyordu. Keşiflerden konuştuk. Ataç ve lastik bandı icat eden zeki adamlar kimdi? Yumurta akıyla şekeri çırparak, beze yapmak hangi dâhinin aklına gelmişti? Jack, bana artık otuza geldiği için daha çok evde takılmak istediğini söyledi. "Artık benden geçti," diye itiraf etti. "Otuz üç, otuz dört yaşından sonra asıl sorunların başladığını söylerler, artık yirmi yedi gibi göstermezsin."

"Nancy genç görünmek için sürekli sabit bir yüz ifadesi korumanın önemli olduğunu söyler."

"Nancy?"

"Kardeşimin eşi. Hiç kırışıkları yok. Botoks yaptırdığını düşünüyorum."

"Senin botoksa ihtiyacın yok Gilly. Olduğun halinle mükemmelsin."

"Ah lütfen!" Jack'in kolunu ittim. Hadi, neredeyse otuz beş yaşında olduğunu söyle de o zaman da mükemmel olduğunu düşünecek mi, gör bakalım.

"Gerçekten."

Kalbim bu iltifatla pır pır ederek ona baktım. Gözlerimin içine baktı. "Kardeşin var mı?" diye sordum adrenalin coşkusuyla.

"Çok soru sorman haricinde mükemmelsin," dedi.

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Sen de sorulardan kaçman haricinde mükemmelsin."

Kaşlarını kaldırdı. "İlk gecede, çok fazla şey vermek hiç iyi değildir Gilly. Altın kural."

Sonunda yatma saati gelince merdivenlerde iyi geceler dedik. Jack'i bir yanağından öptüm. O da beni diğer yanağımdan öptü.

"Tatlı rüyalar," diye kulağıma fısıldayarak odasına gitti, ben de gönülsüzce kendi odama gittim.

Gecenin bir yarısı uyandım. Tam hatırlayamıyorum ama Jack üniversiteyi Bath'da okuduğunu söylememiş miydi? Yoksa yanlış mı hatırlıyordum? Pubdayken üniversiteye gitmediğini söylememiş miydi? On dokuz yaşında ofis boy olarak ilk işine girmemiş miydi?

Bu gece iyi uyuyamadım.

22

Pazar günü, Guy'la birlikte Richmond Park'ta köpekleri gezdirdikten sonra ikinci el kitap dükkânına gittik. Hava çok güzeldi; ekim güneşi sırtımızı ve yüzümüzü ısıtıyordu, çimenler çiy kaplıydı, bir geyik hiç orada yokmuşuz gibi tam önümüzde durdu.

Flora bir ay içinde geri döneceği için, Guy'la geçireceğim zamanın kısıtlı olduğunu biliyordum. Ben ülke dışındayken, erkek arkadaşım başka bir kadınla bu kadar zaman geçirse rahatsız olur muydum, diye kendime sordum. Tabi ki olurdum, hiçbir şey olmadığına yemin etse de fark etmezdi. Ona çok bağlanmamam gerektiğini biliyordum; yine de arkadaşlığından keyif alıyordum. Guy'la vakit geçirmek, sıcacık evimde oturarak pencereye vuran yağmur damlaları dinlemek gibi rahatlatıcı bir duyguydu. Ed'i hiç tanımamış olması da güzeldi. Guy'ın yanındayken geçmişim hiç aklıma gelmiyordu.

Bu kitapçıyı çok sevdim. Deri ve kahve çekirdeği kokuyordu ama en çok sevdiğim yanı, Mari'nin dükkânındaki avizeler gibi her kitabın geçmişi olması ve kırılgan bir cam gibi özenle tutulmasıydı. Kitap kapaklarını açarak ön kısımdaki yazıları okumaktan, kitabın içindeki öyküyü okumak kadar

keyif alırdım. Emily Bronte'nin *Uğultulu Tepeler* kitabının eski baskılarının üzerinde, zarif el yazısıyla tarih ve küçük notlar yazılıydı.

"Keşke şimdi de böyle yapsak," diye fısıldadım Guy'a, elimdeki Daphne du Maurier'in *Rebecca* isimli kitabındaki yazıyı gösterdim: "Sevgili Boot'a, sevgilerimle, Muffin."

"Boot?" Guy kaşlarını kaldırdı.

"Çok sevimli, samimi bir şey, sadece ikisinin arasında olan bir hitap şekli olmalı. Benim hiç takma ismim olmadı, ya senin?"

Guy başını iki yana salladı.

"Ed bana Gilly ya da tatlım derdi." Ben de ona özel bir şekilde hitap etmezdim.

Rebecca'yı elimde tutarak Guy'a, babamın Nicholas'la bana kitap okuduğunu anlattım. Bu gizemli öyküyü çok sevdiğimi, karakterlerinden, özellikle de Bayan Danvers'dan çok etkilendiğimi hatırladım. Sert, dikdörtgen biçimli hediyeler alınca hep kaşlarını çatan Nicholas bile bu hikâyeye bayılırdı.

Eve dönünce ikimize öğle yemeği hazırladım; omlet ve salata. "Jack'le nasıl gidiyor?" diye sordu ben yumurtaları çırparken.

"Harika. Geçen hafta dışarı çıktık."

"Dışarı mı?"

"Bir şeyler içmek için." Cep telefonum çaldı.

"Telefon nerede?" diye sordum Guy'a. Birlikte telefonun sesini takip ettik; Guy çalışma masamın üzerindeki dağınıklığa baktı, sonra Megan'ın resmini gördü. Sonunda koltuk yastıkları arasına sıkışan telefonumu buldum ama arayan her kimse çoktan kapatmıştı. Arayanın Anna olduğunu görünce, onu hemen geri aradım. Dün gece onun iş arkadaşlarıyla birlikte bir şeyler içmeye gitmiştik, Anna'nın uzun süredir âşık olduğu evli Paul da oradaydı. Onunla ilk kez tanıştım, "Anna bana senden çok söz

etti," dememeye gayret ettim. Hayır, tabi ki doğal davranıp adamı incelemeden, normal sorular sormaya çalıştım. Bana kısaca şu an boşanma sürecinde olduğunu söyledi. Kırk altı yaşındaydı, Benjamin isimli yedi yaşında bir oğlu vardı. Paul'un nazik bir hali vardı. Çok konuşmuyordu ama ilginç biriydi, iş dışında motor yarışlarının en büyük tutkusu olduğunu söyledi. Buna çok şaşırdım.

Anna ne yaptığımı sordu. "Guy'la birlikteyim," dedim. Guy, kitaplığımdaki kitapları inceliyordu.

"Yine mi?" diye sordu.

"Buraya gelsene," dedim. Guy şimdi Ruskin'le benim resmimize bakıyordu.

"Çok akşamdan kalmayım. Paul... Dün gece burada kaldı," dedi heyecanla fısıldayarak.

"İnanmıyorum!" diye bağırdım. "Anlat! Daha fazla anlat!" Guy bana baktı.

Anna daha fazla konuşamayacağını, Paul'un banyoda olduğunu, sonra arayacağını söyleyip kapattı.

Mutfağa geri dönüp salataya devam ettim, Guy'a Anna'yla konuştuklarımı söylemeye çalışsam da o Jack konusuna geri dönmek istedi. "Nasıl biri? Bu arada yardım edebilir miyim?"

"Çok keyifli biri... Hayır, bir şey yapmana gerek yok. Diyet kola mı alırsın, normal mi?"

"Normal."

"Onunla yaşamak da kolay..."

"En azından bir tane kötü huyu olmalı," dedi kutu kolayı açarken.

"Hayır. Şey, kullanılmış çay poşetlerini lavaboya bırakıyor ama hepsi bu." Guy daha fazlasını anlatmak istediğimi hissetti. "Başka?"

"Otuz iki yaşında olduğumu sanıyor," dedim gülerek.

"Neden?"

Yaşımı küçültme fikrinin Gloria'dan geldiğini söyledim.

"İyi de zaten otuz dört yaşındasın."

"Otuz beşe yakın. Keşke, Gloria ev ilanında yaşımı küçültmeseydi."

"Ona söylesene, ne olacak ki? Gilly! Yanakların kızardı. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Guy!"

"Hadi söyle."

"Tamam, ondan hoşlanıyorum," artık itiraf ettim. "Kiracım olduğunu, bunun belki de yanlış olduğunu biliyorum ama... Ne yapayım, çok seksi." Duraksadım. "Aramızda bir şey olmayacağına eminim."

"Neden olmasın?"

"O çok genç."

"Hayır değil."

Gerçek nedenini itiraf ettim. "Bu işlerden çok uzak kalmışım! Gerçekten, onun yanındaki halimi görmen lazım. Bir türlü rahat davranamıyorum. Kulağa çok aptal geldiğinden eminim..."

"Devam et."

Jack, beni bir şeyler içmeye davet edince nasıl tereddüt ettiğimi anlattım. "Sanki tekrar incinmekten, aptalca bir hata yapmaktan korkuyorum. Etrafıma bir duvar örüyorum. Bunu istemiyorum ama onda garip bir şeyler de seziyorum, pek emin değilim... Hayır..." Bath ve üniversite konusunu abartmamaya çalışarak yüksek sesle düşündüm. "Paranoya yapıyorum."

"Ne hakkında?"

"Hayır. Yok bir şey."

"Gilly, belki de her şeyi fazla analiz ediyorsun. Fazla düşünmeyi bırakıp eğlenmeye çalış biraz."

"Bu çok iyi olurdu." Kola kutumla kadeh kaldırdım. "Eğlenmeye."

Yemek yerken, Guy'la arkadaşlığımızın masumiyetini kanıtlamaya devam ettik, arkadaşlarımız ve köpek grubumuzun bizden konuştuğunu biliyorduk. Anna, her gün Guy'dan bahsettiğimi söyledi.

Anna'ya dediğim gibi, şimdi ikimizin de ailesi olmadığı için aynı gemide yol alıyorduk; ikimiz de farklı nedenler yüzünden yalnızız. Anna da evli arkadaşlarımızla ilgili benimle aynı şeyleri hissettiği için bunu herkesten daha iyi anlıyordu. Evli arkadaşlarımızla hâlâ birbirimizi çok sevsek de farklı yere giden yollardaydık. Susie gibi arkadaşlarımı eskisi gibi sık görmemem çok doğaldı.

Guy, aile kuran bütün arkadaşlarının, daha kaliteli bir hayat umuduyla şehir dışına taşındığını ama hafta sonları ne Londra dışına gitmek ne de kendine uzak gelen konulardan konuşmak istediğini anlattı.

"Susie'yle konuşurken lafımız sürekli bölünüyor, 'Rose! Kardeşinin gözüne parmağını sokma!"

Guy güldü.

"Ya da yeğenim Matilda'ya yatmadan önce masal anlatmaya çalışırken, 'Memelerini göstersene!' diye bağırıyor. 'Memeler' şu ara en sevdiği kelime."

Guy buna kaşlarını kaldırdı. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Kahveden sonra Guy'ı, oturma odasının köşesindeki çalışma masama götürdüm. Çalışma masam babaannemden kalan antika bir masaydı. En alt çekmeceye uzanıp bazı kâğıtlar çıkardım. Guy en üsttekini alıp okudu, "Sihirli Maymun Mickey. Ah, bunlar

Megan'a anlattığın öyküler değil mi?"

Başımla onayladım. On üç yaşımdayken yazmıştım. Henüz bitirmediğimi, hâlâ taslak halinde olduğunu anlattım.

Guy'a, çocukken okumayı ne çok sevdiğimi anlattım. Odama kapanırdım. "Evdeki ortamdan uzaklaşarak, daha iyi bir yerde olmak için okurdum. Sonraları Daphne du Maurier'in romanlarını sevmeye başladım. Kilisede, dilek kuyusuna bozuk para atarak onun gibi olmaya dua ederdim. Canlı hayal gücüyle, çok güçlü bir anlatımı vardı. Heyecan vericiydi," dedim coşkuyla. "Bir gün roman yazabilmek isterdim."

"Seni durduran ne?"

"Neden?"

Başının üzerinde bir ışık yanmış gibi bana baktı. "Yazmaktan?"

"Bilmiyorum."

"Bana kalırsa, kendini zorlayıp reddedilmekten çok korkuyorsun."

Benimle ilgili nasıl bu kadar çok bildiğine hayret ederek yüzüne baktım. "Bilmiyorum Guy, yazarak geçim kazanmak zor. Belki daha fazla zamanım olsaydı..."

"Zaman mı? Gilly, zamandan bol neyin var?"

Nicholas'ın da aynı şeyi söylediğini anlattım.

"Kardeşin haklı. Hayattan bir şey almak istiyorsan, kendini zorlayıp çaba sarf etmelisin."

Ed'in bana söylediklerini anlattım, "Sende bu iş için yeterince disiplin yok. Buna bağlı kalamazsın. Hobi olarak takıl hayatım."

Guy ters ters baktı. "Bence bu biraz küçümseyen bir tavır!" Beni tutup, yüzümü kendine doğru çevirdi. "Kendine daha çok inanmalısın," dedi kararlılıkla. "İnsanlar cesaretini kırmayı sever. Onları haksız çıkar."

Guy'la Trouble gittikten sonra çalışma masamda oturup, tutkumu sakladığım çekmeceyi açarak, kendime bir şans vermeye karar verdim.

Akşamüstü tam kendimi kaptırmışken kapı çaldı. Pencereden dışarı bakınca evde yokmuş gibi yapmayı düşündüm. Yehova'nın Şahitlerine ya da uyduruk toz beziyle hızlı kuruyan çamaşır satmaya çalışan pazarlamacılara kapıyı açmak istemedim.

Ama kapıdakini görünce gülümsedim.

"Sana bir şey aldım." Guy elindeki hediyeyi bana uzattı. Kahverengi paket kâğıdına sarılı, sert, dikdörtgen şeklinde bir şey...

"Açsana."

İçinde ikinci el kitapçı dükkânı kokan eski, deri bir defter vardı.

İlk sayfayı açtım.

"İsmi G ile yazılan Gilly'ye," diye okudum yüksek sesle. "Belki bu seni teşvik etmeye yarar. Yazmaya başla. Sevgiler, Guy."

Gözlerim yaşararak Guy'a baktım.

"Altı üstü boş bir defter," dedi gülümseyerek ne kadar etkilendiğimi görünce.

Guy tekrar gittikten sonra, çalışma masama oturup, defteri açtım ve notu tekrar okudum. Guy'ın kitapçıya geri dönüp bu defteri bana aldığını düşündüm. Bu düşünce içimi ısıttı.

Aylardan beri ilk kez kendimi gerçekten mutlu hissettim.

Belki de yeni bir yola girerek sonunda kendime yeni bir sayfa açmıştım.

Edward'ın anısı yavaşça solmaya başlıyordu.

23

1987

"Uğur böceği şans getirir," dedim Megan'a, uğur böceği desenli geceliğini giydirirken. Küçük odasında çok az eşya var, sadece koyun postu bir halı ve ayakları geceleri yüksekte durabilsin diye ayakucu yükseltilmiş, tek kişilik bir yatak vardı. Yorganını sıkıştırıp masal kitabını aldım ama Megan bana bakarak başını iki yana salladı.

"Gilly masalı istiyorum," dedi. "Bana senin masalını anlat."

Annemin; büyükannemin aldığı, peçete halkası benzeri, hiç istemediğim, hiçbir işime de yaramayacak hediyelere teşekkür mektubu yazmamı söylediği zamanlardaki gibi, aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Lütfen Gilly," diye ısrar etti Megan.

"Tamam." Tereddütle yatağın köşesine otururken, Megan anlatmamı bekledi. Gözlerimi kapayıp, kendimi hayal dünyamda bir yere gönderdim. Başlamadan önce öksürdüm, "Çok güzel bir yaz akşamı, sihirli bir maymun Megan'ın penceresine gelir ve onu Z gezegenine gitmeye çağırır. Ailesi de gitmesine izin verince, Megan en sevdiği parıltılı pembe güneş gözlüğünü takar ve maymunun sırtına biner. Maymun, isminin Mickey oldu-

ğunu ve Megan çok uslu bir kız olduğu için bütün dünyadaki çocuklar arasından onu seçtiğini söyler." Bu hayal dünyasından keyif almaya başlayarak güldüm. "Sonra Megan'la Mickey Z gezegenine giderler, orada her şey gümüş rengidir ve elmas gibi parlar. Ağaçlar, göller ve hatta Z gezegeninin insanları bile gümüş rengidir."

Megan'a baktım, gözlerini kapamış ama konuşuyor, "Anlat"

"Oraya vardıklarında, Mickey herkese Megan'ın ne güzel şarkı söylediğini anlatır. Megan da bu parlak gümüş tenli insanlara, 'Bobby Shaftoe'yu söyler. Hayvanlar da parlak ve gümüş rengidir. Herkes coşkuyla alkış tutup, zıplayarak gümüş balonlarını havada sallarken ellerinden gümüş parıltılar saçılır. Megan şarkısını bitirince selam verir, hayvanlar da ona gümüş rengi bir milkshake verir."

Megan uyumuştu. Onu hafifçe yanağından öptüm. "Saat geç olduğu için Megan herkese el sallayarak Mickey'nin sırtına biner. Gümüş yıldızı takip ederek eve dönerler, Megan yatağına yatar, yıldızlar ve parıltılarla dolu rüyalar görür."

24

Parkta yürürken avazım çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemek istememin tek nedeni, bugünün cuma olması değildi.

Yağmur yağması kimin umurundaydı? Jack'le tanıştığım an, aramızda bir çekim olduğunu anlamıştım. Cep telefonum çaldı. Bugün çantamdan telefonumu bulmakta zorluk çekmedim, bu kesinlikle iyi bir gün olacağına işaretti. Arayan Susie'ydi, sesi çok stresli geliyordu, bu gece bebeğine bakmamı istedi. Bebek bakıcıları son dakika iptal etmiş. Ben kabul edince rahatladı.

"Keyfin yerinde gibisin," dedi.

Heyecanla Jack'ten bahsettim.

Dün gece televizyonda izleyecek bir şey yoktu, ikimiz de yemek yapmak istemediğimiz için, Jack'i bizim semtteki bir Hint restoranına götürdüm. Yemeklerin gelmesini beklerken, Jack masanın üzerinden bana bir zarf uzattı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Beni çok iyi ağırladığın ve gömleklerimi yıkadığın için teşekkür etmek istiyorum," dedi gülerek.

Jack'i hafta sonları kirli çamaşırlarını eve götürmemesine, kiraya dâhil olarak kendi çamaşırlarımla birlikte yıkayabileceğime ikna etmiştim.

"Kiraya daha başka ne dâhil?" diye sormuştu Jack, yaramaz bakışlarla.

"Ne çapkınmış!" Susie gülerek, Rose'a kardeşine kaşıkla vurmaması için bağırdı.

Hemen zarfı alarak, "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedim Jack'e.

"Biliyorum... Ama bunu istiyorum."

Zarfın içinde, Jack'in gelecek hafta perşembe geceki şovuna, iki parıltılı, gümüş rengi, VIP bilet vardı. Yanımda bir arkadaşımı getirebileceğimi söyledi.

"Ben gelirim!" dedi Susie nefes nefese. "Rose, biraz durur musun?"

Şimdi de Olly ağlamaya başladı.

"Tamam, seni sonra ararım, olur mu?" dedim çocukları düşünerek.

"Hayır, hemen anlat."

"Sonra seni yemeğe çıkarmayı düşünüyordum, ne dersin?" diye sordu Jack.

Kendimi zorlayarak, çok yoğun bir programım varmış da, bir şekilde Jack'i araya sıkıştırıyormuşum ifadesi takındığımı hatırlayarak güldüm. Boş versene. Ben rahat görünemiyordum, özellikle *Stargazer* bileti veya Jack söz konusu olduğunda...

"Çok isterim! Beni nereye götüreceksin?"

"Bu bir sır." Jack kadehini kaldırdı. "Randevulaştık mı?"

"Evet."

"O bileti istiyorum Gilly. Dışarıda bir gece geçirmeye ihtiyacım var," sonra Susie hemen telefonu kapadı.

Mari üzerinde yağmurluğu, kalın örgü atkısı, mor çizmeleriyle meşe ağacının altında dururken yanaklarından su damlı-

yordu. Normalde köpekler pantolonuna çamur bulaştırınca sinirlenirdi ama Blaize'in gelişinden beri keyfi yerindeydi. "Seni yemeğe mi çağırdı?" diye sordu keyifle, sonra *Fawlty Towers* dizisindeki Sybil karakteri gibi avazı çıktığı kadar bağırdı, *"Basil!"* Basil olmaması gereken bir şeyin içinde yuvarlanıyordu. Ruskin de aynı noktayı koklayıp yuvarlanmaya karar verdi.

"Kim seni yemeğe çağırdı Gilly?" diye sordu Sam, peşinde Hardy'yle arkamızdan koşarak.

Walter, üzerinde yağmur şapkası ve yeni su geçirmez pantolonuyla bize yaklaştı. Mari pantolonuna yorum yapınca "TK Maxx," dedi Walter. "On sterline aldım. Bugün hava amma kapalı değil mi? Hafta sonu da böyle olacakmış diye duydum." Walter kötü haber vermeyi severdi.

Guy parlak, pembe şemsiyesiyle yanımıza yaklaşınca hepimiz ona döndük. "Flora'nın," diye açıkladı. "Benimkini bulamadım. Ne haber?"

Bu parkta asla sır tutulmazdı.

Jack'le olanları anlattım. Meşe ağacının altında yağmurdan korunarak, hepsi etrafıma toplanıp, flaş haberleri anlatan bir haber spikeriymişim gibi beni dinlediler.

"Ne giyeceksin?" diye sordu Sam. "Ah, Hardy, yuvarlanma orada!"

Güzel soru diye düşündüm. Ne giyecektim?

"Durun!" Ariel bisikletini ağaca yaslayarak bize bağırdı. "Kimin randevusu varmış?" diye sordu, sırılsıklam olmuş Pugsy'yi sepetten indirerek.

"Gilly kiracısıyla yemeğe çıkacak," diye açıkladı Sam.

"Ah! Şu seksi Jack Baker. Seni şanslı sürtük!" diye ekledi. "Ne giyeceksin Gilly?"

"Günaydın!" Brigitte de aramıza katıldı.

"*Bonjour,* Brigitte," dedi Ariel.

Annesinin ağacından elma topladığını anlattı. "Bu berbat, soğuk havada elmalı turta yaparız diye düşündüm."

Biz, Brigitte'in çantasındaki elmalara bakarken, "Jack, Gilly'ye *Stargazer* bileti vermiş. Çok kıskandım!" dedi Sam.

"Hayır, hayır, alttaki çürükler olmaz," dedi Brigitte.

"Bu programı çok severim," dedi Ariel, "Küçük Hal kazanacak bence."

Guy'ın sessiz kaldığını fark edip, kolumla dürttüm. "Senin tavsiyene uyup hayatın tadını çıkarmaya karar verdim." Gülümseyerek benimle konuşması gerektiğini söyledi, öte yandan Sam, ayrıntıları anlatmam için ısrar ediyordu.

Basil dişlediği topunu kaybetmişti, Guy Mari'nin onu bulmasına yardım etti. Çamurlu çimlerin arasında topu ararken Mari, Basil'e sövdü. "Bu adamla çıkmasının iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dediğini duydum Guy'a. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz." Zavallı Mari'nin sesi çok kalındı. "Gilly'e ne olduğunu biliyorsun değil mi? Ed'le olanları, annesinin kaçıp gittiğini biliyor musun?"

"O başının çaresine bakabilir Mari," dediğini duydum Guy'ın.

"Şişş!" Ariel onları susturup, bana dönerek aldırış etmememi söyledi.

Sam de konuştuklarını duyduğumu anladı. "Programdan sonra seni nereye götürecek?" diye sordu dikkatimi dağıtmak için. Ellerini ovuşturarak ısıtmaya çalıştı. Jack, beni yemeğe götüreceği yeri söylememişti, sürpriz yapacakmış.

"Ne romantik," diye iç çekti Sam. "Bazen keşke evli olsam diyorum."

"Eğlenmene bak Gilly," dedi Ariel. "Bunu hak ediyorsun."

"Eskiden bir kiracımla çıkmıştım," dedi Walter. "Limanda yü-

rüyüşe çıkardık. Çok güzeldi. Gerçi Fransız olduğu için tek kelime konuşamazdık."

"Seninle konuşmam lazım," dedi Guy, elimde kahvelerle ona doğru giderken. Diğerleri yağmurdan sıkılıp eve dönmüştü ama saat daha sekiz buçuktu, Guy'la bir tur daha atmaya karar verdik.

"Çok ciddiye benziyor."

"Kentten bir iş aldım."

"Ah, öyle mi? Ne zaman gidiyorsun?"

"Pazartesi, hafta sonundan sonra..."

"Bu iyi bir haber değil mi?" diye sordum, neden böyle endişeli göründüğünü merak ederek. "Ne kadar kalacaksın?"

"İki, bilemedin üç hafta."

"Üç hafta mı?" diye bağırıp sakinleşmeye çalıştım. "Üç hafta mı?" Bu hayal kırıklığı beni şaşırttı. Guy'ı her gün görmeye alışmıştım. Üç haftalığına uzakta olmasını istemiyordum.

Yürüyüşümüzü bitirdikten sonra parkın çıkışına yaklaştık, yürümeyi yeni öğreniyor gibi yavaş adımlarla ilerliyorduk. "Trouble'a, Walter bakacak," dedi.

"Ben bakabilirdim."

"Biliyorum ama gelecek hafta randevun filan var, yoğunsun." Beni hafifçe koluyla dürttü.

"Pek randevu sayılmaz," dedim hemen, nedense sabahki kadar neşeli değildim.

Yaya geçidine yaklaşınca, durup bekledik. Üç hafta hâlâ zihnimde çınlıyordu. Guy'ı görmeden geçecek yirmi bir gün.

"Hafta sonu buralarda mısın?" diye sordum, veda etmeye hiç hazır değildim.

Başını iki yana salladı. "İşlerim var, pazartesi için hazırlanmam lazım."

Daha fazla kendimi tutamadım. "Seni özleyeceğim."

"Hayır, özlemeyeceksin," dedi kuru bir gülümsemeyle. "Ben yokken Jack'le oyalanacaksın. Ben artık gitsem iyi olur." Guy, hafifçe yanağımdan öperek yaya geçidinden sola döndü. "Gilly?" diye seslendi omzunun üzerinden.

Durup arkamı döndüm.

"Ben de seni özleyeceğim."

Guy giderken biri omzuma dokundu. "Gittin sanmıştım," dedim Ariel'e.

"Pugsy'yi veterinere götürüyorum. Hafif bir soğuk algınlığı var. Bak, Mari'yi kafana takma olur mu? Nasıl olduğunu biliyorsun."

Hâlâ Guy'ın arkasından bakıyordum. Ariel bakışlarımı takip etti. "Guy biraz kıskandı sanırım," dedi, sanki o an anlamış gibi. "Sabah, sen Jack'le ilgili konuşurken onu izliyordum."

"Hayır, kıskanmıyor!" dedim gülerek.

"Mari, senin tekrar incindiğini görmek istemiyor. Hiç birimiz istemiyoruz."

"Biliyorum. Teşekkür ederim ama hayatıma devam etmek zorundayım."

Başıyla onayladı. "Pugsy, Jack'le iyi vakit geçirmeni söylüyor, değil mi oğlum?" Pugsy homurdandı.

Ariel, bisikletin ön sepetine Pugsy'yi alarak uzaklaştı, bir süre arkalarından onları izledim.

Haklıydı.

Neler olacağını görelim bakalım.

*

O akşam, Nick beni arayıp, Nancy'nin yaklaşan doğum günüm için plan yapmakta ısrar ettiğini söyledi.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

"Beni şehir dışında jakuzili güzel bir otele götürüyor. Senin için de bir parti vermek istiyor. Bırak istediğini yapsın," diye yalvardı hayatını kolaylaştırmak için.

"Tamam. Yemekli bir kutlama güzel olur," dedim pes ederek. "Onu ararım."

Jack'i davet etse miydim?

Belki önce akşamımızın nasıl geçeceğini görmeliydim.

Gilly Brown. Otuz beşine giriyordu.

Ah, doğum günlerinden nefret ediyorum!

25

Aralık 1987

Bugün Megan üç yaşına girdi. Çocuk doktoru, iki yaşından fazla yaşamayacağını söylemişti ama her şeyi bilmek mümkün değildi işte. Bugün bir terslik vardı, yoksa Megan doğum gününde ağlamazdı.

"Kardeşim ölecek mi?" diye sordum anneme.

Ölemezdi; Anna'yla ben ve bütün komşularımız onu, Almanya'ya götürmek için para biriktirmiştik. Gelecek hafta annem, Megan'ı uçağa bindirip onu iyileştirecek bir uzmana götürecekti. Şimdi ölemezdi.

"Hayır!" Annem, ona suyla ilaç içirmeye çalışırken Megan ağlıyordu. Annem kardeşimi giydirmemi istedi. "Giyinmek istemiyorum," diye bağırdı Megan. Böyle aksi davranmasına alışkın değildim. Hiç böyle bir huyu yoktu.

Annem, bana Megan'ın iyi olacağını söylerken gözlerimin içine bakamıyordu.

"Ağrısı mı var?" diye sordum korkuyla.

Annem beni duymamış gibi yaptı.

Megan'ın odasındaydık, uzun boylu, kambur, bilge bir adam

olan Peder Matthew bizimle dua ediyordu. O geldiğinden beri Megan ağlamayı kesmişti. Annemin onu giydirmesine izin vermediği için, annem onu yıkadıktan sonra battaniyeye sarıp babamdan doktoru aramasını istedi.

Televizyonda, hava koşulları yüzünden zorunlu kalmadıkça arabaya binilmemesi konusunda spiker uyarıyordu. Büyük, beyaz kar taneleri her yeri kaplamıştı. Okullar bugün tatil edilmişti; Nick'le ben evde kaldığımıza sevindik. Babam da işe gidemedi. Alt katta kliniği arayarak biriyle tartışıyordu. "Acil bir durum," diyordu. "Hayır, onu getiremeyiz."

Peder Matthew, Megan'ın yanından ayrılıp anneme sessizce bir şeyler söyledi. Bazen yetişkinlerden nefret ediyordum. Bize neler olduğunu hiç anlatmıyorlardı. Annem başını aşağı yukarı salladı. "Megan'ın en sevdiği şey ne?" diye sordu peder Matthew Nick'le bana.

"Dışarıya çıkmak," diye cevapladım.

"Primrose Hill'e gitmek," diye ekledi Nicholas.

Peder Matthew pencereden dışarı baktı. "O zaman onu sıkıca giydirip dışarı çıkarın," dedi.

Megan, annem, babam ve Nick'le birlikte çizmelerimiz ve kalın montlarımızla karla kaplı ağaçların altında dururken üstümüze kar taneleri düşüyordu. Karın büyülü bir yanı vardı. Yumuşak, kabarık karın çizmelerimin altında çıkardığı gıcırtılı sesini severdim. Annem Megan'ı babama verdi, babam onu kollarına aldı. Gezmeye çıkmış normal bir aile gibi görünüyorduk ama babamın ağladığını görünce korkunç bir şey olduğunu anladım. Koşarak Megan'ı öptüm; Nick de benim arkamdan onu öperek, küçük elini ellerine aldı. Megan sessizdi ama gözlerinin içine baktığımda ruhunu gördüm. Megan'ın güzel ruhunda öfke yoktu, sadece sevgi vardı. Parmaklarıyla elimi tutarken veda etmeye çalıştığını, anlattığım masallara teşekkür ettiğini hissettim. Hu-

zurlu görünüyordu ya da belki ben öyle olmasını umuyordum. Keşke ona sorabilseydim.

Primrose Hill'de kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra eve döndük. Çocuklar kızakla kayıyor, kardan adam yapıyorlardı ama biz onlardan çok uzakta, Megan'ın yanındaydık.

O sabah, hepimiz yatağının başucundayken Megan öldü.

Giderken hepimizin içinden birer parçayı yanında götürdü.

O günün gecesi annemin yanında oturdum, gözleri kıpkırmızıydı, ona iyi olup olmadığını sordum. "Megan şimdi cennete gitti ve orada yürüyebilir," dedim anneme ama sanki orada yokmuşum gibi bakışları içimden geçip gitti. Sonunda konuşup toparlanacağımızı söyledi. Gözlerine baktığımda, onun da söylediğine inanmadığını gördüm.

Annem, dünyada en çok sevdiği insanı kaybetmişti.

Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

26

Susie'yle ben, kalabalığın arasından geçerek *Stargazer* stüdyolarına girdik. Özel VIP biletlerimiz sayesinde sıraya girmemize gerek yoktu. Özel barda şampanyamızı içtikten sonra görevliler bizi koltuklarımıza götürdüler. "Buna kolayca alışabilirim," diye fısıldadım.

Jüri üyeleri sahneye pandomim havasıyla yürürken, seyirciler eşit ölçüde sevilen ve nefret edilen Hunter Jones'u ya yuhalıyor ya alkışlıyordu. Ben alkışlarken aklım Guy'a gitti. "Realite programlarını sevmem," demişti yürüyüşlerimizden birinde. "Bu programlar bayağı olan şeyleri allayıp pullayarak önümüze koyuyor."

"Hadi ama ukalalık etme," diye cevaplamıştım.

Bu gecenin ünlü konuğu Kylie Minogue'du. Bir an birkaç metre önümüze kadar yaklaştı. Jack, bana en iyi gece için bilet ayırdığını söylemişti.

Programdan sonra Susie'nin çocuklarıyla kocasının yanına, eve dönmesi gerekiyordu ama ben... Jack'le Londra'nın en ünlü gökdelenlerinden birinde içkimi yudumlayacaktım. Buraya daha önce hiç gelmediğime inanamıyordum.

"Aman Tanrım, bu inanılmaz!" dedim, Jack'le birlikte Centre Point kulesinin en üst katından Londra manzarasına bakarken.

Gece ışıklarıyla manzara çok daha güzeldi.

"Gilly, bir keresinde biri bana Londra'nın suyunu çıkarıp iyice nefret edince buradan gitmemi tavsiye etmişti," demişti Richard. "Bu tavsiyeye uymayarak aptallık ettim ve şimdi Londra'yı deli gibi özlüyorum. Senin de o aşamaya geldiğinden emin değilim."

Şimdi Jack'e bakarken, Tanrım çok yakışıklı görünüyordu, aniden hayatta olduğuma, Londra'da yaşadığıma şükrettim. Jack hafifçe elime dokundu, gecemizin yeni başladığını düşünerek birbirimize gülümsedik. Henüz Londra'daki zamanım dolmadı Richard. Yakınından bile geçmedim.

21 numaraya döndüğümüzde karaoke makinesini çalıştırdı. "Tamam, bu gece bizim için hangi şarkıyı söyleyeceksin Gilly Brown?" diye sordu Jack, Hunter Jones'u taklit ederek.

"Şey, Hunter, bu gece özellikle senin için şarkımı söyleyeceğim," ona havadan öpücük gönderdim. "Benim kahramanım Whitney Houston'ın bir şarkısı."

Jack güldü. "Yıldızın üzerinde durur musun lütfen."

Yerdeki hayali yıldızın üzerine adım attım.

"Hazır olduğunda başla," dedi Jack kollarını kavuşturarak.

"Bütün aşkımı sana sakladım," şarkıyı söylemeye başlayınca, Jack gülmemek için kendini zor tuttu.

"Teşekkürler Gilly," dedi sonunda. "Berbattı ama tuhaf bir şekilde akılda kalıcı." Arkasına yaslanıp beni inceledi. "Kazanmayı ne kadar istiyorsun?"

"Her şeyden çok! Elenirsem kahrolurum."

"Kazanmayı ne kadar istiyorsun?" diye tekrar sordu.

"Dünyada her şeyden çok istiyorum." Ağlıyor numarası yaptım.

"Seni geçiriyorum evlat," dedi göz kırparak.

Sonra değişik temalar seçip ona göre kostüm giyindik. Abba teması için *"The Winner Takes It All"* şarkısını söyledim, sonra Jack, Frank Sinatra'nın anısına *"I've Got You Under My Skin"*i söyledi. Şarkı söylemesini izlerken, sıcak bir günde Jack'in arkasında motoruyla gittiğimizi, başımı geniş omuzlarına yasladığımı hayal ettim. Sıcak iklimi olan bir yerde sevgilimle olmak benim hayalimdi. Jack'in melek gibi bir sesi vardı. Elinden gelmeyen bir şey olmadığını düşünmeye başladım.

"Bizim istediğimiz aday değilsin," dedim şarkısının sonuna geldiğinde, sonra dizlikler, kırmızı ruj ve bilezikler takarak berbat sesimle Madonna'nın *"Get into the Groove"* şarkısını söyledim.

Kostümlü oyunumuzun yorgunluğuyla acıkarak buzdolabını eşeledik.

*

"Yoruldum," dedim, koltuktan kalkacak halim yoktu.

"Hayır, yorulmadın." Jack imalı bir şekilde bana gülümsedi. "Benimle dans edeceksin."

"Öyle mi? Kendinden çok eminsin bakıyorum."

"Her zaman," diyerek beni ayağa kaldırdı.

Jack beni kollarında çevirip döndürürken mutluluk ve keyifften başımın döndüğünü hissettim.

Sabahın erken saatlerine kadar dans ettik.

Makyajımı bile temizlemeden kendimi yatağa attım.

Uyuyamadım. Beni öpeceğini sanmıştım. Dans ederken beni öyle yakın tuttu ki ellerinin sıcaklığını sırtımda hissettim. Belki onu ben öpmeliydim ama ilk hamleyi onun yapmasını tercih ederdim. Beni öpmek istediğinden emindim.

"İyi geceler," diye seslendi yatak odamın dışından.

"İyi geceler," dedim.

"Tatlı rüyalar..."

"Sana da," duraksadım. "Bu gece için teşekkürler Jack, program ve her şey için."

Jack yine yüzünde o çekici gülümsemesiyle bana bakıyordu. "Benim için bir zevkti," diyerek odasına girdi.

Olmadı, uyuyamadım. Belki böylesi daha iyi... Sonuçta Jack benim kiracımdı, tek gecelik ilişkiyle her şeyi mahvetmek istemezdim. Sonraki sabah, durumumuzun nasıl garip olacağını düşünmek istemezdim. Roy gibi başka kiracı adaylarıyla da kesinlikle görüşmek istemiyordum. Ellerimizi birbirimizden uzak tutmakta kesinlikle haklıydık.

Yataktan çıkıp banyoya gittim, kapıyı açtığımda...

"Ah, Tanrım, pardon!"

Jack yarı çıplak halde tuvaletini yapıyordu. Kapıyı kapatıp alt kattaki tuvalete doğru koşarken Jack'in arkamdan güldüğünü duydum.

Acilen su içmem gerekiyordu. Mutfağa açılan cam kapıyı açarken parmağımı dudağıma götürerek Ruskin'e sessiz olmasını söyledim. "Ben geldim tatlım." Belimde birinin kollarını hissedince korkarak sıçradım. Ruskin, havlamaya başladı.

"Beni korkuttun!" derken Jack'in tam olarak ne yapmaya çalıştığını düşündüm ama her neyse heyecan vericiydi. Ruskin, gecenin bir yarısı rahatı bozulduğu için havlayarak Jack'in çizgili, mavi pijama paçasına kıskançlıkla sıçrıyordu.

"Saat sabahın üçü Gilly," dedi Jack mırıldanarak. "Sakin ol Ruskin!"

"Biliyorum. Ama uyuyamıyorum."

"Ben de," dedi duraksayarak. "Seni düşünüyordum."

Aman Tanrım! "Çay içmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Yatağa gel."

Yatağa mı?

Sonra elimden tutup, Ruskin'in kızgın bakışları arasında beni mutfaktan çıkardı.

Sonra olacak şeylerden endişelenerek ona döndüm. "Kimse beni çay içmek için ekmedi," dedim sınırarak.

Bir şey diyecek vakit bulamadan Jack elimden tutarak merdivenlere doğru çekti. Merdivenleri çıktıktan sonra bana döndü, "Benim odamı mı, yoksa senin odanı mı istersin?"

Muhteşem, omuriliğimi titreten bir seksin ardından yatakta uzanırken, Jack sigara paketine uzandı.

"Ah," dedim düşünmeden. "İçmesen olur mu? Odayı kokutur," dedim fısıldayarak. Ah, neler diyorsun Gilly? Anın büyüsünü kaçırmasan olmazdı. Harika bir adamla seks yapmışsın, odanın kokmasından endişelenmeden kendini bıraksaydın ya. "Tamam, tabi ki içebilirsin. Pardon, bazen çok sıkıcı oluyorum işte."

Jack paketi yerine bırakıp beni öptü. "Hiç de sıkıcı değildin bence. Neyse, zaten yanımdaki bu sıkıcı kadından oldukça hoşlanıyorum."

Gülerek Jack'in kolunu tutup, karnıma yasladım. "Sigaranın bende değişik anıları var. Annem..." Ama Jack'in benim çocukluk anılarımı dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Üstüme çıkıp popomu kavrayarak kulağıma fısıldadı. "Haklısın. Sigara içmemeliyim, pis bir alışkanlık."

"İğrenç," diye ekleyerek onu öptüm.

"Sen kirli konuşmaya devam ettikçe her istediğini yaparım."

Sonra gülerek kendimi bir kez daha Jack Baker'ın kollarına bıraktım.

27

1988

Nick'in kravatını bağlamasına yardım ettim. O da, yetişemediğim kısımlardaki saçlarımı tararken saçlarımın elektriklendiğini söyledi. Birbirimize yardım ederek sırt çantalarımızla, oyun çantalarımızı hazırladık. Annem sürekli bir şeyleri çantamıza koymayı unutuyordu. Yüzme dersine gözlüksüz ve mayosuz gittiğimde beden eğitimi öğretmenim kızmıştı. Fanila ve iç çamaşırımla suya girmek zorunda kalmıştım.

Giyinip okula gitmeye hazırlandığımızda alt kattaki mutfağa gittik. Annemin lavabonun önünde sigara dumanı içinde durduğunu görünce Nick bozuldu.

Annem bugün okul olduğunu unutmuştu.

Hepimizin hayatında Megan'ın bıraktığı bir boşluk vardı. Yatakta, uyurken, okuldayken, evdeyken, yemek masasındayken peşimizi bırakmıyordu; arabada oturduğu yerde bile boşluğu hissediliyordu.

Annem, pencere pervazındaki Megan'ın mavi ekoseli sandalyesinde oturduğu resmine bakıyordu. Babam, annemin Megan'ın evdeki eşyalarını atması gerektiğini söylüyordu; bebek arabası, sandalyesi, bacak telleri, özel deri çizmeleri... Megan'ın

giysileri hâlâ gardıropta asılı duruyordu. Çoğu zaman anneme ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yanlış bir şey söylemekten korktuğum için sadece ona sarılıyordum.

Annemin üzerinde mavi sabahlığı vardı, artık ona çok büyük geliyordu, bütün gün evde berbat, kirli, krem rengi terlikleriyle dolaşıyordu. Okula gitmeden önce oturup kahvaltı etmemizi söyledi. Nick'le ben, dağınık masaya baktık. İçinde küçük sosis parçaları yüzen konserve spagettiyi aldım. Kötü kokuyordu. Çöpü açtığımda nefesim kesildi. Çürük lahana kokuyordu. Konserveyi çöpe atıp, kapağını hemen kapadım, Nick dehşet içinde dudaklarını bükerek geri çekildi. Bir anneme, bir Nick'e baktım. Nick omzunu silkti. Evimiz eskiden her zaman tertemizdi. Annem takıntılı bir şekilde her şeyi temizlerdi. Artık Anna'yı bile eve davet edemez olmuştum. Dağınıklıktan utanıyordum.

Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Babam yoktu. New York'ta çalışıyordu. Keşke eve gelseydi.

Annem sofradan dün akşam yemeğinin tabaklarını toplamaya başladı. Yemekleri ziyan ettiğimizi söyledi ama bunun tek nedeni, önümüze koyduğu şeylerin okul yemeklerinden de kötü olmasıydı. Haberlerde gördüğüm karınları şişkin, bacakları incecik, açlıktan ölen çocukları düşünerek yemekleri zorla yutmaya çalışıyordum, şikâyet etmemeliydim. Anneme kırgın değildim. Babam zamanla her şeyin normale döneceğini, Nick'le benim sabırlı olmamız gerektiğini söylemişti.

Nick, keyifsizce anneme öğle yemeğimizi hazırlayıp hazırlamadığını sordu. "Tabi ki," dedi annem dalgınca, ekmeklikten buruşuk, bayat ekmekleri çıkardı. Anneme ekmeklerin küflendiğini söylemedim. "Sandviçinize ne koyayım?" diye sordu cansız bakışlarla.

"Peynirle salam," dedi Nick.

"Bana da ver."

Annem buzdolabını açıp sigarasının dumanını içine üfledi. Sigara içmesini sevmiyordum. Okul üniformam hatta bütün ev sigara kokuyordu.

"Peynirimiz kalmamış. Ah, salam da yok." Birkaç kavanoz çıkarıp üzerindeki etiketleri okudu. "Bal sürsem olur mu?"

"Baldan nefret ederim," dedi Nick.

"Olur," dedim ters ters kardeşime bakarak.

Annem ekmeklere bal sürüp, iki dilimi kapatarak, plastik poşetlere sokuşturdu. Eskiden bize salatalık ve ton balıklı sandviçler yapar, düzgün dört kare şeklinde dilimlerdi. Sandviç kutularımıza birer elmayla, yulaflı bisküvi koyarak kapağını kapattı. Saatine bakıp, bizi arabayla otobüs durağına bırakacağını, kahvaltı için vaktimiz olduğunu söyledi. Eskiden Megan'la her zaman yürürdük. Kardeşim şu halimizi görseydi artık şarkı söyleyip eğlenmediğimiz için kızardı.

Mısır gevreği kutusu alıp kâseye döktüm.

Annem saçlarımı okşadı, bu hoşuma gitti. "Bugün hangi derslerin var Nick?"

"Matematik, çok sıkıcı..." Nick, anneme bakmadan mısır gevreğini kaşıklayarak kâseyi lavaboya koydu.

"Ya sen Gilly? Bayan Curtis çok iyi olduğunu söylüyor."

Annemin bizimle konuşurken nasıl büyük bir çaba sarf ettiğini sesinden anlayabiliyordum; yüksek topuklu ayakkabılarla dağa tırmanıyor gibiydi.

Artık bütün zamanımı, günlüğümü yazarak geçiriyordum. Bayan Curtis, yazmanın ölümle baş etmek için iyi bir yol olduğunu söylemişti; ne zaman bir şeye canı sıkılsa kocası evin her yerinde, onun bir şeyler yazdığı, not aldığı kâğıtları bulurmuş.

Bazen sadece, sürekli başını yorganın altından çıkarmayan annemle ilgili korktuğum için yazıyordum. Hasta mıydı? Artık

Nick'le beni yanında istemediğini, Megan'ı hepimizden çok sevdiğini yazıyordum. Annemin sigara içmesi de beni çok endişelendiriyordu. Sigara paketlerinin üzerinde sigaranın insanı öldürebileceği yazılıydı. Annemin, sigara paketlerinin üzerinde yazan uyarıları okumadığı için akciğer kanserinden öldüğü gözümde canlanıyordu. Günde yaklaşık kırk tane sigara içiyordu. O da Megan gibi ölecek miydi? Sonra ne olacaktı? Babam bize bakamazdı.

Anneme temizlik yapıp, alışverişe gitmemi isteyip istemeyeceğini sormayı düşündüm. Evde yemek olmaması beni endişelendiriyordu. Bunu ona asla söyleyemeyeceğim için yazmaya karar verdim. Nick karikatürlerini okurken, yatağıma oturup yazmaya başladım. Eskiden babam geceleri bize hikâye okurdu, bir gece, artık bunun için çok büyüdüğümüzü söyledi. Babam eve geldiğinde bütün gününü Londra'da geçirdiği için çok yorgun olurdu. Gözlerinin etrafında büyük, siyah halkalar vardı. Sabah altıda kalkıyordu ve akşam yemeği saatine kadar eve dönmüyordu. Eve dönünce ilk yaptığı şey, içki dolabını açıp kendine cin koymaktı.

Geceleri yazı yazmak bana iyi geliyordu, yoksa yattığımda mutsuzluktan uyuyamıyordum.

28

Cuma akşamı, Gloria'yla yüzmeye gittik. Gloria'ya yarın tekrar gidebileceğimi hatta serbest kulaç dersleri almaya başlayabileceğimi söyledim, enerjik emeklilerden hızlı yüzmeyi öğrenmem lazımdı. "Alınma lütfen," dedim, soyunma kabininde saçlarımı kurularken.

"Alınmadım," dedi, sonra beni akşam yemeğine davet etti. Spesiyal, sebzeli rostosundan yapacakmış. Yemeğin yanına kırmızı şarap mı, beyaz şarap mı tercih edeceğini sordum.

Gloria'ya yardım ederek, taze baharatları doğrarken bana o hafta yaşadıklarını ayrıntılarıyla anlattı. Bu akşam bir arkadaşın yanında olduğum için mutluydum, çünkü zihnimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Bütün gün doğru düzgün düşünememiştim. Dükkânda oturup, sevgiye aç bir köpek yavrusu gibi Jack'i düşündüm. Gecemizin nasıl stratejik olarak planlandığını düşünerek kendi kendime gülümsedim, Perşembe gecesi çıktığımız için Jack ertesi gün evine gidecekti, böylelikle hiç gariplik yaşamayacaktık. Hafta sonunda toparlanma fırsatım olacağı için mutluydum, ayrıca gelecek hafta onu görme beklentisinin tadını çıkarabilecektim. Bu pazartesi cuma kira işi harika bir şeydi. Hatta bence bütün ilişkiler böyle olmalıydı. O zaman ilişkiyi sağlıklı sürdürebilmek için bir şansımız olabilirdi.

Gloria bir süredir buralarda olmadığından, bırak Jack'le yattığımı onunla dışarı çıktığımızı bile bilmiyordu. Söyleyince ne tepki vereceğini merak ediyordum. Bu sabah kalktığımda Jack çoktan uyanıp işe gitmişti ama yatağının başucuna bir not yazıp bırakmıştı. Bunu yapmamızın bir hata olduğunu ve her şeyi unutmamızı söylediğinden korkarak notu elime aldım.

Gilly, seni uyandırmak istemedim, çok güzel uyuyordun, bu arada uykunda da konuşuyordun. Jack Baker'ın ne kadar muhteşem olduğunu ve gelecek hafta onunla bir kez daha çıkmayı ne kadar çok istediğini söyledin.

Not: En iyi elbiseni, dans ayakkabılarını giyip, iç çamaşırsız geleceğinden bahsettin.

Bir daha not: Otuz beş yaşına göre çok seksisin.

Yatakta kendi tarafıma yuvarlanıp, bacaklarımla yatağı tekmeleyerek bu adamın tuhaflığına keyifle çığlık attım. Dün gece gerçek yaşımı söyleme cesaretini gösterdiğim için de rahatlamıştım. "Otuz beş. Yaşlı kadınları severim," demişti Jack.

"Henüz otuz beş değilim," diye cevap vermiştim gülerek. "Ayrıca senden de çok yaşlı değilim."

Banyoda yüksek sesle *High Society*'den; "Who Wants to Be a Millionaire?" şarkısını söyledim; kahvaltı edemedim, Ruskin'le hemen parka gittik, ayaklarım yere değmiyordu bile. Sonra tabi ki meşe ağacının altında dün gecemi biraz sansürleyerek arkadaşlarıma aktardım.

"Ah, keşke tekrar senin yaşında olabilseydim," dedi Walter, elimi tutup benimle vals yaptı. "Ayaklarını yerden keserdim Gilly."

Sam beni kenara çekip, bu Jack Baker'la ilgili iyi bir şeyler hissettiğini söyledi.

Brigitte, restoranı ve yediğim levreği beğenip beğenmediğimi sordu.

Bugün Ariel parkta değildi. Bu sohbeti kaçırdığına çok kızacağına emindim.

Mari, garip bir sessizlik içinde mentollü sigarasından derin nefesler çekti.

Özlediğim tek bir kişi vardı. Guy'a da olanları anlatmak isterdim.

"Sarımsak da doğra," dedi Gloria.

Gloria tariflere bağlı kalmayan, maceraperest bir aşçıydı. O da benim gibi yemeyi seviyordu, bu gece bana, en sevdiğim tatlı olan limonlu beze pastasını yapıyordu. Gloria benim için Megan öldüğünde kaybettiğim annem gibiydi.

Gloria'yla keyifli bir gece geçirdim. Oturma odasında, her zaman vazoda mor laleler olurdu. Her duvarda kedisi Guinness'in resimleri ve tabloları vardı. Her objenin bir öyküsü vardı. Dünyanın her yerinden topladığı şeyler vardı; Marakeş'ten aldığı Fas halıları ve lambaları, bir Fransız pazarında bulduğu yastıklar. İnce bir yer yatağında uyurdu; yumuşak çift kişilik yatakları hiç sevememiş. Evde en sevdiği obje, eski patronunun ona verdiği, içinde St. Therese'nin resminin işlediği cam bir süstü.

Rahmetli anne babasının çerçeveli resimleri vardı. Annesi ellilerinde kanserden ölmüştü; babası da iki sene önce seksen altı yaşında ölmüştü. Gloria aylarca evden çıkamamıştı; babasının kaybı onda derin bir acı bırakmıştı. Temiz hava almak için, onu zorla Ruskin'le parka çıkarmaya çalışırdım. Ona, o dönem sık sık sıcak çorbalar ve ev yemekleri yaptım. Bazen, Pazar akşamları tek başına olmasın diye yanında dururdum. Çünkü babası her Pazar onu ziyarete gelirdi; Gloria'nın bahçe işlerine yardım eder, akşamları birlikte puba giderlerdi. Babası vefat ettiğinde Ed'le birlikteydim, bazen Gloria'nın tekrar toparlanamayacağından endişeleniyordum. Ama toparlandı; insan ruhunun böyle inanılmaz bir yanı vardı.

Gloria bir süredir buralarda olmadığından, bırak Jack'le yattığımı onunla dışarı çıktığımızı bile bilmiyordu. Söyleyince ne tepki vereceğini merak ediyordum. Bu sabah kalktığımda Jack çoktan uyanıp işe gitmişti ama yatağının başucuna bir not yazıp bırakmıştı. Bunu yapmamızın bir hata olduğunu ve her şeyi unutmamızı söylediğinden korkarak notu elime aldım.

Gilly, seni uyandırmak istemedim, çok güzel uyuyordun, bu arada uykunda da konuşuyordun. Jack Baker'ın ne kadar muhteşem olduğunu ve gelecek hafta onunla bir kez daha çıkmayı ne kadar çok istediğini söyledin.

Not: En iyi elbiseni, dans ayakkabılarını giyip, iç çamaşırsız geleceğinden bahsettin.

Bir daha not: Otuz beş yaşına göre çok seksisin.

Yatakta kendi tarafıma yuvarlanıp, bacaklarımla yatağı tekmeleyerek bu adamın tuhaflığına keyifle çığlık attım. Dün gece gerçek yaşımı söyleme cesaretini gösterdiğim için de rahatlamıştım. "Otuz beş. Yaşlı kadınları severim," demişti Jack.

"Henüz otuz beş değilim," diye cevap vermiştim gülerek. "Ayrıca senden de çok yaşlı değilim."

Banyoda yüksek sesle *High Society*'den; "Who Wants to Be a Millionaire?" şarkısını söyledim; kahvaltı edemedim, Ruskin'le hemen parka gittik, ayaklarım yere değmiyordu bile. Sonra tabi ki meşe ağacının altında dün gecemi biraz sansürleyerek arkadaşlarıma aktardım.

"Ah, keşke tekrar senin yaşında olabilseydim," dedi Walter, elimi tutup benimle vals yaptı. "Ayaklarını yerden keserdim Gilly."

Sam beni kenara çekip, bu Jack Baker'la ilgili iyi bir şeyler hissettiğini söyledi.

Brigitte, restoranı ve yediğim levreği beğenip beğenmediğimi sordu.

Bugün Ariel parkta değildi. Bu sohbeti kaçırdığına çok kızacağına emindim.

Mari, garip bir sessizlik içinde mentollü sigarasından derin nefesler çekti.

Özlediğim tek bir kişi vardı. Guy'a da olanları anlatmak isterdim.

"Sarımsak da doğra," dedi Gloria.

Gloria tariflere bağlı kalmayan, maceraperest bir aşçıydı. O da benim gibi yemeyi seviyordu, bu gece bana, en sevdiğim tatlı olan limonlu beze pastasını yapıyordu. Gloria benim için Megan öldüğünde kaybettiğim annem gibiydi.

Gloria'yla keyifli bir gece geçirdim. Oturma odasında, her zaman vazoda mor laleler olurdu. Her duvarda kedisi Guinness'in resimleri ve tabloları vardı. Her objenin bir öyküsü vardı. Dünyanın her yerinden topladığı şeyler vardı; Marakeş'ten aldığı Fas halıları ve lambaları, bir Fransız pazarında bulduğu yastıklar. İnce bir yer yatağında uyurdu; yumuşak çift kişilik yatakları hiç sevememiş. Evde en sevdiği obje, eski patronunun ona verdiği, içinde St. Therese'nin resminin işlediği cam bir süstü.

Rahmetli anne babasının çerçeveli resimleri vardı. Annesi ellilerinde kanserden ölmüştü; babası da iki sene önce seksen altı yaşında ölmüştü. Gloria aylarca evden çıkamamıştı; babasının kaybı onda derin bir acı bırakmıştı. Temiz hava almak için, onu zorla Ruskin'le parka çıkarmaya çalışırdım. Ona, o dönem sık sık sıcak çorbalar ve ev yemekleri yaptım. Bazen, Pazar akşamları tek başına olmasın diye yanında dururdum. Çünkü babası her Pazar onu ziyarete gelirdi; Gloria'nın bahçe işlerine yardım eder, akşamları birlikte puba giderlerdi. Babası vefat ettiğinde Ed'le birlikteydim, bazen Gloria'nın tekrar toparlanamayacağından endişeleniyordum. Ama toparlandı; insan ruhunun böyle inanılmaz bir yanı vardı.

Gloria, neşeli yüzünün altında omuzlarında çok yük taşıyordu. Onu tanıdıkça, hakkında yeni şeyler öğreniyordum mesela beş yaşındayken kardeşi Laurie'yi kaybetmişti. Laurie, bir gece uykusunda anıden ölmüştü. Gloria, bundan sonra bir süre yemek yiyememiş, sürekli kendini suçlayarak hastalanmış. Annesinin ona zorla yulaf lapası yedirdiğini hatırlıyordu. Kardeşinin ölümünden sonra tek çocuk olmayı hiç sevmemiş. Bu yüzden çok hızlı büyüdüğünü, benim gibi mutsuzlukla dolu bir evde yaşamak zorunda olduğunu söylerdi.

Kucağımızda yemek tabaklarımızla, televizyonun karşısına geçtik, Gloria, dijital kanallardan birinde *Stargazer*'ın tekrar bölümünü açtı.

"Bu benim için her şeyden önemli," diyordu yarışmacı duygusal bir şekilde. "Geçemezsem yıkılırım."

"Tanrı aşkına, on dört yaşından büyük olamaz bu," dedi Gloria oflayarak. "Yıkılmanın ne olduğunu, ne bilir? Sevdiğin birini kaybedersen veya sigortan olmadan evin yanıp kül olursa veya berbat ölümcül bir hastalığın olduğunu öğrenince yıkılırsın."

Dün gece, Jack'le dans edişimizi anımsayıp gülümsedim. Çok sarhoştuk herhalde.

"Okula geri dönüp sıradan olmak istemiyorum," diye devam etti yarışmacı. "Bütün hayatım boyunca ünlü olmayı istedim."

"Ün!" dedi Gloria söylenerek. "Bildiğin, eski moda işlerin suyu mu çıktı? Bildiğimiz işleri yapsak ya! Mesela babalarımız gibi iyi tesisatçı, elektrikçi ve inşaatçıları; annelerimiz gibi okul yemeği hazırlayan insanları, hep şimdiki çocuklar kolay işlere kaçıyor diye kaybediyoruz."

"Kapat o zaman."

"Hayır. Bu programı seviyorum. Küçük Hal'in kazanmasını çok isterim. Ya sen? Sence kim kazanacak?"

Gloria, fikrimi bekleyerek bana döndü ama ben hâlâ dün geceyi düşünüyordum. Birinin kollarını bana dolamasının, bir erkeğin boynumu öpmesinin ne kadar seksi olduğunu, dokunulmanın verdiği muhteşem hissi unutmuşum. Geceliğimi çıkararak, çıplak omuzlarımı öptüğünü anımsadım...

"Bu gece neyin var Gilly? Geldiğinden beri sıntıyorsun. Daha şarap ister misin?"

"Hmm... Hayır, teşekkürler."

Gloria televizyonun sesini kıstı. "Ah Tanrım, hamile filan değilsin umarım."

"Hayır!"

"E, ne var o zaman?"

"Bu programı dün gece Jack'le izledim. Oradaydım. Jack'le randevum vardı."

Gloria, "Şimdi her şey, özellikle de yarın daha fazla yüzmek için spor salonuna gitmek istemen mantıklı geliyor," dermiş gibi gülümsedi.

Ona dün akşamı anlatırken, uyku vakti masal anlatılan bir çocuk gibi, dikkatle beni dinledi. "Jack'le bir gece geçirmek bir yıldır yaşadığım sıkıntıları bana unutturdu. Sana her şeyin mümkün olduğunu hissettiren türden bir insan. Ama..." Başımı ellerimin arasına koydum.

"Sorun nedir?"

"Bir erkekle, bu kadar çabuk yatmamak gerektiğini herkes bilir."

"Seni böyle mutlu görmeyeli çok uzun zaman oldu, bu yüzden boş ver. Daha fazla anlat. Rüyalarının erkeği olmasından başka, nasıldı?"

'Rüyalarının erkeği' lafına güldüm. "Çekici, beni güldürüyor..." Çok güzel öpüşüyor diye düşündüm kendi kendime.

"Ama onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum Gloria. Tuhaf olan bir şey var, ne zaman ona kendisiyle ilgili bir soru sorsam huzursuz oluyor." Jack'e, üniversiteye Bath'da gitme konusunu sorduğumda, iki yıllık yüksekokuldan bahsettiğini, bunu bitirdikten sonra okuldan ayrıldığını söyledi. Hafta sonları ne yaptığını sorduğumda hemen konuyu değiştirdi.

"Ee," dedi Gloria, konuyu savarak. "Bunda kötü bir şey yok. Birini tanımak zaman alır."

"Ama gerçekten onun yanındayken kendimi genç hissediyorum," dedim neşeyle.

"Tadını çıkarmaya bak," diye tavsiye verdi Gloria. "Onunla evlenmeni söylemiyorum ama onu yakından tanımaya çalış, seksin tadını çıkar, doğru kişi değilse yakışıklı arkadaşları var mı, bir bak. Ufkunu genişlet, hayat dediğin budur zaten."

Başımla onayladım. "Biriyle tanışmayı çok isterim ama senin gibi bir hayat yaşarsam, hiç evlenmezsem de şanslı hissederim kendimi."

Gloria geçen sene emekliye ayrıldı; şimdi arkadaşlarını görmek için seyahat ediyordu, öğle yemekleri hazırlayarak tiyatroya gidiyor, dışarıda yemek yiyor, Kaliforniya'daki teyzesini ziyaret ediyor, Roma'daki en yakın arkadaşıyla tatil yapıyordu; kısaca canının istediğini yaparak "keyfimin kâhyasıyım" hayat tarzıyla, gayet mutlu görünüyordu.

Gloria başını iki yana salladı. "Bir erkeğin seni mutlu edeceğini söylemiyorum," dedi. "Tanrım, biriyle evlendiğinde elindeki sorunları, yeni sorunlarla değiştirmiş oluyorsun sadece. Ama inan bana, tekrar genç olabilmeyi, daha farklı yaşayabilmeyi isterdim Gilly. Jack'le işleri oluruna bırak. Neler olacak görelim."

Cep telefonum çaldı, ekranda Susie'nin ismi göründü. Gloria'dan özür dileyerek telefonu açtım.

Susie'nin dediğine göre çocuklar sonunda yatmıştı, şimdi

mutfakta elinde şarap kadehiyle dün gece o gittikten sonra neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Heyecanlı sesini toparlamaya çalıştı. "Ağırdan al Gilly."

"Bunun için çok geç."

"Ah Tanrım, Gilly!"

"Ondan hoşlandın değil mi?"

Programdan sonra sadece kısaca görüşmüşlerdi. "Evet."

Ses tonunda "ama" hissettim. "Harika görünüyordu. Ama dikkatli ol," dedi. Anna da bunu ima etmişti. "Zaman ver, onu tanımaya çalış," demişti Anna. Ed beni terk ettiğinden beri arkadaşlarım tekrar kırılacağımdan korkarak, bana kırılgan kristal bir bardakmışım gibi davranıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra oturma odasına Gloria'nın yanına döndüm. "Umarım Jack'e kendimi fazla kaptırmam. Otuz dört yaşındayım, yanlış adamlarla kaybedecek vaktim yok. İyi tercihler yapmalıyım."

Gloria, dudaklarını bükerek beni inceledi. "Asla hiçbir şeyden emin olamazsın tatlım. Şüphe etmen uyanık olduğunu gösterir. Canını sıkan başka bir şey var. Ne oldu?"

Guy'ı düşünüyorum. Gloria'ya yakın arkadaşlığımızdan, kiracımdan hoşlanırken, aynı anda garip bir şekilde Guy'la birlikte olma ihtiyacımdan bahsettim. "Bunu açıklayamıyorum," dedim.

"Onunla çıkmaz bir sokağa giriyorsun." Gloria bilgece başını sağa sola salladı. "Bunları unut, Guy arkadaşın olarak kalsın. İnan bana, ulaşılamaz bir adamın peşine düşmek hiç keyifli bir şey değildir."

Haklıydı. Onu unutmalıydım.

Gloria bana baktı. "Neden saçlarını kestirmiyorsun?"

Uzun saç kesimimi yıllardır değiştirmedim. Utanarak elimi saçlarıma götürdüm.

"Kendine yeni bir imaj yapmalısın," diye ekledi Gloria. "Hayatına bir canlılık gelsin!"

"Ah Gloria," gözlerimi kocaman açtım.

"Sakın bana 'ah Gloria' deme. Güzel bir kadınsın Gilly, hayatı ıskalama. Yanımda olmanı çok sevsem de, Jack Baker gibileriyle çıkıp eğlenmeni isterim. Geçmişi unutup, mutlu olmanın zamanı geldi."

Gloria'ya, arkadaşlarımın bana karşı aşırı korumacı davrandıklarını itiraf ettim.

"Belki incinirsin ama hiçbir şey hissetmemekten daha iyi değil mi?"

Bunu düşündüm. "Hayatında yaptığın en cüretkâr şey neydi Gloria?"

Düşündü. "Yedi yaşındaydım, Portobello pazarında alışveriş yapıyordum, birden bir şey çalmak istedim. Tezgâhtan bir patatesle, havuç aldım; kazağımın içine sokup, koşarak eve gittim ama kendimi öyle suçlu hissettim ki, onları komşunun bahçe çitinin üzerinden attım." Gülümsedi. "O hafta günah çıkarmaya gittim. Cehennemde yanacağıma emindim."

Güldüm. "Ben de yedi yaşlarındayken, biletsiz trene bindiğim için hapse gideceğimi sanmıştım. Ama yetişkinken yaptığın bir şey var mı? Aldığın en büyük risk neydi?"

"Yapmamam gereken çok şey yaptım," diye itiraf etti. "Evli bir adama âşık oldum, asla incinmeyeceğimi sanıyordum."

"Ah, Gloria. Başka biriyle tanışmış olmayı ister misin? Tek başına olmak için çok özel birisin."

"Ama kendimi yalnız hissetmiyorum. Bu hayatı kendim seçtim." Kucağında oturan Guinness'i okşadı. "Herhalde evlenmek istemediğini söyleyip bunu gerçekten, içtenlikle söyleyen tek kadın benimdir."

29

"İmajını değiştirmelisin," demişti Gloria, dün gece.

Alışveriş yapma zamanı geldi o zaman.

Susie'yi bir ihtimal bugün vakti olur mu, diye aradım. Belki Mark çocuklara bakabilir miydi? Lanet olsun. İşi varmış. Rose'u bir doğum günü partisine götürecekmiş. Anna'nın hafta sonunu Paul ile geçirdiğini biliyordum. Ariel'ı aramayı denedim, cevap vermedi.

Soracak tek bir kişi kaldı.

"Alo? Ben Nancy Cooper-Brown."

"Nancy, ben Gilly."

"Matilda, uslu dur hayatım. Annenin organik yulafı mı o? Hemen yere bırak!"

Derin bir nefes aldım. Nancy, kahvaltısını yere döktüğü için Tilda'ya bağırırken e-postalarımı kontrol ettim.

"Pardon Gilly," dedi Nancy sonunda. "Aramana şaşırdım. Senin için ne yapabilirim?"

"Şey, bu hafta sonu planların olduğuna eminim ama..."

"Hayır, planım yok. Nicholas yukarıda çalışıyor. Neden?"

"Senden küçük bir iyilik isteyecektim," diye ekledim ürkek-

çe. "Tavsiyene ihtiyacım var."

"Benden tavsiye mi istiyorsun?" diye tekrarladı Nancy, heyecan ve şaşkınlığını sezebiliyordum.

"Dediğin gibi otuz beşime yaklaştım, biriyle tanışmak istiyorsam kendimde bazı değişiklikler yapmalıyım ve..." Cesaretimi toplayıp, Nancy'yi hayatıma karışma riskini almalıydım. "Yardımına ihtiyacım var. Haftaya harika bir erkekle randevum var, baş döndürücü görünmek istiyorum!"

"Tilda!" diye bağırdı, "Gilly halanın bir randevusu varmış!"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken gülmekten kendimi alamadım.

"Yardım etmeyi çok isterim. Nicholas'a hep söylerim, olduğundan çok daha güzel olabilirsin. Hemen Fenwicks'e gidelim!"

"Şey, ben düşünüyordum da..."

"İlk olarak nereden başlaman gerektiğini biliyorum! Saçlarını kestirmelisin... Ah! Lydia'yı arayıp, cilt bakımı için seni araya sıkıştırmasını isterim. Yeni saçlar, yeni giysiler, yepyeni bir sen! Nicholas'ın kredi kartını alırım, birlikte alışverişe de gideriz; hiç anlamaz."

"Bağırmaya devam edersen anlar."

"Ne zaman başlayabiliriz?"

"Hemen?"

"Nicholas! Planlarda değişiklik oldu!" diye bağırdı Nancy coşkuyla. "Çocuklara bakman gerek. Ah, çok heyecanlıyım. Kim bu şanslı adam?"

"Los Angeles'ta yaşlı, çirkin kimse yok, çirkin olamazsın," dedi Nancy, Bond Street'e taksiyle giderken. Pencereden dışarı baktı. "Şu genç adam poposunun yarısına kadar indirdiği kotun nasıl iyi görünebileceğini sanıyor? İnsanlara, güzel görünmeyi borçluyuz."

Nancy kendini, Londra'dan çok Los Angeles'a ait hissederdi. Nick'le ilk evlendiklerinde, kardeşim film sektöründe yüksek bir telif hakkı işi bulduktan sonra iki sene orada yaşamışlardı. Nancy İngiltere'ye dönmek istememişti. Richmond, Amerika'ya kıyasla çok sıkıcı ve mahalle gibi gelmişti.

Nancy, bugün yapacaklarımızı anlatırken, onun yanından uzaklaşıp ilk tanıştığımız zamana gittim. Babamla bana, alışveriş yapmaktan ve süslü şeylerden hiş hoşlanmadığını; kalbinde çok sade bir kız olduğunu söylediğini çok net hatırlıyordum. Ancak evliliklerine yaklaşan haftalarda tam aksini kanıtladı. Annesiyle arası bozuk olan Nancy, İngiltere'de evlenmek istemedi. Yurt dışında, Yunanistan'da evlenmek istiyordu. Babam düğün masraflarını ödemeyi teklif etti. Onlara, özellikle Nick'e destek olmak istiyordu ama masraflar çığırından çıkınca, giderek endişelenmeye başladı. Nancy, beş çeşit yemekli ve pahalı şaraplı bir prova yemeğine varıncaya kadar çeşitli partiler düzenledi. Düğünün kendisi içinse kiliseye antika model bir arabayla gitmeyi tercih etti, sonra balayı oteline bir sürat teknesiyle deniz üzerinden gittiler. Nick'e, bu kadar gösterişli olmanın biraz abartılı olduğunu söylediğimde beni dinlemedi. Nancy'ye âşıktı.

Evlendikten sonra Nancy, elinden gelen her şekilde Nick'i değiştirdi. Nick'in dişleri arasında, ona değişik bir hava katan hafif bir boşluk vardı ama Nancy onu Harley Street'te özel bir diş hekimine götürüp dişlerini düzelttirdi. Nick'e karakter katan sol yanağındaki küçük beni de, Dr. Cream isimli (Nancy bu ismi komik bulmamıştı) benleri almasıyla meşhur bir dermatoloğa aldırttı.

İkiz kardeşim için endişelenmeye başlamıştım. Düğün günlerinde Nancy kumsalda nişan yüzüğünü kaybetti. Gören de çocuğunu kaybetti sanırdı. Aramak için herkesi seferber ettik, metal detektörleri tuttuk ama Nancy bunun evlilikleriyle ilgili kötü bir alamet olduğunu söyleyerek, kıyameti kopardı. Ne kadar

üzüldüğünü görünce onu telkin etmeye çalıştım, "Endişelenme Nancy, altı üstü bir yüzük. Nick'i kaybetmiş değilsin."

Bakışlarıyla beni öldürebilseydi, o an ölüverirdim. O an, belki de bunun hayal ettiğim peri masalı evliliği olmadığını fark ettim.

Sekiz yıl ileriye gidince, Nick'le Nancy hâlâ birliktelerdi ama kapalı kapılar ardında aralarındaki sevgiden geriye pek bir şey kalmadığından korkuyordum. Nancy'ye bakarken, en son ne zaman onları el ele tutuşurken veya birlikte kahkaha atarken gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

Nancy'yle, Fenwicks'e girerken kendimi başçavuşun peşinde yürüyen asker gibi hissettim.

"Gilly, hızlı yürü!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

"Emredersiniz komutanım!" dedim yetişemeye çalışarak.

Nancy, fiyatına bile bakmadan raflardan tam olarak neyi seçeceğini bilerek, dükkânın içinde hızla ilerliyordu. Görünüşe bakılırsa randevum için elbise seçmekle kalmayıp, gardırobumu yeni baştan yaratıyordu.

"Kesinlikle olmaz!" dedi düz ayakkabılara bakarken. "Erkekler topuklu ayakkabı giyen kadınlara bayılır," dedi ısrarla. "Empire State binası kadar yüksek olmalı."

"Neden hep pantolon giyiyorsun?" diye sordu soyunma kabinine gizlice, ince kesim kot pantolon sokarken. Matilda da bana sürekli elbise giymediğim için asla prenses olamayacağımı söylerdi.

"Siyahın sana yakıştığını nereden çıkardın Gilly?" diyerek elimdeki siyah bluzları aldı. "Çıktığın adamın, masanın karşısında bir karga oturduğunu düşünmesini mi istiyorsun?"

"Daha fazla renk kullanmalısın, sürekli kış renkleri seçiyorsun," dedi Nancy buyurgan bir tavırla çivit mavisi, zümrüt, gü-

müş ve mor elbiseleri elime vererek. "Güzel bacaklarını göstermelisin," dedi; pembe, süet, mini eteği soyunma kabinin perdesinden uzatarak.

"Bunlar çöpe gidebilir," dedi rahat, pamuklu iç çamaşırlarımı işaret ederek. Neye uğradığımı anlamadan, iç çamaşırı satıcısı göğüs ölçümü almaya başladı. Sonra soğuk bir tavırla yanlış beden sutyen taktığımı söyledi.

Kaldırıcı sutyenler ve dantelli tangalar denerken, Nancy solgun vücuduma yüzünü ekşiterek baktı. "Gilly, harika bir vücudun var, senin gibi uzun boylu olmayı çok isterdim, ama dürüst olmak gerekirse ölüler bile senden daha sıcak görünür," bronzlaştırıcı kremin bana renk katacağını söyleyerek güldü.

Ben yüzüncü elbiseyi denemeye çalışırken, "Jack bu sefer seni nereye götürecek?" diye sordu perdenin arkasından. "Sürprizmiş," diye seslendim. "Muhtemelen bir gece kulübüne gideriz, dans etmekten bahsetmişti."

"Hımm. Onunla tanışmak isterim," dedi düşünceli bir tavırla. "Onu doğum günü yemeğine davet etmelisin."

Planlandığı gibi Nancy, beş hafta sonra bana doğum günü yemeği düzenliyordu.

"Belki, nasıl gittiğini bir göreyim Nancy. Bu da sonuncu," diyerek dizimin üzerine gelen, parıltılı, zümrüt elbiseyle dışarı çıktım. Tezgâhtar bana, bu rengin kahverengi saçlarımı öne çıkardığını söyledi. Nancy tek kelime etmedi.

"Hiç beğenmedin değil mi?"

"Aman Tanrım! Gilly, bu elbiseyle Oscar törenine bile gidebilirsin."

"Gerçekten mi?" Aynada kendime baktım, Nancy'nin iltifatıyla yanaklarım kızardı. "Çok abartılı değil ya?" diye sordum, elbisenin askısını çekiştirerek.

"Mükemmel. Jack Baker'ın aklını başından alacaksın."

Nancy'le, büyük saç kurutucularının altında oturup, parlak magazinlerimizi okuyarak gölgelerimizin olmasını bekliyorduk.

Saçlarımdan kurtçuklar gibi fırlayan, gülünç folyo parçalara aynada bakarken daha ne kadar süreceğini düşündüm. Ruskin'i merak ediyordum. Çok uzun süre tek başına kalmıştı, dışarı çıkması gerekiyordu.

"O sadece bir köpek," dedi Nancy aklımı okuyarak. "Zaman kavramları yoktur. Şu kiracından bahset biraz," dedi buyurgan bir sesle.

"E, dediğim gibi televizyon sektöründe çalışıyor, Bath'da oturuyor..."

"Evet, evet ama nasıl biri?"

"Eğlenceli, cömert..." Nancy'ye daha ne söyleyeceğimi bilemeyerek durdum. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum galiba. Ama onun aynı şeyleri hissettiğinden emin değilim."

Nancy başıyla onayladı. "Onunla tanışmayı isterim. Bu elbiseyle aklını başından alacaksın. Doğum gününe davet etmek, onu sınamak için harika bir yol," dedi.

"Sınamak mı?"

"Evet. Kardeşinin canavar gibi bir karısı olduğunu söyleyebilirsin," saçlarından fırlayan folyolarla, korkunç bir surat yaparak bana döndü, ilk kez bana çok sevimli geldi. "Yine de gelmeyi kabul ederse, o zaman ciddi olduğunu anlarsın Gilly. Hevesli olmayan erkekler, aile partilerine veya fotoğraf albümlerine tahammül etmek istemezler."

Hakkı vardı. Onu erkenden zorluyormuş gibi görünmek istemiyordum ama yine de sorabilirdim. Jack'i arayıp, yatağa bıraktığı not için ona teşekkür etmeyi düşündüm. Telefonumu alırken, Nancy dikkatle beni izledi.

Jack'in telefonu telesekretere düştü, sonra aramaya karar verdim.

"Boş ver," dedi Nancy kapadığımı görünce. "Yarın Pazar. Bizim için masaj, solaryum ve cilt bakımı randevusu alacağım."

"Nancy, fazlasıyla uğraştın zaten." Ayaklarımızın altındaki içi tıka basa dolu çantaları, poşetleri işaret ettim.

"Saçmalama. Seninle Lydia ilgilenir, elleriyle mucizeler yaratıyor." Çok fazla bakıma ihtiyacım olduğu için alınsam mı, Jack için güzel görünmemi sağlamaya çalıştığı için sevinsem mi, bilemedim.

"Parasını dert etme. Hepsi Nicholas'tan, unutma."

Nancy'nin, kardeşimin parasını böyle rahatça harcamasına kızarak, rahatsız oldum. "Hayır. Bunu kabul edemem," dedim ısrarla.

"Sen bilirsin."

Stilistlerden biri yanımıza gelerek gölgelerimizi kontrol etti. Beş dakika daha beklemesi gerekiyordu. "Nancy, sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim?"

"Tabi."

"Eğer..." bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Lütfen, Nick'i çantada keklik sayma demek istiyorum. "Nick işini kaybederse, ne yaparsın?"

Nancy, dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ekonomik krizler yüzünden böyle bir şey olabilir. Nick'in bundan endişelendiğini biliyorum, geç saatlere kadar çalışmasının bir nedeni de bu."

"Ona hemen başka bir iş bulmasını söylerim. Kızları iyi okullara göndermek istiyoruz, bu yüzden Nick'in kesinlikle çok çalışması lazım."

"Ya sağlığı iyi değilse?"

"Nereden çıktı bu? Sana bir şey mi söyledi? Hasta mı?" dedi panikle.

"Hayır, bir şeyi yok, seni telaşlandırdığım için üzgünüm. Sadece..."

"Ne o zaman Gilly?"

"Nick'le" – ona Nick'i sevip sevmediğini sormayı çok isterdim ama bu uygunsuz olurdu; "Mutlu musun?"

Nancy, dudaklarını sıktı. "Evet. Gilly, annemler fakirdi. Babam, ölümüne içerdi." Bana döndü. "Sana bunu hiç anlatmadım ama evimizde yeterli yiyeceğimiz bile yoktu, babam annemin bütün işsizlik maaşını içkiye harcardı. Kullanılmış kıyafetler giyerdim. Evden ayrıldıktan sonra güzel konuşma kurslarına gidip, düzgün konuşmayı öğrendim, kendime daha iyi bir yol çizmeye kararlıydım. Nicholas gibi bir adam bulmak için çok çalıştım."

Nancy'den bu itirafı duymak beni rahatsız etti. Belli ki, Nick'i sevmiyor, onu bir hedef olarak görüyordu.

Kuaför yanımıza geri gelip Nancy'nin saçlarındaki boyayı kontrol etti. "Sakın babana söyleme," diye fısıldadı Nancy, tehditkâr bir ses tonuyla. "Bu hikâyeyi bilmesini hiç istemem."

"Onu hâlâ seviyor musun?" deyiverdim birden. Bunu söylediğime inanamadım. Uzun zamandır sormak istediğim bu soruyu soracak cesareti bulabildiğim için sonunda rahatladım.

"İyi bir eş ve mükemmel bir anneyim."

Tepkisine, istemeden kaşlarımı çatarak karşılık verdim, "Gilly! Bana böyle şeyler soramazsın!" Saçlarını yıkatmak için lavaboya gitti. "Hayatımızdan mutluyum. Nicholas da öyle," dedi kararlılıkla, o ara genç kuaför asistanı saç kremi isteyip istemediğini sordu.

Eve dönerken Jack'i bir daha aramaya karar verdim. Telefonu çaldı. "Ben Jack Baker, lütfen sinyal sesinden sonra mesajı-

nızı bırakın," dedi. Telefonu kapatıp bütün gün neler yaptığını düşündüm.

"Her şeyi çıkar ve bunları giy," dedi Lydia, plastik parmak arası terliklerle, duş bonesini uzatarak.

İç çamaşırıma kadar soyunurken kapı açılınca havluya sarındım. Gelen Nancy'ydi, kahkahamı bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Bronzlaştırıcı sprey sıkıldıktan sonra çamur banyosunda yuvarlanmışa benziyordu.

Koltuğun kenarına oturup kendini yelledi. "Şimdi giyinemem. Beş dakika durması lazım... Gülmesene Gilly!"

Kapı çaldı. "Hazır mısınız?" Lydia bana sesleniyordu.

"İç çamaşırımdan başka bir şey yok üzerimde..."

"Ah, böyle eski kafalı olma Gilly. Yabancı değilim," dedi Nancy, havlumun altından çamaşırımı çıkararak, duş bonesini takmamı izliyordu. "Randevuma böyle mi gitmeliyim dersin?" diye sordum, seksi poz vererek ve yıllardan sonra ilk kez birlikte kahkaha attık.

Ayağımdaki plastik parmak arası terliklerim dışında üzerimde hiçbir şey kalmamıştı. Çırılçıplaktım. Dar bir kabine girdim ve Lydia makineden bütün vücuduma klima havası gibi bir şey püskürttü. Önce bir kolumu, sonra diğerini kaldırıp yan döndüm, yüzümü duvara döndüm, sonra tekrar ona döndüm, kendimi hapishane mahkûmu gibi hissettim. Gözlerimi kapayarak Jack'i ve yarın akşamı düşündüm. Guy'ı da düşündüm. İşinin nasıl gittiğini merak ediyordum. Benim onu özlediğim gibi, o da beni özlüyor muydu? Guy'ın düşüncelerime girmek gibi garip bir huyu vardı.

Lydia tek kat mı, çift kat mı istediğimi sorunca; "Çok bronz olmak istemiyorum," dedim panikle.

"Güven bana, bu sana harika bir güneş dokunuşu katacak. İnsanlar San Tropez'e gittiğini sanacak."

İyi, güzel de insanlara ne diyecektim? Ekimin ortasıydı ve Ravenscourt Park'tan öte bir yere gitmemiştim.

O akşam ağdamızı, manikürümüzü, cilt bakımımızı, bronzlaşmamızı hallettikten sonra Nancy'yle Richmond'a geri döndük. Tilda ve Hannah'yı görmek istedim.

"Ta-da!" diye seslenerek banyoda çocukları yıkayan Nick'in yanına geldim.

Kardeşim bana güldü. "Vay, Gilly Halanız ne güzel olmuş, değil mi?"

Matilda güldü. "Komik olmuşsun," dedi. Hannah tek kelime etmedi.

"San Tropez'e gittim," diyerek küvetin köşesine oturdum. Nick bütün hafta sonu çocuklara bakmak zorunda olduğu için kendimi suçlu hissediyordum ama çocuklarla çok güzel bir gün geçirdiğini söyleyince içim rahatladı.

"Öyle değil mi kızlar?" diyerek sudaki oyuncak timsahı salladı. "Beni yiyecek!" Tilda çırpınarak her yere su sıçrattı.

"Seni yiyemez," dedi Hannah, "Plastik bir timsah o."

"Gilly hala, bugün babam bize timsah aldı!" dedi Tilda.

Ellerimi suya sokup timsahla kızları kovaladım. "Hamm!" diye bağırarak elimi suya sokarken irkildim, "Lanet olsun!"

Hannah bile buna güldü. "Şey, ellerimi suya sokmamalıydım! Bronzlaştırıcı krem akacak!"

"Lanet olsun," dedi Tilda beni taklit ederek.

"Hayır, Matilda," dedi kardeşim kararlılıkla. "Hadi, halana bugün neler yaptığımızı anlat."

"Oyun parkına gittik," dedi Matilda.

"Prenses Diana Anma Parkı'na," diye ekledi Nick.

"Annem niye bizimle gelmedi?" diye sordu Hannah babasına,

Nick'in sıkkın yüz ifadesinden bütün gün bu soruyu sorduğu anlaşılıyordu.

"Ne zaman evleneceksin Gilly hala?" diye sordu Tilda.

"Artık evlenemez," dedi Hannah. "Zamanı doldu."

Bunları Nancy'den duyduklarını bilerek Nick'e baktım. "Zamanım dolmadı ama sizinki doldu! Banyodan hemen çıkmazsanız ikiniz de buruşuk eriklere döneceksiniz!"

Küvetten çıkarlarken Matilda çok heyecanlıydı, onu kabarık havluya sardım; Hannah artık her şeyi kendi başına yapmak istediği yaşa geldi.

"Nick, Hannah iyi mi?" diye sordum sonra Nick'in çalışma odasında baş başayken. "Hiç konuşmuyor."

Nick elleriyle başını tuttu. "Galiba bu sabah bizi kavga ederken duydu. Nancy onu yatılı okula göndermeye kafayı takmış ama bence o daha çok küçük."

"Hannah'yla konuşmaya çalışsan, belki korkuyordur..."

"Denedim ama..."

"Bir gün, sadece ikiniz dışarı çıksanız? Bazen evin dışında konuşmak daha kolaydır."

"Neyse..." İç çekerek bana döndü. "Saçlarını kestirmişsin, yakışmış." Nick'in kırılgan evliliğine kıyasla saçlarım öyle alakasız geldi ki, kendimi yetişkin dünyasına çok uzak, küçük bir çocuk gibi hissettim.

"Jack şanslı bir adam," dedi Nick.

"Teşekkürler... Bu hafta sonu için de teşekkür ederim. Nancy harikaydı," itiraf etmek zorundaydım.

"İyi, yardım etmesine sevindim." Bir an ona sımsıkı sarılmak istedim. "Neyse," diye itiraf etti fısıldayarak, "başımda dırdır eden kimse olmadan kızlarla baş başa kalmak bana çok iyi geldi. Benim sana teşekkür etmem gerek."

"Ah Nick," diyerek kolunu okşadım.

30

"E anlatsana, seni ve zümrüt rengi elbiseni nereye götürdü?" diye sordu Sam, meşe ağacının altında.

"Vay canına, harika görünüyorsun," demişti Jack, garson mantomu aldığında.

Arkadaşlarıma, Gordon Ramsay'nin restoranına gittiğimizi söyledim.

"Ama oraya gitmek için iki ay önceden rezervasyon yapmak gerekmiyor mu?" diye sordu Brigitte.

"Jack için gerekmiyor," dedim gururla. *Stargazer* kelimesini söylemesi bile yetiyor, herkes ona kraliyet ailesinden gibi davranıyordu.

Sonrasında bir gece kulübüne gidip dans ettik.

Jack kollarını belime doladı, elleri ipek elbisemin üzerinden kayarak aşağılara doğru iniyordu.

"Ee?" dedi Ariel heyecanla. "Sonra ne oldu?"

"Bu kadar," Walter yanımda olduğu için daha fazla konuşmak istemedim.

"Hayır, bu kadar değil!" dedi Ariel, başını iki yana sallayarak.

Sonra, bu sefer benim odamda, komodin lambasının ışığı altında seviştik.

"Saçlarını fark etti mi? Bronzlaştığını fark etti mi?" diye sordu Sam.

"Guy ne zaman geliyor?" diye sordu Mari. "Neden bilmiyorum ama şapkalı adamı özledim."

Cuma sabahı spor salonuna gittim. Yeni bir "yağ yakma" sınıfına yazıldım. Eskiden Ed'le egzersiz yapmayı çok severdim, tekrar fit olmanın zamanı gelmişti. Artık spor salonunda Ed'e rastlamaktan korkmuyordum. Onu, koşu bandının üzerinde görürsem artık biten ilişkimiz için üzülmediğimi göstermeliydim.

Bu değişimi Jack'e borçluydum. Hayatıma bir girdap gibi girivermişti ve hafta sonu geldiğinde dinlenmeye ihtiyacım oluyordu. Son iki haftadır programım, her gün özel film gösterimleri, gece kulüpleri ve restoranlarla doluydu. Aylardır ilk defa babamla düzenli olarak yediğimiz akşam yemeğini iptal etmek zorunda kaldım, ona nedenini söylediğimde benden genç biriyle çıktığım için çok mutlu olduğunu söyledi.

Dün gece Jack, ön kapıdan vın diye uçarak, beni koltuktan kaldırdığı gibi taksiye bindirip Soho'ya götürdü, televizyondan arkadaşlarıyla gözde bir şarap barında buluştuk, oradan da başka bir taksiyle Annabel gece kulübüne gittik. Yeni insanlarla tanışmayı çok sevdim, Jack'in arkadaşları rahat, anı yaşayan türden insanlardı. Ed'le ayrıldığımızda, kaçınılmaz bir şekilde sosyal hayatımın bir kısmını kaybetmiştim; Ed'in arkadaşlarıyla görüşmekte zorlanmıştım. İnsanlar taraf tutmasa da, tabi ki, daha eskiden beri tanıdıkları insana ağırlık verirdi.

Annabel, asla beni hayal kırıklığına uğratmazdı. Rahat yastıklar, yumuşak samimi aydınlatma, keyifli arkadaşlar, havadaki cazibe hissine bayıldım. Bir elimde şampanya kadehiyle, Gloria'nın hayatın tadını çıkarmamı söylemesi kulaklarımda çın-

ladı ve Jack'le gerçekten mutluydum. Eve döndüğümüzde ona teşekkür ettim. "Bana sorunlarımı unutturuyorsun," dedim.

"Ne sorunları?" dedi gülümseyerek. "Sen de bana aynı şeyleri hissettiriyorsun, teşekkür ederim."

"Hayır, ben teşekkür ederim," diyerek bluzumu çıkarıp baştan çıkarıcı bir tavırla omzumun üzerinden attım.

"Hayır, ben teşekkür ederim," diyerek, merdivenlerden çıkarken beni takip etti.

Spor salonundan sonra kısa bir yürüyüş için parka gittim, Ruskin'le, Pimlico Caddesi'nde yürüdük. Çiçekçide çalışan Kay'le karşılaşınca ona el salladım. Bazen cuma akşamları bana elinde kalan çiçekleri verirdi. Sonra Ruskin'in tasmasını dışarıda bir sandalyeye bağlayarak, bir kafeye girdim.

"Her zamankinden mi G'li Gilly?" diye sordu Manuel, kapuçino makinesine dönerek. Manuel İtalyan'dı, yıllardır bu kafede çalışıyordu. Değişiklikten hoşlanmazdı.

Tek şekerli, üzerinde çikolata olmayan, büyük kapuçinoyla biraz ısıtılmış ama el yakmayan, sade kruvasanı bana uzattı. Her sabah olduğu gibi, karton tepside kahvemi uzatırken, "Dükkân nasıl gidiyor?" diye sordu. Ruskin'in, pahalı mantolu bir Rus bayanın üzerine bacağını kaldırdığını anlattım. Fısıldayarak, "Kontesti sanırım," dedim, neyse ki kadın bunu fark etmemişti. Manuel, Mari'nin müşterileriyle ilgili dedikodulardan keyif alarak güldü. "İyi hafta sonları Gilly," dedi, ben de ona aynısını dileyerek kahvemi havaya kaldırdım.

İç mekân tasarımı ve fotoğraf galerisi dükkânlarının arasından geçerek yürürken gelecek hafta sonunu düşündüm. Jack burada kalmak ister mi, diye sorabilirdim. Hafta sonlarında kendi başıma olmak güzel olsa da, belki sadece bu gece kalabilirdi. Sözleşmemizin böyle olmadığını biliyordum; belki bu yüzden Jack bundan hiç bahsetmiyordu. Sadece hafta içi kalmak için

kira ödüyordu ama artık onun pazartesi cuma ev sahibesi değildim ya? Dahası, artık ondan kira almamayı bile düşünüyordum. Beni sürekli dışarı çıkarırken ondan kira almaktan suçluluk duyuyordum. Hayır! Buna mecburdum! Kira parası, ev kredimi ödemeye yardım ediyordu... Ama belki, ona hafta sonları ücretsiz kalmayı önerebilirdim.

"Olmaz bebeğim," dedi onu dükkândan aradığımda. Normalde iş yerinden fazla kişisel görüşme yapmazdım, özellikle de Mari'nin gözleri üzerimdeyken ama Mari köpeğiyle birlikte hafta sonu için annesinin yanına Cornwall'a gitmişti.

"Ah, önemli değil, aklıma gelmişti sadece." Sorduğuma pişman olarak telefon kablosunu çekiştirdim.

"Ailevi bir şeyim var ve..."

"Önemli değil," diye tekrarladım. "Gerçekten, öylesine sordum."

"Belki başka zaman, olur mu?"

"Tabi ki," dedim hayal kırıklığımı saklayarak. Birlikte geçirdiğimiz akşamlardan çok keyif alsam da, Jack'le biraz yavaş vakit geçirmek de istiyordum. Sabahları işe yetişme telaşı olmadan yatakta kahvaltı etmek, parkta yürüyerek, kahve içmek, pizza yiyerek, film seyretmek istiyordum. Doğum günü partimi söyleme fırsatı istiyordum.

"Gitmem lazım. Pazartesi görüşürüz."

Telefonu kapadım. "Tamam, pazartesi görüşürüz."

O gün, öğleden sonra Guy'ın bana verdiği defteri açtım. O gittiğinden beri kalemi elime almamıştım. Yazdığı notu tekrar okudum. *Belki bu seni teşvik eder.* Bunca zamandır neler yaptığımı sorarak, beni azarladığını duyar gibiydim. Neden yazmaya başlamıyordum? Neden başarısızlıktan bu kadar korkuyordum? Başlamaya kararlı olarak defteri açtığımda kapının üzerindeki

çanlar çaldı ve Tabak Bey içeri girdi. Ruskin havlayınca, onu koltuğa kaldırdım. Bugün yaşlı adamın üzerinde baklava desenli gömlekle hardal rengi pantolon vardı, elindeki kumaş çantanın üzerinde yaban arısı deseni vardı. "Iı... aa... merhaba," dedi, "Ben... şey... ıı..."

"Evet?"

"Şey soracaktım... ıı... sizde... kü... küt..."

"Kütük mü?" dediğini anlayamadım.

Adam güldü. "Hayır... ıı... ütü?"

"Ah, üzgünüm, hayır. Biz antika satıyoruz, eski bir ütü mü bakıyorsunuz? Portobello'da bulabilirsiniz."

Adam emin değildi.

"Peter Jones'a baksanız?" diyerek adamı kapıya yöneltip, alışveriş merkezinin yolunu gösterdim. "Bu arada tabaklarınızı buldunuz mu?"

"Tabak? Iı... hayır." Adamcağızın kafası karışmıştı, sendeleyerek kapı koluna tutundu.

Hemen adamı dükkâna geri götürüp çayla tatlı ikram ettim, Ruskin'le tanıştırdım. Höpürtülerle çayını içerken isminin Dennis olduğunu öğrendim. Yetmiş dokuz yaşındaydı ve Victoria'da oturuyordu. Ruskin, adamın kemikli kucağına oturmaya çalıştı. "Sizi öpmek istiyor," dedim. Dennis yanakları kızararak köpeğimi okşadı.

"Dennis, senden erkeklerle ilgili tavsiye almam lazım," dedim ikinci çayımızı içerken.

"Ah... ben... pek bilgili... sayılmam."

"Ah, tabi ki bilirsin," dedim kaçmasına engel olarak. Ona Jack'i anlattım, Dennis'in anlamasını beklemekten ziyade, içimi dökmek istedim. Jack'in hiçbir hafta sonunu benimle geçirmek istemediğini anlattım. Hiçbir ayrıntıyı atlamadım. "Sabahları

kalktığında ne yaptığını bilmiyorum Dennis. Sence ona açıkça bir ailesi veya sakladığı bir şeyler olup olmadığını sorsam mı? Sen ne yapardın?"

Dennis, bir yandan bisküvisini yerken, diğer yandan da elini başına yaslayarak uzun uzun sorumun cevabını düşündü.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Önemli değil," gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Biraz daha bisküvi al."

Reddederek başka bir şey söylemeye çalıştı. "Gilly... ıı... bence... bu adam... kötü birine... benziyor."

Pazar öğleden sonra, koltuğa kıvrılmış, fonda *Eastenders* maratonu oynarken Jack'i aradım ama telefonu hemen telesekretere düştü. Mesaj bırakmak istemedim. Hafta sonu kalktığında ne yaptığını gözümde canlandırmaya çalıştım. Neden Bath'da oturduğundan bile şüphe ediyordum? Bir ailesi vardı ve onları saklamak için bu bahaneyi uydurmuş olabilirdi. Olabilir miydi? Kafam karıştı!

O akşam annem aradı, Perth'de yılın bu zamanı için çok anormal bir sıcak dalgası olduğu söyledi. Sonra bana neler yaptığımı sordu. Ona bütün ayrıntıları vermeden Jack'i anlattım. "Neyin var?" diye sordu. "Canını sıkan bir şey var, anlayabiliyorum."

Annem, koltukta yanımda oturuyor olsaydı, ona hemen anlatırdım ya da birkaç saat araba yolculuğu mesafesinde olsaydı, atlatıp yanına bile gidebilirdim ama... "Yok bir şey," dedim. "Gerçekten. Harika vakit geçiriyorum."

31

Susie ve Anna'yla, Susie'lerin evin oradaki Owl ve Pussy Cat isimli puba gittik. Ahşap masalar üzerinde mumlar, rahat deri koltuklar ve mekân sahibinin kedisi Pickles'ın sürekli önünde uyuduğu bir şömine vardı. Anna, bize Paul ile olanları anlattı.

"Buna bayıldım," dedi Susie, kotumun üzerine giydiğim turkuaz bluzu göstererek.

"Yeni galiba," dedi Anna. Kısaca Nancy'yle yaptığımız alışverişten bahsettim.

Ama konu hemen Paul'e döndü.

Anna, bunca zamandır Paul'u çok arzuladığını ve bunun bir gün gerçek olacağına hiç inanmadığı için şimdi hâlâ her şeyin bir rüya gibi geldiğini söyledi.

"Nasıl biri?" diye sordu Susie. O, henüz Paul ile tanışmamıştı.

"Çalışırken çok yaratıcı ve hırslı," diye yanıtladı Anna. "Çok konuşmaz ama sıkıcı da değildir," diye ekledi.

Anna iki kişilik konuştuğu için, Paul'un sessiz kalmasının iyi olduğunu söyledik.

"Bana birlikte yaşamayı teklif etti ama emin değilim. Bunu istiyorum da, boşanma işlemleri bile bitmedi henüz," dedi Anna.

"Acele etme," dedi Susie. "Oğluna bakmaya hazır olduğuna emin misin?"

"Kolay olmayacağını biliyorum," dedi Anna, "Boşanmış, çocuklu biriyle tanışmayı hayal etmiyordum ama böyle oldu işte."

"Acele etme yeter," diye ısrar etti Susie. "Çöpü kimin çıkaracağıyla ilgili kavga edene kadar daha çok zamanınız var."

"Otuz beş yaşındayım. O kadar da zamanım yok..." Durup bana baktı. "Aman Tanrım, özür dilerim Gilly."

"Evet, beni yalnız bıraktın!" dedim, "Benim için sakın üzüleyim deme. Senin için gerçekten mutluyum Anna. Paul'u çok uzun zaman bekledin, ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

"Jack'le nasıl gidiyor?" diye sordu ikisi aynı anda.

Dün gece olanları anlattım, Jack'in kardeşi Alexander'ın söylediği şey aklımdan çıkmıyordu.

Jack'in eski bir aile dostunun düzenlediği bir resim galerisindeydik. Konuklardan biriyle derin sohbet içindeyken, adamın biri lafımı böldü. "Ben Alexander," dedi. "Kardeşimle geldin sanırım."

O an, Jack'le ilgili ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Hatırladığım kadarıyla Jack benimle yaşamaya başladığından beri bir kardeşi olduğunu söylememişti.

"Merhaba. Evet, ben Gilly," dedi elimi uzatarak, tokalaştık. "Jack benim evimde kalıyor."

Alexander da, Jack gibi uzun boyluydu ama saçları daha koyuydu ve kol düğmeli takım elbisesiyle daha çok babam veya Nick gibi giyinmişti. Beni tepeden tırnağa süzdü, "Son kurbanı sensin demek," dedi.

"Son kurbanı mı?" hafife almaya çalışarak gülmüştüm ama Alexander buna karşılık vermedi.

Tam bunlar olurken Jack bize katıldı, Alexander hafifçe ba-

şıyla selam vererek uzaklaştı. Jack'in, onunla akraba olduğuna inanamadım; birbirlerine çok mesafeli duruyorlardı. "Neden konuşuyordunuz?" diye sordu Jack, sadece tanıştığımızı söyleyince, gözle görülür bir şekilde rahatladı. Jack'e, kardeşiyle ilgili soru sorduğumda devlet memuru olduğunu söyledi. "Aranız iyi değil mi?" diye sordum.

Jack başını iki yana salladı. "Sıkıcıdır, tutucudur ve her zaman işime burnunu sokar."

Alexander'ın, son kurban yorumunu söyleyince Jack yüzünü buruşturdu.

"Tam Alexander'a yakışır bir tavır," dedi Jack, bana doğru eğildi. "Gerçek şu ki Gilly, senin gibi güzel kızları kaptığım için beni kıskanıyor."

O an, Alexander'la göz göze geldik.

Şimdi yüzünü ve ses tonunu tekrar hatırlamaya çalıştım.

"Belki espri yapıyordu, olamaz mı?" dedi Susie.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "İçimde bir his var..."

"Ah, yapma, yine şu hislerini karıştırma," dedi Anna gözlerini açarak.

Mari'nin dükkânında tabak satılmadığını bir türlü anlayamayan Dennis'i düşündüm, herkesin göremediği bir şeyi görebiliyordu. Ruskin onu sevmişti, köpekler her zaman insanların samimiyetini ve gerçekliğini görebilirdi; iyiyle kötüyü bir anda ayırt edebilirlerdi.

"Jack'le ilgili bilmediğim bir şey var. Ya benden sakladığı bir şeyler varsa?"

"Bak, evli filan olamaz," dedi Anna. "Bunu çok kafama takmazdım."

"Haklısınız," dedim. "Belki de bir şey yoktur, ama... Onunla ilgili bilmediğim çok şey var, gerçi o da bana hiçbir şey sormu-

yor. Belki... Bak, şimdi aklıma geldi, belki de onun hakkında bir şey sormayayım diye bana bir şey sormuyordur ya da gerçekten de merak etmiyordur."

"Ed'i biliyor mu?" diye sordu Susie.

"Hayır, pek değil." Jack'in tek bildiği, Ed'in düğünden iki hafta önce beni terk etmiş olmasıydı ama bunun beni nasıl etkilediğini hiç bilmiyordu.

"Erkekler fazla soru sormaz," dedi Anna.

"Evet ama Jack onun erkek arkadaşı," diye araya girdi Susie. "Öyle değil mi Gilly?"

"Sanırım," dedim, "Pazartesiden cumaya."

"Sana diğer ilişkilerinle ilgili soru sordu mu hiç?"

"Hayır! Eski sevgililerinle ilgili konuşmamalısın zaten," diye karşı çıktı Anna. "Gerçi ben de Paul'un eski karısıyla ilgili bir şeyler öğrenmek için can atıyorum," diye itiraf etti.

"Ya senin ailenle ilgili?" diye ekledi Susie. "Megan'ı biliyor değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Pek değil." Bu hayır demekti.

Aynı şekilde, ben de ona geçmişi ve ailesiyle ilgili bir şey sormamıştım. Jack'le birlikteyken sanki ikimiz de bomboş birer kâğıt parçasıydık, bugüne kadar ikimiz de sorunlarımızı dile getirmedik ama artık onunla ilgili daha fazla şey bilmek istiyordum.

"Program bittikten sonra onunla daha fazla zaman geçirebilirsin," dedi Anna. "Evden taşındığında ilişkiyi yürütmeyi ne kadar istediğinizi görebilirsiniz."

Jack'in Noel'de evden taşınacağını hatırladım, bu düşünce beni dehşete düşürdü. Onunla öyle harika vakit geçiriyordum ki bu şüpheleri yaşamak istemiyordum. "Onunla sevişmek de bir harika," dedim.

Güldüler. "Sevişmek mi? O da ne?" diye sordu Susie. "Mark bugünlerde koltukta uyuyakalıyor, bırak sevişmeyi yapmayı, aynı yatakta yatmamız bile bir mucize."

Güldük.

"Jack doğum gününe geliyor değil mi?" diye sordu Anna.

Başımla onayladım.

"Ya Guy? O, Jack hakkında ne düşünüyor?"

Guy, onu özledim. "Henüz tanışmadılar."

32

"Merhaba," Dükkânda görmeyi beklediğim en son kişiydi o. Bana yaklaşırken Ruskin'le Basil heyecanla havlayarak kuyruklarını salladılar.

"Guy! Nasılsın?"

"Harika. Bu muhteşem görünen dükkânın yanından geçiyordum," dedi, engellerin arasından geçip yanıma gelerek. Buraya son geldiğinde Guy'ın dükkânı inceleyecek vakti olmamıştı. "Nasıl buldun?" Eline bir lamba alınca bütün parmakları tozla kaplandı.

"Şapkalı adam mı geldi?" diye seslendi Mari bodrumdan.

"Evet!" dedim.

"Evine hoş geldin!" diye bağırdı Mari.

Guy'ın yüzünü görmenin beni böyle mutlu etmesine şaşırdım. "Çok..." Neyin değiştiğini anlamaya çalışarak beni inceledi. "Farklı görünüyorsun."

İster istemez saçlarıma dokundum.

"Yakışmış," dedi.

Ruskin, kuyruğunu sallayarak, Guy'ın bacaklarının önünde sıçramaya başladı.

"Koca kafanı ve uzun burnunu çok özledim," Guy, Ruskin'i severek bana öğle yemeği için vaktim olup olmadığını sordu.

"Hadi," diye seslendi Mari. "Kaleyi ben kollarım."

Mantomu aldım. "Köşedeki yere gidelim."

"İşin nasıl gitti?" diye sordum Guy'a, Manuel'in kafesinde peynirli tostumuzu yerken.

"İş mi? Bahçeyi boş versene Gilly. İnsan ilişkileriyle ilgili çok daha fazlasını öğrendim; çiçekler sabit duruyor ne de olsa."

"Nasıl yani?"

"Şöyle anlatayım; öncelikle Bayan Morris isminde bir kadınla çalışıyorum. "Bana Sarah de" diye ısrar etti. Beni arayıp bahçesini düzenlememi ve yeni bir teras yapmamı isteyen de oydu. Sarah'yla tanışıp, mekânı kısaca inceledim, tasarımlarımı gerçekten beğendi, birlikte bazı fikirler üzerinde konuştuk. Senin için sıkıcı olur, detaylara girmeyeyim. Sonra, bana kocası Tim'in de planlardan haberdar olması ve beğenmesi için ikinci toplantıya gelmesi gerektiğini söyledi. Şimdi, Tim avukat..."

"Babam da avukat," dedim, Guy avukatlarla ilgili kaba bir yorum yapmadan. "Kardeşim de öyle."

"Ee, senin ailen için çalışmak istemezdim zaten. Avukatlar en kötü müşterilerdir! En sevdikleri kelime 'koşuldur.' Neyse, Bay Morris güneş gözlükleriyle mutfağa girip karısını kenara itti, planlarıma baktı ama bir şey anlamadı, 'Ev planın neresinde?' diye sordu. Sonra mahkeme salonundaymışız gibi beni soru yağmuruna tuttu. 'Bahçe tasarımından önce ne iş yapıyordun?', 'Nerede okudun?' Tim komutayı ele geçirip, daha fazla seçenek talep ederken Sarah hayal kırıklığıyla, avaz avaz bağıran çocuklarla ilgilenmek zorunda kaldı."

Seçenek kelimesinin de en sevdikleri kelimeler arasında olduğunu hatırlayarak güldüm.

"Bu avukatlar hiçbir şeyin altına imza atmayı sevmiyorlar. Tim'in tek bilmek istediği, 'Ya ağaç kökleri boruların önünden geçerse?' 'Ya evi satarsak?' gibi şeylerdi."

"Ben de 'Evi satacak mısınız?' diye sordum."

Böyle bir seçenek olduğunu söyledi.

Güldüm.

"Tim, Sarah'nın istediği kırmızı rengi sevmedi. Bu iş çok basit aslında, kırmızı bir çiçek istiyorsan, köklerinde kırmızı damarlar olan başka bir bitkiyle onu bütünlersin. Satmak isterlerse, ticari değeri olmaz diye Tim renklerden korkuyordu. Bunun yerine daha emniyetli bir 'seçenek' olarak krem ve nötr renkler kullanmamı istedi."

"Çok sinir bozucu," dedim iç çekerek.

"Kesinlikle. Ertesi hafta, Tim işte, çocuklar da okuldayken ben bahçeyle uğraşıyordum; Sarah gelip tam işimin ortasında bana kocasının onu nasıl delirttiğini, hiç hayal gücü olmadığını söyledi. Gilly, yemin ederim, gün içinde eteği, hiç olmadıysa 2 santim kısaldı, sonra bir de... geçen haftaki korkunç fırtınayı hatırlıyor musun?"

"Ah, tabi. Ruskin'i yıkamak zorunda kalmıştım."

İşte neyse, kurulanmak için içeri girdim, o da... anla işte..." Guy şapkasını düzeltti.

Tabi ki anlamıştım. Kesinlikle. "Ama sen..."

"Çok harika bir kadın ama öyle yalnız ki Gilly. Sırf yanında biri olsun diye eve tamirci çağıracak kadar yalnız. Mutfakta gökyüzüne bakarken gördüm onu. Tanrım, o ev, ona çok boş geliyordu."

Bana, Nick'le Nancy'yi, hatta annemle babamı hatırlattı.

"Sarah bütün gün ne yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama sen, şey işte, olmadı değil mi?" diye sordum tekrar.

"Hayır."

"Ne oldu peki?"

"Berbattı. Kaçarak eve girdi, bütün hafta boyunca faturayı verene kadar bir daha onu görmedim."

O anda Guy hesabı alıp Maneul'e ödedi. Hesap makinesiyle randevuya gelen Harvey'yi hatırlayıp güldüm.

"E, sen neler yaptın?" diye sordu Guy, dükkâna geri yürürken. "Ben yokken neler oldu?"

"Ben mi?" Nereden başlayacağıma emin değildim.

"İyi görünüyorsun, zayıflamışsın. Kilo mu verdin?"

"Tekrar spor salonuna gidiyorum."

"Harika görünüyorsun, yani eskiden de güzeldin tabi," diye ekledi hemen. "Yazmaya devam ediyor musun?"

"Biraz," dedim yalan söyleyerek.

"Ya Jack? Randevun nasıl geçti?"

Dükkânın kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. Mari'nin bir işi çıkmış olmalıydı. "Bu yıllar önceymiş gibi geliyor," dedim, çantamda anahtarlarımı ararken. Anahtarlar da cep telefonları gibiydi. Eminim bilerek saklanıyorlardı. Sonunda kapıyı açtım.

"Biliyorum. Çok uzun zamandır uzaktaymışım gibi geliyor," dedi Guy içeri girerken. "Neyse, anlatsana, iyi miydi?"

Başımı salladım. "Çıkıyoruz."

"Çıkıyor musunuz? Sevgilin mi yani artık o?"

"Öyle sayılır. Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Guy'a en son buluşmamızı anlattım.

Guy dinlerken, Gordon Ramsay'nin biraz abartı bir tercih olduğunu söylemeden edemedi. Ona göre iyi bir restoran olduğuna şüphe yoktu ama o Islington'da, Fransız bir ailenin işlettiği, yıkık, dökük ıstakoz lokantasını tercih edermiş. Şapkasını çıkarıp saçlarını karıştırdı.

"Ben Gordon Ramsay'e gitmeyi hep istemişimdir," dedim, sesimdeki savunmacı tondan hoşlanmayarak.

"İyi olduğuna eminim," dedi Guy. "Ben hiç gitmedim."

Annabel'de olanları anlatırken, kulüplere gitme günlerinin geçmişte kaldığı için çok mutlu olduğunu söyledi.

"Ah Guy, böyle sıkıcı ve yaşlı olma!"

"Haklısın. Pipo ve terliklerimi çıkarmak için vakit var."

Guy'a kahve yaptım; gitmek için hiç acelesi yok gibi duruyordu, ben de gitmesini istemiyordum zaten. Köpeklerden konuştuk; Trouble'ı ne kadar özlediğini söyledi. Ona, Jack'le çok iyi vakit geçirdiğimi anlattım. Köpek grubumuzun son haberlerini de verdim. Mari, Cornish yolunda saatte 60 ile gittiği için ceza alınca çok sinirlenmişti. Ariel yine Gareth'dan ayrıldı. Dükkânda çalışırken de keyif aldığımı söyledim, geçenlerde Gywenth Paltrow'un iç tasarımcısına bir avize sattım...

"Jack'le ilgili ciddi misin?" diye sordu Guy. "Yoksa öylesine mi takılıyorsun?"

"Anlattıklarımın tek kelimesini bile dinledin mi?"

"Dinledim," dedi başını sallayarak. "Ama Jack'le ilgili daha fazla şey duymak istiyorum."

"Bilmiyorum Guy. Belki de."Dün gece Jack'in kardeşiyle olanları söylemeye kararsız kaldım.

"Bundan fazlası olmasını istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Güldüm. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Neden mi önemsiyorum?" Bana baktı. "Kendi hayatım çok

sıkıcı olduğu için biraz dedikodu duymak istiyorum o kadar."

Ona Alexander'ı anlattım, sonra hemen anlattığıma pişman oldum.

"Kurban mı? Bu çok sert bir kelime olmamış mı?"

"Ah, Guy, espri yapıyor gibi geldi. Harika vakit geçiriyorum. Son gördüğümden beri tıraş olmamışsın."

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Bunu dert etmeyeceğim," dedim. "Alexander gerçekten biraz kasıntı birine benziyordu. Kesinlikle Jack gibi değil."

"Belki de, sen yine de dikkatli ol Gilly."

"Dikkatli mi? Daha geçenlerde bana fazla düşünmememi, her şeyi fazla analiz ettiğimi söyleyen sen değil miydin?"

"Biliyorum. Ama Jack ve kardeşiyle ilgili şüphelerim var," diye itiraf etti. "Yanına taşınmasına izin vermeden önce onunla ilgili daha fazla şey öğrenmen gerektiğini hep söylemiştim."

33

Cuma sabahıydı. "Bu hafta sonu kalamaz mısın?" diye sordum Jack'e, yatakta çantasını hazırlamasını izlerken. "Seni bütün hafta doğru düzgün göremedim." Uzanıp kolunu tuttum, kendime doğru çekip, bir elimle ensesini okşayarak onu öptüm. "Bu gece gitme. Yarın bütün günü evde geçiririz," dedim yavaşça. "Kahvaltı da hazırlarım, istersen bütün gün yatakta bile kalırız."

"Ah Gilly," dedi, hayır anlamında bir ses tonuyla ama dudaklarını benden çekmedi, tekrar öpüştük. Yumuşak saçlarında parmaklarımı gezdirirken keyifle inledi.

"Bütün hafta sonu, sadece bunu yapabiliriz Jack."

"Bunu çok isterdim," diyerek geri çekildi. "Ama olmaz tatlım." Doğrulup, dizlerimi göğsüme çekerek Jack'in dolabı açışını izledim. Kot ve birkaç tişört çıkarıp, deri valizine attı.

"Neden?" diye sordum. "Planların mı var?"

"Evet," diye kestirip atarak hafta sonu hayatına girmemi engelledi.

"Ne yapacaksın?" Alexander'ı öldürmek istiyorum! Jack'i sorgulamama neden olduğu için Guy'ı da!

"İşlerim var, Gilly."

'İşler' de ne demekti? Dikkatli davranmazsam bu ilişkiyi mahvedebilir, şüphelerimle her şeyi bozabilirdim. İstediğim bu muydu? Jack'in, bu her zamanki sakin ve soğukkanlı halini ve bunun bende yarattığı güvensizlik hissini sevmiyordum. Maskesinin ardında neler saklıyordu? Hiçbir ipucu vermiyordu. Keşke Jack bu kadar gizemli olmasaydı, o zaman bu soruları sormak zorunda kalmazdım, değil mi?

Nevresimin ucuyla oynayıp sakin görünmeye çalışarak "İşler?" diye sordum.

"Yapmam gereken bir iki şey var. İşlerimi yetiştirebilmek için hafta sonları evde olmalıyım."

Bu mantıklı, diye düşündüm kendi kendime. Ama yine de kendimi tutamadım. "O zaman, pazar günü ben Bath'a gelsem olur mu?"

"Hayır." Bunu çok sertçe söylediğini fark etti. "Yani, olmaz, şimdi uygun zaman değil..."

"Birlikte öğle yemeği yerdik..."

Ama benim önerilerimi hemen bir kenara attı, "Programın en yoğun zamanı. Başımı işten kaldırmamalıyım, sen yanımda olursan odaklanamam," dedi gülümseyerek. "Tamam mı?" Valiziyle birlikte konuyu da kapadı. Hadi Gilly, ona kardeşini sorsana. Hadi. Sorsana.

"Jack neden kardeşinden hiç bahsetmiyorsun?"

"Çünkü aramız bozuk."

"Guy dedi ki..."

Yine, Guy'ın anlattıklarını dinleyecek vakti olmadığını ima eder gibi gözlerini kocaman açarak saatine baktı. "Kaçmam lazım." Beni dudaklarımdan öperek, valiziyle odadan çıktı. "İyi hafta sonları," diye seslendi.

"Sana da! Her ne peşindeysen," diye mırıldandım kendi kendime, yataktan çıkıp sabahlığımı giydim.

Jack geri döndü. "Kahretsin, şeyi unuttum..." Komodinden BlackBerry'sini aldı. Ona sırtımı döndüğümü anlamış olmalı ki, hemen gelip kollarını belime doladı. Geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. "Bütün hafta benden bıkmıyor musun?" diye sordu beni sımsıkı tutarak. Sonra yüzümdeki saçları kenara iterek, boynumu öptü. Dokunuşu çok sıcaktı.

"Hayır, yanımda olmanı seviyorum. Bu gece kalsan," dedim tekrar ona dönerek.

"Keşke kalabilseydim ama gerçekten çalışmam gerekiyor, Gilly. Pazartesiye bitirmem gereken koskoca bir senaryo var. Yanında kalmayı ne kadar çok istediğimi görmüyor musun?"

Keyifsizce başımı salladım.

"İyi miyiz?" diye sordu çenemi kaldırarak.

Başımı salladım. "Git."

Ve gitti.

"A, bekle!" diye seslendim arkasından.

Kapıdan başını uzattı. "Ne var? Çabuk söyle!"

"Gelecek hafta, doğum günü partime geleceksin, değil mi?"

Jack beni yüzüstü bırakırsa Nancy'ye bunu açıklamak zorunda kalacaktım, ayrıca yeğenlerime Jack'i göstermek istiyordum. Hannah ve Tilda bana, "Mutlu Yıllar," demek için geç yatma izni almışlardı. Ayrıca, Gilly Hala'nın erkek arkadaşı, yakışıklı Jack'le tanışmak için can atıyorlardı.

"Geleceğim," diye söz verdi Jack. "Hayatta kaçırmam. Şimdi gidebilir miyim?"

Güldüm. "Git."

"Pazartesi görüşürüz!" diye seslenerek, telaşla merdivenlerden indi.

Ön kapı çarparken, Ruskin havladı.

34

Bugün otuz beş oldum. Mutlu yıllar bana; banyoda şarkı söyleyerek kendimi kutladım.

Doğum günüme, çiçekçinin kapımı çalmasıyla iyi bir başlangıç yaptım. Pearl Teyzem, babam, Gloria, Nick veya Nancy'den gelmemiş olduğunu umarak, hemen çiçeklerin arasına sıkıştırılmış küçük, beyaz zarfı açtım.

Çiçekleri Jack göndermişti.

Kucak dolusu sevgiler,

Not: Otuz beş yaşına göre çok seksisin.

Gülerek, artık Jack ve hafta sonlarıyla ilgili kendimi kasmamam gerektiğini düşündüm. Ondan ayrılmaya hiç hazır değildim, en azından otuz beş yaşıma girdiğim şu günde. Bu her şeyin üstüne tuz biber ekiyordu ve ben salya sümük ağlayarak eve kapanmak istemiyordum.

Posta kutusunda, babamdan gelen zarfın içinde bir çek vardı. Bütün arkadaşlarım kart göndermişti, kuzeydeki Dygby ailesi, Hebrides'deki Heron klanı, Hampshire, Middle Wallop'dan anaokulu arkadaşım Helen da, köpekleri ve tavukları dâhil bütün aile adına imzaladığı bir kart göndermişti. Hannah ve Matilde da bana birer kart yapmıştı. Hannah yaptığı rengârenk balıklı deniz

resminde, "Bol balıklı, mutlu yıllar," yazılıydı. Matilda bir kalp çizmiş, içine; "Mutlu Yillay," yazmıştı.

Annem, Avustralya'dan bir paket gönderdi. İçinde kitap kuponları, parfüm, çok sevdiğimi bildiği eski, siyah-beyaz Audrey Hepburn filmleri vardı. Karta, onu tekrar ziyaret etmemi istediğini yazmıştı.

Köpek sahibi, park arkadaşlarımla, üzerimizde kalın mantolar, atkılar ve berelerle meşe ağacının altında buluştuk. Kartlarını açtım.

"Eğer biriniz bana yolun yarısı esprisi yaptıysa görürsünüz..."

"Ya da artık keçileri kaçırmak üzere olduğunu," dedi Walter.

Neyse ki, hiç biri böyle şeyler yazmamıştı. Çoğu köpek resimli kartlardı. Aman ne şaşırtıcı!

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Sam, bana küçük beyaz bir kutu vererek. İçinde, üzerinde tek bir mum olan, kremalı, çikolatalı bir kapkek vardı.

Sam, Mari'nin çakmağıyla mumu yaktı, hep beraber bana, 'Mutlu Yıllar' şarkısını söyleyerek, dilek tutmamı istediler.

Bu gece, Nancy'nin yemekli doğum günü partisinde her şeyin yolunda gitmesini diledim.

Guy'la yaya geçidinde ayrılıyorduk. "Bu gece için adresi aldın mı?" diye seslendim arkasından.

Başıyla onayladı. "Görüşürüz."

"Ah, Guy..."

Geri dönüp bana doğru yürüdü. "Neden böyle endişeli görünüyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Endişelim değilim kesinlikle ama..."

"Ama?"

"Jack'e kardeşiyle ilgili bir şey söylemezsin değil mi?"

"Uslu duracağıma söz veriyorum," diyerek beni selamladı. "En iyi şapkamı takacağım."

Gülümseyerek dükkâna doğru yürüdüm.

Nancy'nin parti yapmak istemesi iyi oldu; kesinlikle hakkı vardı, Nick'le yorganların altına saklanmaktansa yeni yaşımızı kutlamalıydık. Bu gece herkesin Jack'le tanışacağını düşündüm.

Bu anı sabırsızlıkla bekliyordum.

35

Nick kapıyı açtı, koyu renk pantolonu, cilalı ayakkabısı ve babamızın giydiği türden açık mavi kazağıyla çok yakışıklı görünüyordu. "Mutlu yıllar kardeşim," diyerek bana sarıldı. Hannah'yla Matilda, tüylü pijamaları ve terlikleriyle koridordan koşarak yanıma geldiler. "Gilly Hala!" diye bağırdı Tilda. Diz çökünce kollarını boynuma doladı. "Mutlu yıllayy!"

"Unutma," dedi Nick ben kızlara sarılırken. "Senden yirmi dakika önce doğdum."

Mutfağa yürürken, çocuklar kucağımdan inmeden hemen hediyelerini açmamı istediler. Mantar patlama sesi duydum. Nick kulağıma, Nancy'nin çoktan çakırkeyif olduğunu söyledi. İçeri girdiğimde Nancy, elime şampanya kadehi tutuşturup birlikte aldığımız ahududu pembesi, süet, mini eteği inceledi. "Mükemmel!" Beni çekiştirerek oturma odasına götürdü. "Son dakikada Guy'ı çağırmamın sakıncası yoktur umarım," dedim nefes nefese.

"Hayır! Bir sürü *paella* yaptım, ne kadar çok, o kadar iyi!"

Oturma odası Nick'le benim için hazırlanmış bir tapınak gibiydi, tavandan sarkan parıltılı 35! süsleri ve orta sehpanın üzerinde, leziz görünümlü atıştırmalıklar vardı. "Cips yeme ar-

tık Tilda," dedi Nancy, kâseyi önünden alarak. "Gilly hala, Jack nerede?" diye sordu Tilda sabırsızlıkla.

İlk gelen Anna'yla Paul'dü. Nancy, ona bütün iş arkadaşlarının da davet edildiği ayrı bir parti yapacağı için Nick bu gece arkadaşlarını çağırmamıştı. Ayrıca masada herkesi alacak kadar yer yoktu. Nick konuklara içki ikram ederek müzik açtı. Hannah ve Tilda cips ve zeytin tabaklarıyla konukların arasında dolaştı. Anna bana hediyemi verdi, ah! Bu çok eğlenceli dedim Anna ve Paul'a; hediyeler beni tüm bu hengâmeden daha mutlu ediyordu. Paketi açarken Nancy hediyeme el koyarak, hediye açma seremonisinin gecenin sonunda olacağını söyledi. Nancy uzaklaşınca Nick'e, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadım, Nick bu gece çok sessizdi.

"Yine kavga ettik," diye fısıldadı. "Nancy'yle başedebilmek imkânsız."

Mark'la Susie geldiklerinde, mutfaktan yeni bir şampanya patlama sesi duydum. "Iğk," dedi Hannah tütsülenmiş, somonlu bir mini krep denerken.

Susie şöminenin yanına gelip bana katıldı. "Çok güzel görünüyorsun Gilly." Beni yanaklarımdan öptü. "Otuz beş artık otuz gibi görünüyor anlaşılan," sonra kadeh kaldırdık. "Paul'u sevdim," diye ekledi. "Guy da geliyor değil mi?" diye sordu sıradan bir tavırla.

"Gelse iyi olur, şapkalı adamla tanışmayı çok istiyorum," dedi Anna yanımıza gelerek.

"Şapkalı adam kim?" diye sordu Tilda, heyecanla elini cips kâsesine daldırarak.

"Guy."

"İki erkek arkadaşın mı var?" Tilda'nın gözleri açılmıştı şaşkınlıktan.

"Hayır, o benim köpek gezdirme arkadaşım," dedim.

"İkisine de memelerini gösteriyor musun?" diye sordu Tilda zıplayarak, herkes güldü. Nancy, kırmızı suratıyla oturma odasının kapısında belirdi. "Siz, yatağa," dedi.

"Hayır anne! Jack'i görmek istiyorum!" diye yalvardı Tilda.

"Uslu durun o zaman."

Neyse ki, kapı çaldı ve Nancy oturma odasından ayrıldı. "Jack Baker," dediğini duydum. "Sen, Nancy olmalısın."

"Evet, içeri gir lütfen," dedi Nancy birden capcanlı bir sesle.

"Son gelişmeler nasıl?" diye sordu Susie, Anna da bana doğru yaklaştı.

"Harika," dedim fısıldayarak.

Nancy, Jack'i zambaklarla dolu vazolar, krem rengi perdelerle, beyaz ve kremin hâkim olduğu oturma odasına getirdi. Kızlar sessizdi. Jack'i inceliyorlardı. "Ah! Sen..." Jack isimlerini hatırlatmamı umarak bana döndü.

"Hannah, Tilda, bu Jack," dedim neşeyle.

Tilda, eteğimin arkasında saklanarak mırıldandı, "Merhaba Jack."

Anna, Jack'le tanışınca hemen neden bu halde olduğumu anladı. Jack'i ilk gördüğü an başının üzerinde havai fişekler patlardı insanın. Kirli baksırlarını, terli koşu eşofmanlarını yerden toplayıp, kullanılmış çay poşetlerini lavabodan çöpe atmaya başladığımdan beri Jack'in cazibesine bağışıklık kazanmıştım. Ama bu gece onu bütün arkadaşlarıma ve Nick'e tanıştırırken gerçekten gururlandım. Jack için sıradan bir macera olsaydım buraya gelmezdi, değil mi?

Jack, kolumu okşayarak herkese tekrar gülümseyerek selam verdi, bana baktı; "Doğum günü kızı ne kadar güzel ve uzun boylu değil mi?" dedi topuklu ayakkabılarımı göstererek, sonra beni öptü.

Nancy'nin konuşurken dudakları titriyordu, "Herkes bu tarafa lütfen, yemek hazır. Kızlar uyku vaktiniz geldi."

"Bekle, daha Guy gelmedi," dedim.

"Meşhur köpek gezdiricisi," dedi Jack.

O an kapı çaldı, Guy'ı kumaş pantolon ve gömlekle görünce şaşırdım. Ama şapkasından vazgeçmemişti. En sevdiğim, koyu mavi şapkasını takıyordu. Kızlar şapkasına gülerken anneleri onları yatmaya götürdü.

*

"*Paella* enfes olmuş Nancy," dedi Jack. Aferin demek için masanın altından elini tuttum, Nancy'nin yemeklerine iltifat edilmesinden hoşlandığını ben söylemiştim.

Masadaki herkes, özellikle Jack'le ben, beğenilerimizi dile getirdik. Nancy benim için bu kadar zahmete girince, ona yeterince hakkını vermediğim için kendimi suçlu hissediyordum. Kardeşimin eşiyle karakterlerimiz çok farklıydı ama belki insanların beni anlaması gerektiği gibi, benim de onu anlamak için biraz daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Hiç sucuklusunu yememiştim," dedi Jack masanın altından elimi sıkarak, gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Küçük mutfak sırlarımdan biri Jack," dedi Nancy coşkuyla. "Hadi Gilly. Bu sene için ne diliyorsun?"

Guy'a baktım. "Bir roman yazmak istiyorum."

"Gilly'nin çocuk hikâyelerini okudunuz mu?" diye sordu Anna.

"Başka?" dedi Nancy.

"Bilmiyorum." Biriyle tanışmak, mutlu olmak demek istedim aslında. "Ya sen Nick?"

"Mutlu olmak," dedi düşüncelerimi okuyarak, "tek istediğim bu."

"Gilly şehir dışına taşınmadığı için çok mutluyum," dedi Nancy.

"Ben de," dedi Jack elimi tutarak, "yoksa bu harika kızla asla tanışamayacaktım," diyerek herkesin gözlerine baktı.

Guy bize baktı. "Ben taşınmayı çok isterdim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Anna inanamayarak. "Kırsal kesim, bana hep emeklilik zamanında yaşanacak bir yer gibi gelmiştir."

"Hayır hayır. Biz emekliye ayrıldığımızda," dedi Nancy, emekliliği özellikle vurgulamıştı, "aylık çanak çömlek yapımı günlerinden başka bir şeyin konuşulmadığı, yarı ölü bir kasabaya gömülmeyeceğiz, değil mi Nicholas? Los Angeles'a geri döneceğiz."

"Los Angeles'ı çok severim," diye katıldı Jack, yine birbirlerine gülümsediklerini fark ettim. İyi gidiyor diye düşündüm rahatlamıştım. Güzel, canlı bir tartışma konusu olması da iyiydi.

"Ben Londra'yı tercih ederim. Eskiden Los Angeles'ta yaşardık," dedi Nick, Guy'a dönerek, "evliliğimizin ilk yıllarıydı ama şimdi kendi şehrimde olduğum için mutluyum."

"Tabi. Sürekli yağmur yağan ve hiç kimsenin gülümsemediği bir yerde yaşamak istiyorsun demek," dedi Nancy. Tabakları toplamaya başladı; Jack hemen ona yardım etmek için ayağa kalktı. Eliyle Nancy'nin beline dokunarak, ne yapabileceğini sordu. "Hayır, hayır," dedi Nancy kıkır kıkır gülerek, "otur lütfen."

Jack masaya döndüğünde "Nerede oturuyorsun Jack?" diye sordu Nick.

"Bath'da."

"Sadece merakımdan soruyorum, neden burada yaşamıyorsun?" diye sordu Guy.

"Gilly benim gizli bir evliliğim olduğunu sanıyor." Jack, ellerini başının arkasına yaslayarak güldü.

"Ah Jack, hafta sonları hiç kalmadığın için espri amaçlı söylemiştim," dedim. "Hafta içi bende kalıyor ama cuma günü geldi mi duman olup havaya karışıyor. Puff!" Ellerimi çırptım. "Bir daha ses yok! Kimse ona ulaşamaz, telefonunu da kapatır..."

"Gilly." Jack bana kaşlarını çattı.

"Sonra sihirli bir şekilde pazartesileri yeniden ortaya çıkar."

Jack hariç, herkes gülüyordu.

"E, anlatsana, gerçekten hafta sonları ne yapıyorsun?" diye sordu Nick.

O an Jack'in telefonu çaldı Tekrar. "Açma," diye ısrar ettim. Böyle bir gecede onu arayacak kadar önemli kim olabilirdi?

"Pardon," diye mırıldanarak, BlackBerry'siyle masadan ayrıldı.

Geri döndüğünde Nancy arayanın kim olduğunu sordu. "Karımdı," diyerek göz kırptı, Nancy'nin yine ona gülümsediğini gördüm. Jack'in elini ellerimden çekip, üzerine krem şanti sürerek yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Nancy, Jack'e kariyeriyle ilgili sorular sorup, genç yaşta sahip olduğu başarıya hayran kaldığını belirttikten sonra dikkatini Guy'a çevirdi, "Ne iş yapıyorsun?" Nancy, Jack'in otuz, Guy'ın da otuz yedi yaşında olduğunu öğrenmişti. Jack bir trafik polisi olsaydı yine de onu bu kadar çekici bulur muydu, merak ettim. Ya ben? Jack, şarap şişesini alarak Guy'ın cevabını bekledi.

"Peyzaj tasarımcısıyım."

"Bahçıvansın yani!" dedi Nancy.

Ah, Tanrım! Sarhoş oluyordu. Ne kadar kaba konuştuğunun farkında mıydı?

Guy, Nancy'nin ses tonunu fark ederek başını salladı.

"Bu işten ne kadar kazanıyorsun?" diye sordu Jack. Onu ma-

sanın altından tekmeleyince bana baktı, "Ne? Mantıklı bir soru sordum!"

Nick, ona doğru baktı.

"Guy, boş ver," dedim sahte bir neşeyle. Artık yemek o kadar da iyi gitmiyordu galiba.

"Servet kazanmadığımı itiraf edebilirim," dedi Guy Jack'e, sesini bile yükseltmeden.

"Para her şey değildir," diye araya girdi Nick.

"Evet ama işe yarar," Jack, karşı çıkarak mumlar, süslerle dolu zengin masayı ve önündeki yemekleri gösterdi.

Susie, konuyu değiştirmeye çalışarak,"Bizim küçük bahçemize bakabilir misin?" diye sordu. "Mark'la ben bu işlerden hiç anlamıyoruz, ayrıca hiç vaktimiz yok, değil mi?"

"Doğru," dedi Mark.

"Tabi ki," Guy başıyla onayladı. "Seve seve gelirim."

"Bahçıvanlık," dedi Nancy tekrar, "Gerçekten sadece bahçıvan mısın?"

"Nancy!" hep beraber ona bağırdık. Paul'un yüzünde, Anna'nın nasıl insanlarla takıldığını görmekten dolayı yaşadığı panik okunuyordu. Hepimizin Nancy gibi olmadığını söylemek istedim. Jack ise, neredeyse hayranlıkla Nancy'ye bakıyordu.

"Eskiden reklamcılık yapıyordum Nancy ama hayatımın sonunda diş macunu reklamı yapmaktan başka bir şey üretmediğimi fark etmek istemediğim için bıraktım."

Nick'le Paul ona gülüyordu.

"En azından dürüst bir şekilde para kazandığımı bilerek uykuya dalıyorum," diye ekledi Guy, "Kimseyi para için dolandırmıyorum. On iki yaşında insanları hayat sigortası yaptırmak için kandırmıyorum, vergi ödeyen vatandaşın cebine elini sokan bir politikacı değilim."

"Alçak gönüllüsün," diye özetledi Jack.

"En azından insanları sömürerek para kazanmıyorum," dedi Guy.

"Pardon, ne dedin?" Jack abartılı bir tavırla, öne doğru eğildi.

"Şarap isteyen?" diye sordum gergince.

"İnsanları küçük düşürerek geçimimi kazanmak istemezdim."

"Ah, o kadar da ahlaklı olma, eğlence dünyası bu," dedi Jack.

"Ben *Stargazer*'ı çok severim," dedi Nancy, uzanıp Jack'in eline dokunarak.

Birden realite programlarını tartıştığımız, derin bir konuya girdik.

"Sen jürilik de yapıyor musun?" diye sordu Mark Jack'e.

"O, en büyük yapımcı!" diye savundu Nancy.

"Evet, ama aynı zamanda jüri üyesiyim. Bütün şarkıcılar canlı yayına çıkmadan önce, seçmelerde ben eleme yapıyorum," dedi Jack. Guy'a dik dik baktı. "Yani tek nota bile söyleyemeyenleri veya kendini yeni Elvis zannedenleri geçiriyorum."

"Bunun için suçluluk duymuyor musun?" diye sordu Guy.

"Konuyu değiştirelim mi?" diye sordum neşeyle.

"Kesinlikle duymuyorum," Jack, Guy'a ters ters baktı. "Seyirci bunu seviyor."

Guy, Nancy'ye lavabonun yerini sordu.

"Koridorun sonunda sağda," dedi Nancy, elini ilgisizce havaya sallayarak.

Nancy'ye ters ters bakarak, hemen yolu göstermek için kalktım.

Guy'ı banyoya götürürken kenara çektim. "Nancy için özür dilerim. Çok fazla içti ve... Çok sıkıldın değil mi?"

Sessizlik. "Gilly?" dedi Guy gözlerime bakarak.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Gilly!" Nancy bana sesleniyordu.

Guy önemli bir şeyi itiraf etmek ister gibi bana baktı ama söylemek istediği her ne ise devamını getirmedi. "Gitsen iyi olur."

Nancy ayağa kalkarken dengesini kaybedip masanın kenarına tutundu. Paul, yüzünde "Böyle insanlarla mı arkadaşlık ediyorsun?" diyen bir ifadeyle Anna'ya bakıyordu.

"Gilly, bir şey söylemek istiyorum," dedi Nancy yüksek sesle, "senin de sıran gelecek tatlım. Tabi ki sıran gelecek, o zaman yanıbaşında olacağım!"

Aman Tanrım! Onu öldürmek istiyordum. Korkarım, birazdan mutfaktaki şamdanla elimi kana bulayacaktım.

Jack'in tek kelime bile etmediğini fark ettim. Nancy, şarap şişesine uzanırken, bir su bardağını devirdi. "Upps." Sonra hıçkırmaya başladı. Telefonu tekrar çalınca, sendeleyerek odadan çıktı.

"Sade kahve içse iyi olur," dedi Mark, oysa ben bu saatte sürekli onu kimin aradığından başka bir şey düşünemiyordum. "Neşelen Gilly. Dediğim gibi senin de sıran gelecek," dedi Nancy.

Guy, şarap kadehine kaşığıyla hafifçe vurarak masanın etrafındaki herkesi susturdu, "Ne sırası gelecek Nancy? Belki Gilly'nin sırası çoktan gelmiştir." Susie'yle Anna güldüler.

Nancy ellerini çırptı. "Yeter bu kadar! Hediye zamanı!" Odadan çıktı, bir süre sonra Jack'in koluna girerek geri döndü. "Pardon," diye fısıldadı Jack, "Sigara içtim."

Nancy hediyeleri unutmuştu. Sendeleyerek tekrar odadan çıktı, hediye poşetleriyle geri geldi.

Nancy'nin kâğıt ve kurdeleyle sarılı hediye kutusunu açtım, içinde vücut losyonu, duş köpüğü, sabun... "Pis mi kokuyorum?" dedim gülerek. Nick de kendi hediyelerini açtı, çoğu

giysiydi, Nancy ona tıraş losyonu almıştı. Ben, gümüş, filli kol düğmesi hediye ettim. Nick Londra Hayvanat Bahçesi'ndeki filleri çok severdi. Jack'in hediyesini açtım. Pahalı görünen bir parfümdü, heyecanla açıp bileğime sıkınca yoğun kokusuyla az kalsın boğuluyordum. "Çok güzel," dedim. Nancy tasvip etmeyen bakışlarla Guy'a bakıyordu.

"Zamanım olmadı..." dedi Guy. "Şehir dışındaydım ve..."

"Önemli değil Guy," diye telkin ettim.

"Bir kart bile alamadın mı?" dedi Nancy.

Nick iç çekti. "Ah Nancy, kes şunu. Kusura bakma Guy."

Guy, mavi şapkasını çıkarıp eğilerek şapkasını başıma taktı. En sevdiğim şapkası olduğunu biliyordu. "Mutlu Yıllar Gilly."

Nancy, Nick'le benim önümüze, üzerinde "OTUZ BEŞ OLDUK!" yazan çikolatalı pastayı koydu. Herkes, bu otuz beşlik ikizlere "Mutlu Yıllar" şarkısı söyledi.

"Enfes," dedi Jack keyifle pastadan yiyerek.

"Çok güzel Nancy. Ben de bu şirketi kullanmak isterim," dedi Guy.

"Pardon?" Nancy buz gibi gözlerle Guy'a bakarken, masaya sessizlik çöktü.

Guy, başını kaldırıp yardım isteyerek bana baktı. "Gourmet Şirketi? Yemek kutuları..." Sesi kesildi.

Nancy'nin yüz ifadesi değişti.

"Çok özür dilerim," dedi Guy, gafını fark ederek.

"Lütfen git," diye emretti Nancy.

Guy ayağa kalktı, odadan çıkarken Jack'in sırıttığını fark ettim. "Nancy, masum bir hataydı," diyerek Nick'le birlikte onu yatıştırmaya çalıştık ama boşunaydı. Nancy, perişan halde inleyerek gözyaşlarına boğuldu.

Kapıya bakarak Guy'ın peşinden gitmek istiyordum ama o anda Jack'in telefonu bir daha çalmaya başladı. "Mesaj bırakabilir," diye ısrar ettim Nancy'yi göstererek ama Jack ekrandaki numarayı görünce telefonu açıp hemen odadan çıktı.

"Hemen dönerim," diye Nick'le Nancy'ye söz vererek Guy'ı yakalamaya gittim. Evin kapısını açtığımda sağanak yağmur yağıyordu. Ayaklarım kayarak beyaz kamyonete doğru yürüdüm.

"Bekle!" diye arkasından seslendim. "Gitme!"

36

Sonraki sabah uyandığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Dün gecenin anıları yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Komodine uzanıp cep telefonumu aldım. Guy'dan mesaj yoktu. Eve döndüğünde bana mesaj atmasını istemiştim.

Dün gece, Nancy'nin evinin önünde beyaz kamyonetinin kapısını açarken onu yakalamıştım. Guy'ın ne kadar içtiğinden emin değildim. "Özür dilerim," dedim nefes nefese.

"Hiç bilmiyordum, düşünemedim," diye açıklamaya çalıştı, yolcu kapısını açtı, hemen yanına oturdum.

Şiddetli yağmur pencereye vuruyordu, saçlarım sırılsıklamdı. "Biliyorum, gitmek zorunda değilsin. Araba kullanabilecek misin?"

"İyiyim. Alkol limitini aşmadım."

"Jack'le Nancy adına, işinle ilgili öyle konuştukları için özür dilerim. Nancy insanlara, benim sadece bir tezgâhtar olduğumu söylemeye bayılır." Gücenmediğini umarak gülümsedim.

Bir süre, yağmuru dinleyerek sessizce oturduk. Isınmak için kollarımı ovuşturdum.

"İçeri dön," dedi Guy sonunda yağmur hafifleyince. Kamyonetin panelindeki düğmeleri gösterdi. "Üşümüşsündür,

ısıtıcı çalışmıyor." Kaşlarını kaldırarak mini eteğime doğru baktı.

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Gilly lütfen endişelenme." O sevimli gülümseyişini görmek içimi ısıttı. "Biz bahçıvanlar fazla dışarı çıkmayız. Çok eğlendim."

Banyodan su sesi geldiğini duydum. Dün gece Jack'le ayrı odalarda yatmıştık. Jack bunu anlayamayacak kadar sarhoştu. Yatağa başını koyar koymaz uyuyakaldı, ben de yanından ayrıldım. Öyle pislik gibi davrandığı için özür dileyene kadar onunla konuşmayacaktım. Dün gece taksi bizi eve bıraktığında, hediye poşetlerini içeri taşırken, Jack Guy'ın şapkasını aldı, "Bu şeyi ne zaman takacaksın ki? Bisikletle soğan satarken mi?"

Saçlarını havluyla kurulayarak, neşeli bir "Günaydın!"la odama girdi, akşamdan kalmalığını geçirmek için koşuya gittiğini söyledi. Uyuduğum için beni rahatsız etmek istememiş.

Doğruldum, yorganı kendime çekip, Jack'in giyinmesini izledim.

"Nancy televizyonda harika görünürdü," dedi yatağımın ucuna oturarak, ayakkabılarını giyerken, havadaki gerginliği hissedemiyor olacaktı ki, gülümsüyordu. "Bunca zamandır yemek konusunda numara yaptığına inanamıyorum," dedi. "Bence bu hem komik, hem etkileyici..." Telefonu çaldı. "Pardon," diyerek kapının dışında telefonu açtı. Kızgın kızgın yatakta uzanmaya devam ettim. Sabahın bu saatinde kiminle konuşuyordu?

"Kimdi?" diye sordum içeri geri girdiğinde. Vanessa dediğini duyduğuma emindim.

"İşten aradılar."

"Bunun için çok erken değil mi sence? Saat daha yedi."

"Yine beni kontrol mü ediyorsun?" Gülüyordu ama bu sefer yanına kalmasına izin vermeyecektim.

"Evet," dedim. "Dün gece de telefonun sürekli çalmıştı. Kiminle konuşuyordun?"

Gözleri karardı. "Her şeyi berbat etmeye çalışıyorsun Gilly!"

"Neyi berbat ediyorum?"

Beni umursamadı. "Sonra görüşürüz."

Koşarak arkasından gittim.

"Neyi berbat etmeyeyim?" diye tekrarladım. "Aramızda tam olarak ne var?" dedim merdivenlerin üzerinden.

Jack aşağıdan bana baktı. "Birlikte iyi vakit geçiriyoruz," dedi gerizekâlı birine konuşur gibi.

"İyi vakit mi? Senin için biz bu muyuz? Bundan daha fazla bir anlamım olduğunu sanıyordum."

"Bunu dinlemek istemiyorum."

"Bekle! Sakın gideyim deme!" Kapıya doğru gittim. "Eğer aramızdaki ilişki bir yere gidiyorsa, bana hemen söyle." Ed sürekli, 'yarın için tasalanmak yerine anı yaşa' diyen biriydi ve bir kez daha sonu olmayan bir yolda vaktimi ziyan etmeyecektim.

"Gilly neyin var?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye bağırdım.

"Ben ketum biriyim Gilly, hep böyleydim."

"O kadar ketumsun ki, hâlâ kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Gitmem lazım."

"Tabi. Sorularımdan kaçman lazım!"

"Çok soru soruyorsun."

"Guy'la konuşma tarzını da hiç beğenmedim."

"O kendi adına konuşabilir!" diye bağırarak kapıyı yüzüme çarptı.

Duş alırken öfkeden köpürüyordum. Jack ne saklıyordu? Tekrar küçük düşürülmeye hiç niyetim yoktu. Bu ilişki, tabi

buna ilişki denirse, tamamen Jack'in kurallarına göre gidiyordu.

Daha sonra aklım Jack'ten Guy'a, Guy'dan Jack'e, Nancy'den Guy'a, benden Jack'e ve sonra Ed'e gidip gelerek kızgın kızgın parkta yürüdüm.

Son doğum günümden beri çok şey değişmişti. Hayatım geriye gidiyordu. Geçen sene bu zamanlar, Ed'le hâlâ nişanlıydık. Her zaman mum ışığında bir akşam yemeği, Venedik'te hafta sonu gondol gezisi veya doğum günümde en sona sakladığı, en küçük hediye gibi geleneksel bir şekilde evlenme teklif edeceğini düşünmüştüm. Hayal ettiğim her durum için, Oscar törenine konuşma hazırlayan bir oyuncu gibi, teklifini kabul etme konuşması hazırlamıştım. Babam bana defalarca, "Bir gelişme var mı?" diye sormuştu. Ona verecek bir cevabım yoktu!

Ed gecenin geç bir saatinde, Covent Garden istasyonunda, kalabalık bir asansörde evlenme teklif etti. Beni *Cosi fan tutte*'yi izlemeye götürmüştü. Kedi köpek gibi kavga eden bir çiftin yanında kalmıştık, Ed'e fısıldayarak, "Tanrım, bu asansörün bozulduğunu ve bütün gece bu ikisiyle burada kaldığımızı düşünebiliyor musun?" demiştim.

"Asansörde kalmak benim umurumda olmazdı. Yanımda sen varsın," dedi Ed. Elimi tuttu. "Benimle evlenir misin Gilly?"

"Şişş!" dedim. Bu kesinlikle provasını yaptığım tepkilerden biri değildi. Aylardır kollarımı omzuna dolayıp, 'Evet! Ah kesinlikle evet!' demeyi hayal ediyordum.

İlk önce babama haber verdim. Tebrik bile edemedi. Onun tarzı değildi. Bunun yerine 'Zamanı gelmişti,' dedi ama sesine yansıyan mutluluğu duyabiliyordum. Ed'i onaylıyordu. Susie'yle Anna'yı aradım, ikisi de nasıl evlenme teklif ettiğinin detaylarını duymak istiyordu; tek bir ayrıntıyı bile atlamayacaktım.

Asansörden indiğimizde yolcular farklı yönlere dağıldılar, Ed neden böyle sessiz olduğumu sordu.

Elini tutup evlenme teklifinin beni çok şaşırttığını söyledim. Gerçekten de kalabalık bir asansörde bunu sormasını beklemiyordum.

"Kavga eden çifti susturmak için sordum sadece," dedi. "Özür dilerim, çok uzun zaman önce bunu sormalıydım."

Bunu sormalıydım... E, neden sormamıştı o zaman? İlk kez Ed'le ilgili kötü şeyler hissettiğimi fark ettim. Artık evlenmediğimiz için duyduğum o derin kalp sızısı yoktu. O güven hissini istiyordum hala ama birbirimizi yeteri kadar seviyor muyduk? Doğru nedenler için mi evleniyorduk? Birbirimizi tamamlayabilecek miydik?

Ah Guy, neden beni aramıyorsun? Neden bilmiyordum ama gergindim. Eve sağ salim ulaştı mı? Telefonum çalınca hiç düşünmeden açtım. "Guy?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim".

Arayan Jack'ti. "Bu sabahla ilgili," diye başladı. "Özür dilerim. Arkadaşına kaba davrandıysam da özür dilerim. Beni yargıladığını hissettim, insanların bana böyle davranmasından bıktım, çok da içmişim."

"Bak, önemli değil," dedim, tartışacak enerjim yoktu.

"Dinle beni, aralık ayında *Stargazer* bittikten sonraki hafta sonu için Somerset'de beş yıldızlı bir otelde oda ayırttım."

"Çok güzel," dedim soğuk bir şekilde, hâlâ parkta Guy'ı arıyordum. Kesin eve dönerken kaza yapmıştı. Hastanedeydi. Kulağımda ambulans sirenleri çınlıyordu.

"Gilly?"

"Efendim?"

"Bu otele bayılacaksın. Sana detayları gönderirim."

Jack telefonu kapadıktan sonra Guy'ı bir daha aradım. Yine açmadı.

Telefonum bir daha çaldı, telaşla açarken Anna olduğunu anlayınca hayal kırıklığımı saklayamadım, dün geceden sonra nasıl olduğumu soruyordu.

37

Saat neredeyse bire geliyordu, Mari bize öğle yemeği almaya çıkmıştı. Bu sabah, dükkân sessiz olduğundan sonunda yazmaya başladım ve bundan çok keyif alıyordum. Guy hâlâ beni aramadığı için aklımı dağıtmam gerekiyordu, yazmak iyi gelmişti. Cep telefonuma baktım. Mesaj yoktu. Mari onu parkta da görmemişti. "Neden onun için bu kadar endişeleniyorum?" diye sordum Ruskin'e.

Koltukta yatan Ruskin'le Basil'in soluk alıp verişlerini dinlerken, masanın altından uzanan Venedik vazosuna baktım, dikkat etmeden yürüyen biri kolayca ona takılıp düşebilirdi. Özenle vazoyu kaldırıp, iki bin sterlinlik fiyat etiketine baktım. Üzerine koyabileceğim başka bir masa aradım elimde vazoyla. Ah, şu ortadaki rafa kolayca sığardı.

Bodrumdan merdiveni getirdim, Ruskin'le Basil merdivene çıkarken beni izliyordu. Vazoyu sımsıkı tutarak cesurca basamakları çıktım ama içeri müşteri girerken şıngırdayan, kapının üzerindeki çanın sesiyle birden dengemi kaybettim ve vazo elimden uçtu. Sonra, paramparça olan porselenin o korkunç sesi odayı kapladı.

"Ne yapacağım?" dedim kendi kendime, çaresizlik içinde

kırık parçaları gazeteye sararak. "Mari beni öldürecek! Senin yüzünden oldu."

"Benim yüzümden mi?"

"Evet, senin yüzünden! Hepsi senin suçun Guy," derken, Guy elindeki çiçekleri bana uzattı. "Gecikmeli doğum günü hediyesi."

Şimdi de Trouble kuyruğunu sallayarak, başka değerli bir cam eşyayı kırmak üzereydi. Guy'ın bahçesinden topladığı, koyu kırmızı yıldız çiçeklerini vazoya koydum, o arada köpekleri arka bahçeye çıkarmaya karar verdik.

"Bu sabah parka gelmedin," dedim ortalığı toplarken.

"Park, iş yeri gibi oldu. Oraya gitmezsen hastalık iznine çıktığını sanıyorlar."

"Senin için endişelendim."

"Endişelendin mi?"

"Bana mesaj atmadın. Dün gece yüzünden hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

Guy, dün gece evden kovulduktan sonra Nancy bana dönerek, "O adamı bir daha evime getirmeyeceksin, tamam mı?" dedi buyurgan bir tonla.

Sonra kahvesini içerken biraz sakinleşti, "Ama Jack istediği zaman gelebilir. Çünkü o tam bir centilmen." Jack bunu duyunca gülümsedi.

"Ah Tanrım, dün gece bir felaketti," diye itiraf ettim Guy'a, kırık parçaları gazeteye sarıp, siyah çöp tenekesine sakladım. "Sanırım evden yasaklandın," dedim.

"Öyle mi?" O da gülüyordu.

Koltuğa oturduk.

"Tam bir felaketti," diye tekrar ettim."Sen evden kovuldun, ben de sırasını bekleyen yaşlı, evde kalmış bir kadınım."

"Ee, bir de ben sadece bir bahçıvanım!"

"Ben sadece bir tezgâhtarım!"

"Otuz yedi yaşındayım!"

"Otuz beş yaşındayım!"

Mari'nin, elinde öğle yemeğimiz ve kahveyle ön kapıya doğru yaklaştığını görünce hemen gülmeyi bıraktım. "Ona vazoyu nasıl söyleyeceğim?"

"Suçu benim üzerime at," diye fısıldadı Guy. Kapı çanları çaldı, Mari, şapkalı adama selam vererek, birlikte öğle yemeği yemek ister mi, diye sordu. Yunan salatası, humus, cips ve esmer ekmek almıştı. "Hepimize yeter," dedi Guy'a. Halimizden, bir tuhaflık olduğu anlayarak; "Ne var? Ne oldu?" diye sordu, ikimiz de tek kelime etmeyince.

İtiraf ettim.

"Venedik vazosu mu?" dedi Mari, acı dolu sesiyle. Parasını ödeyeceğime söz verdim. Tam olarak neyle ödeyeceğimi bilmiyordum ama Mari'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Ne kadar üzgün olduğumu söylediğimde kırık parçaları görmek istediğini söyledi.

Öğle yemeğini bitirdikten sonra Guy, Hollandalı Adam büstünün önünde diz çöküp, gözlerinin içine baktı. "Bu adam önemli birine benziyor. Tanınmış biri olmalı."

"Harika bir burnu var değil mi?" dedim.

"Paltosuna yakından bakarsan," dedi Mari, "Zengin ve güçlü biri olduğunu anlayabilirsin. Ah, bu harika... Şuna bak." Mari, Guy'ın yanına diz çöküp, büstün sol yanında, sol kolun olması gereken yerdeki boşluğu gösterdi.

"Kırık," dedi Guy.

"Sen de Gilly gibisin. Tabi ki kırık ama burada karısı vardı, yanı başında. Onu koparmışlar."

"Nerede kim bilir?" dedim.

"Karın nereye gitti?" diye sordu Guy büste. "O olmadan yalnız mısın?"

"Belki bir gemi yolculuğuna çıkmıştır ve dünyayı geziyordur," dedim.

"Belki de adam evlenme teklif edince kaçmıştır? İşler yolunda gitmemiştir," dedi Guy. Mari'yle göz göze geldik. Guy ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silkeledi. "Bodruma hiç inmemiştim. Bakabilir miyim?" diye sordu.

"Gilly, sen göster. Ben burayı toplarım," dedi Mari. Hâlâ vazoyu düşündüğünü hissediyordum.

"Harika bir patronun var," Guy, Mari'ye gülümseyerek keyiflendirmeye çalıştı. "Bu işten ayrılmak istememeni şimdi anlıyorum Gilly."

Guy'ı, o korkunç ve tehlikeli merdivenlerden aşağı indirerek, dökülen tavanı gösterdim. "Şuna baksana," diye fısıldadım, dokunurken sıva döküldü. Mari'nin dükkânı tam bir yıkıntıydı ama aynı zamanda sihirli bir yanı vardı. Küçük bir masa kurup, güzel objeler arasında, mum ışığında, romantik bir yemek yenebilecek kadar da büyülü bir yerdi. Jack bundan hoşlanır mıydı, merak ettim. Sanmıyordum. "Mari, sürekli burayı elden geçirip boyattıracağını söylüyor ama yapmıyor," dedim sessizce. "Buraya dikkat et Guy." Karanlık bodrumda yavaşça ilerledik. Bu odayı öyle iyi biliyordum ki, hangi adımdan sonra ayağımı nereye basacağımı ezberlemiştim. Guy ise takılmamak için zorlukla yürüyordu.

"Buraya gel," dedim. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Engelli yoldan geçmesine yardım etmek için elimi uzattım. Elimi tuttu, elleri sıcacıktı.

Büyük, yuvarlak, gümüş lambaya ulaşınca elini bıraktım. "Mari'den çok şey öğrendim," yirmili yıllarda yapılan bu lamba-

nın, on sekizinci yüzyılda duvara asılıp, tek bir mumla yakılan, eski lambalardan esinlenerek tasarlandığını düşünüyordum.

Eski avizelerden birini göstererek, modern camların mavi ve yeşil yansıma yaptığını; bir avizenin eskiliğinin bu şekilde anlaşıldığını açıkladım. "Bu cam, puslu; ayrıca puro ve sigara dumanı lekeleri var. Modern avizelerde böyle özellikler olmaz, değil mi?" Guy gülümseyerek beni dinliyordu.

"Bak, bunun da eski cam olduğunu anlayabilirsin," dedim gümüş, yuvarlak lambaya dönerek.

Guy başıyla onayladı. "Beğendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Mari için çok üzülüyorum," diye fısıldadım, yüzü bana çok yakındı, "o vazo en sevdiği parçalardan biriydi."

"Kazara oldu, benim de hatam var."

Guy'la yukarı çıkarken, Mari'nin cam ve metal ustası Bob Chamerette ile konuştuğunu duydum. Mari'nin, Fransa'daki fuardan aldığı bazı parçaları tamir etmişti. "Baksana Gilly!" dedi Mari daha neşeli bir tavırla, "o eski lambayı hatırlıyor musun? Bob neler yapmış baksana!"

Kısa boylu ve tıknaz Bob'un, yuvarlak bir yüzü ve canlı bakan gözlerdi vardı. Hava nasıl olursa olsun, her zaman kot üzerine bol, pis tişörtler giyerdi. Mari işini övdüğünde, Bob gözleri gururla parıldayarak, ayakları üzerinde ileri geri gitti. "Beğenmenize çok sevindim Bayan Gordon."

"Ah Bob, bana Mari de lütfen! Kaç senedir çalışıyoruz?" dedi gülerek, "En azından on iki yıl olmuştur."

Guy ceketini alarak artık gitmesi gerektiğini söyledi. Onu uğurlamak için dışarı çıktım.

"Yemek için teşekkürler," dedi. "Bu sabah seni endişelendirdiğim için de özür dilerim, seni aramalıydım ama düşünmem gereken şeyler vardı."

"Her şey yolunda mı?"

Başını evet anlamında salladı ama daha fazlasını söylemek istediği belliydi. "Jack'le ilgili..." dedi genzini temizleyerek.

"Evet?"

"Ondan emin değilim."

"İşinden nefret ettiğini filan biliyorum ama..."

"Hayır, o değil. Dahası var..." Guy kaldırıma baktı. "Bunu nasıl söylesem?" Gözlerimin içine baktı. "Onda güvenmediğim bir şey var."

"Ona güvenmiyor musun?"

"Tekrar incinmeni istemiyorum."

"Ben koca bir kızım Guy, sen söylemiştin."

Neden bahsettiğimi anlamamış gibiydi.

"Mari'ye geçen gün parkta söylediklerini duydum. Bak, Jack dün gece pislik gibi davrandı biliyorum ama çok sevimli bir yanı da var."

"Yine de senin için doğru kişi olduğunu sanmıyorum."

"Onu sadece bir kez gördün," dedim savunmaya geçerek. "Jack bana çok iyi geldi Guy. Dürüst olmak gerekirse, o yanıma taşınmadan önce kendimi mutsuz, yalnız hissediyordum. Ed beni terk ettikten sonra ne hale geldiğimi bilmiyorsun. Enkaza dönmüştüm, arkadaşlarım da parçalarımı toplamaya uğraşıyordu. Jack, evime taşındığından beri daha mutlu ve daha iyiyim."

"E, belki de... ama..."

"Arkadaşlarını da seviyorum; onun yanında olmak bana keyif veriyor, beni güldürüyor."

"Sana layık değil o!"

Mari'nin içeriden bizi izlediğini fark ettim. Hemen başını çevirip, Bob'la konuşmaya devam etti.

Yanımızdan geçen insanlar yüzünden sesimi kısarak,"Guy, onu tanımıyorsun," dedim.

"Ama onun gibi adamları iyi bilirim. Bu genç adamlar, senin gibi güzel ve yaralı kadınları kandırırlar..."

"Bu haksızlık. Jack'le ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, ayrıca o beni kandırmıyor!" Jack'in, Noel'den önce beni lüks, kaplıcalı, beş yıldızlı bir otele götüreceğini söyledim. Bu kadar yüzeysel konuşmaktan nefret etsem de, Guy'ın ilişkimle ilgili böyle kötü şeyler söylemesi açıkçası beni çok rahatsız etmişti. Bu, tamamen Jack'le benim aramdaydı.

"Beş yıldızlı," dedi Guy ama etkilenmemişti.

"Bence Mari haklı. Kıskanıyorsun," dedim kalbim hızla atarak.

"Kıskanıyor muyum?" dedi öfkeyle. "Tabi ki kıskanmıyorum!"

Mari, bir terslik olduğunu sezerek bize bakıyordu.

"Sonunda biriyle tanıştım," dedim sesimi kısarak; "üstelik hayatımı değiştiriyorum, yeni şeyler yapıyorum ama sen buna dayanamıyorsun, değil mi?"

Guy, kolumdan çekip beni dükkândan uzaklaştırdı. Hızlı adımlarla yandaki sokağa yürüdük. "Tabi ki dayanabilirim, sadece siz ikinizi bir arada görmek..."

"Sen kendine baksana!" dedim öfkeyle. "Senin ilişkin nereye gidiyor?"

"Pardon?"

"Jack'le beni eleştiriyorsun ama Flora'yla ilişkinize bak! Ona evlenme teklif ettiğin an kaçıp gitmesinin neresi normal?"

"Bu aynı değil!" Ama yüzündeki incinmiş ifadeden, onu en hassas yerinden vurduğum belliydi. "Bu seni ilgilendirmez Gilly."

"Aynen. Ben senin ilişkine karışmıyorum, değil mi? Sen ne hakla benimkine karışıyorsun?"

Arkamı dönerek dükkâna doğru koştum.

"Gilly?"

"İşe dönmem lazım! Beni rahat bırak!" Dışarı çıkan Bob'un yanından geçerek, içeri girdim.

Guy, birkaç dakika sonra geri geldi. Benimle yalnız konuşmak istediğini söylediğinde, Mari aramızdaki garip havayı sezdi.

"Tekrar başlayabilir miyiz?" Guy daha sakince konuşarak, beni odanın köşesine çekti. "Ayrıca, Trouble'ı bahçede unutmuşum. Ah, ayrıca Mari, sana itiraf etmem gereken bir şey var. Vazoyu ben kırdım. Benim hatamdı."

"Hayır, o kırmadı," dedim Mari'ye. "Ben kırdım. Yalan söylüyor."

"Benim yüzümden oldu Mari, Gilly'nin dikkatini dağıttım."

"Hayır dağıtmadın! Bütün sorumluluk benim Mari. Merdivenin üzerinde dengemi kaybettim ve..."

"Evet ama eğer ben gelmeseydim..."

"Susun!" Mari bize bağırdı.

Şok içinde derin bir nefes aldık. Mari, başını sağa sola salladı. "Öğleden sonra izinlisin Gilly." İkimize dik dik baktı. "Aranızdaki her neyse, bir an önce çözün."

Guy'la, Pimlico Caddesi'nde köpekleri gezdirdikten sonra sessizce metroya doğru yürüdük. Cep telefonum çaldı, sessizlik bozuldu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu Jack.

"Evet."

Jack telefonda, bu akşam çok eğlenceli bir parti olduğunu söyledi. "Ah, dün geceden sonra çok yorgunum," dedim bahane olarak.

Guy, bana doğru baktı.

"Bu gece evde kalmak istiyorum," haftalardır bunu yapmadığımı fark etmiştim. "Sen git istersen."

Jack bu fikirden hoşlanmadı.

"Giyecek bir şeyim yok," dedim.

"Önemli değil," dedi Jack. "Nancy'yi de çağıralım mı, hem yanında bir arkadaşınla gelirsen daha iyi olur?"

Kaşlarımı çattım. "Nancy böyle son dakika şeylerini sevmez..."

"Gelebilirmiş."

"Efendim? Ona sordun mu? Numarasını nerden buldun?"

"Sen vermiştin," dedi, ses tonumu sevmemişti. "Dün gece geç kalırım veya yolu bulamam diye. Bak, önce seni aramaya çalıştım ama telefonun meşguldü, ben de dün gece için ona teşekkür etmek istedim, sonra aklıma onun da gelmek isteyebileceği geldi... Anlık bir karardı. Şu salak herifin yaptığından sonra ona üzüldüm, biraz neşelenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Guy'a baktım. "Neden bu partiden sabah bahsetmedin?"

"Çünkü kavga etmekle meşguldük. Bunu bir düşün lütfen," dedi yalvararak. "Dün gece çok gergindik. Biraz gevşemek hepimize iyi gelmez mi?"

Saatime baktım. Öğleden sonra üçtü. Nancy, evet demişti. Onun da gelmesi fikri neden beni bu kadar sinirlendiriyordu, anlayamadım. Şimdi giyecek bir şey bulmam gerekiyordu. Geçen gün okuduğum magazin dergisi aklıma geldi, rutinlerin ölümcül olabileceğini, yeni şeyler denemenin çok önemli olduğunu söylüyordu. "Tamam," dedim kararlılıkla. "Nerede?"

Telefonu kapatınca Guy'a, Jack'in beni partiye çağırdığını söyledim.

"Eğlenceli görünüyor." Daha fazla anlatmamı bekledi.

"Playboy malikânesi temalı bir partiymiş," dedim kısık sesle.

"Pardon? Ne dedin?"

"Etrafınızdakileri şaşırtacak bir şey yapın," diyordu makale. "Beni Playboy partisine çağırdı," dedim yaya geçidinde durduğumuzda.

Guy güldü.

"Nedir komik olan?"

"Yok bir şey."

Güldüm. "Gitmek istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Evet istiyorsun."

"İstemiyorum." Karşıya geçtik. "Artık hiçbir şeyden emin değilim," dedim; sesim trafiğin ve insanların gürültüsüne karıştı.

"Hadi Gilly, eğlenirsin." Metro istasyonuna yaklaştığımızda, omzumdan tutarak beni durdurdu. "Bekle! Jack'le ilgili söylediklerim için özür dilerim."

"Önemli değil. Ben de Flora'yla ilgili söylediklerim için özür dilerim."

"Tamam geçti. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Ne yardımı?"

"Bu akşam ne giyeceksin?"

Çok az şey giyin, demişti Jack. Güldüm. "Hiç bilmiyorum! Tanrım, keşke Jack partiyi daha önce söyleseydi. Kısa sürede hazırlanmak zorunda olmaktan nefret ediyorum! Hızlı hareket etmekte hiç iyi değilim Guy. Milyon kere kontrol etmeden bir zarfı, posta kutusuna bile atamam," Ruskin'le kaldırımda dururken, gelen geçenlerin yoldan geçmesini engellediğimi bile fark edememiştim. Guy, beni kenara çekti.

"Anlamadım," dedi gülerek.

"Gitmeyeceğim."

"Evet, gideceksin."

"Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Ben tam bunun için uygun bir yer biliyorum," dedi Guy, elinde sihirli değnek olan bir peri edasıyla. "Hadi, gidelim. Çok eğlenceli olacak."

Guy, beni doğu Londra'da bir dükkâna götürdü; soyunma odasında dolgun, kadife perdeler, kürk kaplamalı tabure ve aşk tanrısı desenli ayna olan dükkân çok şıktı. Boyundan bağlamalı kısa, kırmızı elbisenin altına, beyaz, file çorap ve süper yüksek topuklu ayakkabıları denedim. Kendime aynada bakarken, gülümseyerek Guy'ın bu gizli yeri nereden bildiğini düşündüm. Yürümeye çalıştım. Aman Tanrım! İnsanlar bu ayakkabılarla nasıl yürüyordu? Topuklu ayakkabı giymeyi severdim ama bunlar bambaşkaydı.

"Dışarı çıkamam." Soyunma odasından ona seslendim. "Eskort kızlara benzedim!"

"Amacımız bu zaten," dedi Guy, Trouble kucağında, Ruskin ayaklarının dibinde oturuyordu. "Hadi, köpeklerle birlikte, dürüstçe fikrimizi söylemek için seni bekliyoruz."

Perdeyi açıp ürkekçe dışarı çıktım. Guy, beni tepeden tırnağa inceledi. "On üzerinden altı."

Aynaya baktım. "Bu kadar mı?"

Başını evet anlamında salladı. "Giysiyi, bir parçan gibi taşımalısın, sadece giymen yetmez. Acı çekiyormuş gibi görünüyorsun."

"Tamam Guy. Aklını başından alacak bir şey bulacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sonra, dükkândaki her şeyi denedim. Seksi, beyaz, askılı ve sımsıkı siyah korseden yapılmış dekolteli, klasik, Fransız hizmetçi kostümünü giydim. Guy'ın önünde kışkırtıcı pozlar verirken, nefes almakta zorluk çekiyordum. "Bonjour, mon-

sieur." Pembe, tüy toz alıcımla yanağının altını gıdıklayarak onu güldürdüm. Ama bu Ruskin'de işe yaramadı ve tüyü yemeye çalıştı.

Sonra tozpembe bir peri kostümü denedim. Asistanlardan biri, kanatları takmama yardım etti.

Ona, havadan peri öpücüğü gönderirken "Seksi olmaya adım adım yaklaşıyorsun," dedi Guy. "On üzerinden yedi."

"Bundan çok keyif aldığına eminim," dedim sıradaki kostümü denerken.

"Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim," dedi Guy. Elimde, Playboy amigo kızlarının ponponlarından sallayarak dışarı çıktım. "Sana söylemedim. Nancy de geliyor bu gece."

"Nancy mi? Ah, Tanrım. Neden?"

"Jack, yanımda biriyle gelirsem daha az korkutucu olacağını düşünmüş."

"Düşündüğümden de cesurmuşsun."

"Nancy'nin pastayı yapmadığını nasıl anladın?" diye sordum, başımı perdeden çıkararak.

"Tuvalete gitmiştim ya?"

"Evet, çok uzun süre kaldın."

"Sigara içmeye çıkmıştım, bahçeye sakladığı Gourmet şirketinin kutularını gördüm. Paella da ev yapımı değildi." Guy'a, Nancy'nin nasıl sürekli yemekleriyle övündüğünü anlattım. Nicholas'ın, bunca zamandır, bu yemek şirketinden haberi olduğundan da şüpheliydim. Pasta sahnesi tekrar gözümün önüne gelince kendi kendime gülümsedim.

"Her zaman kusursuz görünür ama o zırhının altında bir çatlak var." Saten yelek, papyon, beyaz, saten eldivenler ve sihirbaz şapkasıyla dışarı çıktım.

"Bence birkaç çatlak var," dedi Guy, şapkayı onun başına takınca gülerek çıkardı. "Bana verdiğin şapkayı çok sevdim bu arada," diye ekledim.

"Kendime yenisini almak için Prag'a gitmem gerekecek. Ama sana benden daha çok yakıştı."

Güldüm, keşke Guy'dan neden bu kadar etkilendiğimi anlayabilseydim.

"Nefes al," dedi görevli son elbiseyi giymeme yardım ederken.

"Nefes alıyorum!" Gıdıklandım. Bu gülünçtü. Playboy kızı gibi giyinemezdim.

"Muhteşem ama sakın bir şey yiyip içmeyin. Oturmayın ve nefes almayın."

"Hadi," diye seslendi Guy. "Bekliyorum."

"Sabret!"

Sonunda, uçları sahte kürk kaplamalı, gümüş bir elbiseyle dışarı çıktım. "Ha, bunları unuttunuz," dedi satış görevlisi, sarı peruğumun üzerine gümüş, beyaz, tavşan saç bandını taktım. Tüylü bir şeyler daha verdi. "Bunlar ne için?"

"Gıdıklama ipi, avınıza bununla dokunuyorsunuz."

Satış görevlisine göre platin bir tavşan olmuştum. Guy ise dilini yutmuştu. "İşte bu kadar, başka deneyecek bir şey kalmadı," dedim, elimdeki lanet gıdıklama tüylerine sinir olmuştum ve çok yorgundum. "Bu işe yarasın artık."

Guy, Ruskin'i dinlemeye çalışır gibi yaptı. "Çok seksi olduğunu söyledi."

"Peki ya sen?"

"On üzerinden on," dedi, gözlerinde saklayamadığı bir pırıltıyla.

38

Akşama hazırlanırken, neden giyinmenin bu kadar zor geldiğini düşündüm. Guy, iyi vakit geçireceğimi düşünmekte ısrar etse de, ben açıkçası hiç emin değildim. Babamın tek yapmak istediği şeyin küvete uzanıp purosunu içmekken; zorla salsa kurslarına götürüldüğünü hatırlayarak güldüm.

Artık otuz beş olduğuma göre, yıllardır küçük ya da büyük hiçbir alışkanlığımı değiştirmediğim için hayatımı yeniden düşünmek zorundaydım. Mesela, spor salonunda çantamı her zaman doksan dokuz numaralı dolaba koyardım. Eşyalarımı farklı bir dolaba koyduğum bir gün, her şeyimin çalındığını sanarak yeni aldığım pahalı anti-klor şampuanı yüzünden öfkeden delirip görevlilere haber vermiştim. Sonunda, doksan dokuz numaralı dolap dolu olduğu için başka dolap kullanmak zorunda olduğumu hatırladım.

Spor salonunda her zaman, ilk masanın sol tarafındaki aynı saç kurutucuyu kullanıyordum. Sol tarafta olmak zorundaydı. Alışkanlıklar demişken, her sabah sadık bir şekilde meşe ağacının altında buluştuğumuz köpek grubum da vardı. Neden orada, bütün güneş ışığını bloke eden ağacın altında buluşuyorduk? Neyse ki, rutinlerine köle olan tek insanlar biz değildik.

Hammersmith'in eski belediye başkanı Rita'nın her gün aynı saatte, tam olarak Polonya anma anıtına bakan noktada, motoruyla sincapları beslediği fark ettik Guy'la. Belki de bu doğruydu. Sincapları besleme zamanı ve yeri için bile olsa rutinlerimizi değiştirmek istemiyorduk.

Kostümümün son dokunuşlarını yaparak, tavşanlı, topuklu ayakkabılarımı giyerken değişim zamanımın geldiğini ve buna gece eğlenerek başlayacağıma karar verdim. Belki de hayatımda tam da Jack gibi birine ihtiyaç duyuyordum. Tekrar genç olmanın tadını çıkarmayı öğrenmeli, gelecekten korkmadan, anı yaşamaya başlamalıydım. Jack haklıydı. Bazen her şeyi öyle çok sorguluyordum ki, eğlencenin yarısını kaçırıyordum.

Susie, dün geceki korkunç doğum günü yemeğimle ilgili konuşmak için beni aradı. "Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Dün geceyi konuşmak yerine, bugün aniden gelişen bu partiyi anlattım."Gülme," dedim yalvararak. "Küçük düşmeden bu geceyi nasıl atlatabilirim onu söyle."

"Tamam, ben olsam ev sahibine kocaman bir hediye paketi alır, o paketin içine girerdim."

Güldüm. "Jack'le ilgili ne düşünüyorsun?" Susie hâlâ yorum yapmadığı için sormadan edemedim.

"Onu sevdim," dedi çekingence, "çok yakışıklı ama..."

"Ama ne?"

"Bilmiyorum. İyi birine benziyor," diye tekrarladı.

"Gelecek ay bize tatil ayarlamış."

"Harika, nereye?"

"Guy? Onunla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Ah, o ilginç biri," dedi daha güçlü bir ses tonuyla. "Mark'la onu konuşuyorduk. Çok keyifli olduğunu, hiç beklediğimiz gibi çıkmadığını düşünüyorduk ama..."

Bekledim.

"Nancy'nin foyasını çıkarması hoşumuza gitti. Yanında olması gereken o, Gilly; iyi bir insan." Durakladı. "Pasta konusuna gülmekten kendimizi alamadığımız için özür dilerim," dedi neşeli sesiyle.

Nancy üzerinde muhteşem, kırmızı taşlı korseli elbise ve alev alev kırmızı peruğuyla taksiye bindi. Harika görünüyordu, tam ölümcül birdişi gibiydi.

Yolda Guy'ın yaptığı gaf için özür dileyerek, asıl niyetinin onu küçük düşürmek olmadığını söyledim ama Nancy benim doğum günü pastam ve Paella'nın, bütün hayatı boyunca hazır aldığı tek yemekler olduğunda ısrar etti. Ona inanmış numarası yaptım.

"Onunla nasıl anlaşabiliyorsun, anlamıyorum," dedi Nancy, ruj sürerken taksi şoförü rampayı çok hızlı geçince, ruju bozulduğu için adamcağızı azarladı.

Sonra, Nick'in bu gece partiye gitmesine bir şey demediğini, çocuklara bakmaktan mutlu olduğunu söyledi.

"Neler kaçırdığının farkında değil. Korseli kadınlarla dolu bir partiye gitmek için can atar sanırsın. Artık hiç eğlenceli değil."

Taksi, güney Kensington'da gösterişli bir evin önünde durdu. Ekoseli parkeleri, parıltılı, modern bir avizesi, karşılıklı duvarlarda önemli görünen, asık suratlı soyluların tablolarının olduğu, geniş bir holden geçerek içeri girdik. Nancy, hiç çekinmeden mantosunu vestiyer görevlisine verirken teşekkür bile etmedi. Ben mantomu utanarak çıkardım ve ikimiz adına teşekkür ettim.

Davetiyelerimizi çıkardık, siyah kravatlı bir adam elimizin arkasına Playboy tavşanı damgası bastı. Aşağıdan gelen gürültüye doğru yürüdük. Dizlerim titriyordu ve ne garip ki, Nancy'nin parfüm kokusunu yayarak, arkamdan gelmesi beni rahatlatmıştı. "Jack'le nasıl gidiyor?" dedi gürültüyü bastırmaya çalışarak.

"Harika!"

Askılı elbiseler, korseler ve file çoraplar giyen kadınlarla dolu odaya girdik. Üzerinde tanga iç çamaşırı ve sırtında parıltılı kanatlardan başka bir şey olmayan bir kadının yanından geçtim.

"İşin püf noktası," dedi Nancy profesyonel edasıyla; "Kimse sana takılmasın diye sürekli hareket etmek gerekir." Odanın diğer ucunda sarı postişli, memelerini kapatan püsküllerden başka bir şey giymeyen kadının fotoğrafları çekilirken, öz güvenine hayran olarak gözlerimi ondan alamadım.

"Ucuz ve basit." Nancy, tepeden tırnağa kadını inceledikten sonra beğenmediğini belirtti. "Erkekler bundan hoşlanmaz. Kaliteyi severler."

Jack arkamızda duruyordu. "Az ama öz deyiminin kötüye kullanılmışı," diye fısıldadı bize. "Ama siz harika görünüyorsunuz," dedi kostümlerimize bakarak.

Bara ilerlerken, Nancy çapkınca güldü.

Jack bütün gece bizi içkiye boğdu; yanımızdan her ayrıldığında, arkadaşlarına gizlice Jack'le, Bath'daki eviyle, ailesiyle ilgili soru sormaya çalıştım. İş arkadaşları birlikte çalışması keyifli biri olduğundan başka bir şey söyleyemedi. Olmadık yerde pislik arayıp bulmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissettim. Jack'in koluna uzanmaya çalışırken, Nancy sohbetlerini böldüğüm için rahatsız olmuşa benziyordu. "Lavaboya gidiyorum," dedim ikisine. Kollarımı Jack'in boynuna doladım, Nancy, öfkeden kudurmuş bir ifadeyle bana yol verdi. "Geri geldiğimde dans etmek istiyorum. Bir yere gitme."

"Söz," dedi Jack, bana havadan öpücük göndererek.

Kadınlar tuvaletine girerken, iki kadının gizlice tuvalete birlikte girdiklerini gördüm.

İçerideyken, yan taraftan gelen burun çekme seslerini duymamak imkânsızdı. İlk kez kokain aldığımda, Anna'yla

Manchester'daydık. Yağmurlu bir pazar günü, saat üçtü; Anna bankamatik kartıyla tebeşir tozuna benzeyen kokaini böldü. Denediğimde sadece sert kahve içmiş gibi hissettim ama Anna'yla yasak bir şeyler yaptığımız için suçluluk duymuştuk. Kokain hiç bana göre bir şey değildi. Medyadaki neredeyse herkes kokain kullanırken, Jack'in böyle şeyler kullanmaması beni şaşırtmıştı.

Geri döndüğümde Jack barda değildi. Hiçbir yerde görünmüyordu. Nancy neredeydi? Karanlık merdivenlerden sendeleyerek, küflü bodrum katına indim; herkes dans ediyordu. Terli kalabalığın arasından geçerken oda yıkılıyor, insanlar ayaklarıma basıyordu; sarhoş bir kadın bana çarptı. Sımsıkı sarılıp öpüşenler vardı. Jack'le Nancy neredeydi? Deli gibi sağa sola bakındım. Saatime baktım. Gece yarısını geçmişti. Belki Nancy eve gitmişti ama neden bana söylemeden bunu yapmıştı? Burası çok sıcaktı ve bir an önce temiz hava almalıydım. Müzik kulaklarımda uğulduyordu, dans pistinin diğer tarafına geçtim. Biri ya da bir şey bacaklarıma dolandı. Başımı çevirip baktığımda, İtalyan futbolcuları gibi iri yarı bir adam bacaklarını bana kilitlemiş etrafımda dönüyordu. Ah Tanrım! Kendimi kurtarmaya çalışırken, sarı peruklu ve iri göğüslü bir kadın, kendini yere atarak, bütün erkeklerin bakışlarını üzerinde toplayan, kışkırtıcı hareketler yapmaya başladı; böylece beni rahatsız eden adamdan da kurtulmuş oldum. Azgın ergenler gibi birbirlerine yapışan iki kişinin arasında kaldım. Hemen kaçarak üst kata çıktım, vestiyerden mantomu alıp bir an önce çıkmak istiyordum. Çok sinirliydim. Buraya gelmemeliydim, Nancy bensiz gitmemeliydi. Kıvırcık saçlı vestiyer görevlisine biletimi verirken, koridorun sonundan boğuk sesler duydum.

"İlişkimizi benim düşündüğümden daha ciddiye aldığını hissediyorum," diyordu Jack. "Artık aile kurmak istiyor sanki... Ne de olsa otuz beş yaşında."

"Vakti daralıyor Jack."

"Ah Tanrım, bununla uğraşamam. Kesinlikle, hiç bana göre değil. Aile kurmak istemiyorum. Onunla konuşmalıyım."

"Bence de konuşmalısın."

"Hafta sonları yüzünden de başımın etini yiyip duruyor, kendime ait bir alanım olmasını bir türlü kabul etmiyor. Çalışmak zorundayım."

"Tabi ki çalışmak zorundasın canım. Çok başarılısın. Bunu anlaması gerekir."

"Evet, ama onun kariyeri yok ki," dedi gülerek. "Altı üstü bir dükkânda tezgahtar!"

"Aynen. Dürüst olmak gerekirse Jack, bu ilişkiyi bitirmeli ve kendini suçlu hissetmemelisin," dedi Nancy, "Hatta bence bunu hemen yapmalısın."

"Pardon?" dedi vestiyer görevlisi bana bakarak. "Mantonuz bu mu?"

"Bunu ona nasıl söylerim?" dedi Jack. "Ona, bugüne kadar sadece iyi vakit geçirdiğimizi söyledim."

"Bu senin suçun değil hayatım. Hadi onu bulalım."

"Bekle Nance. Bir öpücük daha ver."

Nancy kıkırdadı. "Evliyim ben."

"Ee?"

"Çok yaramaz bir adamsın, Jack Baker."

Hareket ettiklerini duyunca, mantomu alıp koşarak çıktım.

Takside, pudra kutumu çıkarıp aynada kendime baktım. Gözlerim kan çanağı olmuş, yanaklarım kızarmıştı. Peruğumu çekerek, dudaklarımdaki koyu kırmızı ruju sertçe sildim, yanaklarımdaki fondöteni temizledim. Soğuktan titriyordum, mantoma sarındım, Jack'le Nancy'nin görüntüsü içimi ürpertiyordu. Bu yaptıkları iğrençti. Daha önce anlamalıydım. Sezgilerime güvenmeliydim. Biliyordum. Kimi kandırıyordum ki? Sadece kendimi.

Nancy'yi anlamak için elimden geleni yapmıştım. Tamam, birbirimizden çok farklıydık ama Nick'in eşi ve yeğenlerimin annesi olduğu için ona saygı duyuyordum. Bunu nasıl yapabilirdi? Neden beni aşağılamak istiyordu?

Peki, Jack'in yaptığı neydi? Nancy! Nancy'den hoşlanıyordu! Onu öptü! Pudra kutumu sertçe kapadım. Böyle bir adama âşık olduğum için kendimden nefret ediyordum. Ne hallere düştüm! Guy haklıydı. Jack'in hayatına uygun değildim ve asla da olmayacaktım. Asla beni ciddi görmemişti; sadece iyi vakit geçirmek peşindeydi. Yalancıydı. Bütün o gizli telefon görüşmelerini düşününce evli olduğundan da şüphem yok artık! Hafta sonları evine, karısının yanına dönüyor olmalıydı. Artık söylediği hiçbir söze inanamazdım. Kendimi, çok kızgın ve aptal hissediyordum. Cep telefonum çaldı, ekrandaki ismi görünce konuşmasına bile fırsat vermedim. "Sizi duydum Jack. Sizi gördüm."

"Ne gördün? Neredesin?"

"Eve gidiyorum, sakın arkamdan geleyim deme. Seni artık evimde istemiyorum." Sonra telefonumu kapadım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu taksi şoförü, endişeli gözlerle aynadan bana bakarak.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim, çenem titriyordu.

"Erkekler böyledir. Gözyaşlarına değmez."

Şoför evimin önünde durdu, bahşiş de bırakarak ödemesini yapıp, Gloria'nın kapısına koştum. Kapıyı deli gibi çalmaya başladım. Açmadı. Yatak odası penceresine baktım, sonra İrlanda'da bir arkadaşının doğum günü partisine gittiğini hatırladım. Gloria'yı görmem lazımdı! Bu gece yalnız kalamazdım! Jack'i görmeye dayanamazdım. Ya şimdi benimle konuşmak için buraya geliyorsa? Bir daha asla onunla aynı odada olmak istemiyordum.

Eve koşup kapıyı açtım.

Üstümdeki aptal tavşan kostümünü yere atıp kot ve kazağımı giydim ayağıma da spor ayakkabılarımı geçirdim. Ruskin'i koluma, gecelik çantamı omzuma alıp başka bir taksi durdurdum.

Guy kapıyı açtığında, başında şapkası yoktu, acıdan şekil değiştirmiş yüzümü görünce beni içeri çekti.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim... Gloria yoktu..." Guy beni holden içeri küçük oturma odasına götürdü. Oturmamız için telaşla koltuğun üzerini boşalttı. Gecenin köründe kapısına geldiğim için endişeli görünüyordu; dağınıklık için özür diledi. Bahçe dizaynı kitapları, kara kalem çizimler yerlere saçıldı kaldırmaya çalışırken. "Ne oldu?" diye sordu Guy.

"Sen haklıydın. Jack'le her şey bitti. Onları yakaladım..."

"Kiminle?" diye sordu nazikçe.

Yanıma oturup, kolunu omzuma attı, konuşmamı bekliyordu. "Haklıydın," diye itiraf ettim sonunda. "Onunla aramızda ortak bir şeyler olduğunu düşünmem ne büyük aptallıkmış! Ed'den sonra kendimi öyle yalnız hissediyordum ki..." Sonra Guy'a bu akşam olanları, bir an barda birlikte içki içerken, bir anda...

"Jack ve Nancy," diye tekrarladı şaşkınlıkla. Guy'ın bile bunu algılayabildiğini sanmıyordum. "Sana demiştim," demesini bekledim ama...

"Ah Gilly," dedi beni kollarına alarak, "Çok üzüldüm."

*

Guy'la çay içerek konuştuk. Jack'in beni bulamayacağı bir yerde olduğum için biraz da olsa rahatlamıştım. "Ona güvenmemekte haklıydın Guy," dedim daha sakince. "Bence birbirlerini hak ediyorlar."

"Jack, seni hak etmiyor orası kesin."

Guy'a iyice yaklaşıp başımı omzuna yasladım.

"Gerçekten hak etmiyor Gilly. Ne kadar harika bir insan olduğunun farkında bile değilsin."

"Guy yeter," desem de güzel sözleri yüreğimi ısıtıyordu. "Bu gece olanların hepsi benim suçum bunu anlamalıydım..."

"Hayır, Jack senin ne kadar özel olduğunu fark edemediyse kör, sağır ve dilsiz demektir." Bana daha sıkı sarıldı; "Çoğu kadından daha özelsin."

"Onun tipi değildim," dedim kendi kendime.

"Değişmek zorunda değilsin Gilly. Bunun hiçbiri senin hatan değil. Aptal olan o, sen değilsin. Bence bu gece Playboy partisine gitmen de iyi oldu."

Doğruldum. "Neden?"

"Yol yakınken öğrendin, çok geç olmadan..." dedi Guy.

Bir süre sessizce oturduk, Ruskin'le Trouble şöminenin yanında oturmuş bize bakıyordu. "Bu gece burada kalabilir miyim? Koltukta yatarım."

"Tabi ki kalabilirsin," dedi Guy, hafifçe alnımdan öperek.

Bu bilmecenin en büyük parçasını unuttuğumu fark ederek, hızla Guy'a döndüm. "Aman Tanrım. Nick'e ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği söyleyeceksin," diye ısrar etti Guy. "Bunu bilmek zorunda..."

"Nancy, yalan söylemekle suçlayacak beni."

"Nancy'yle senin aranda kalır diye mi korkuyorsun?" Guy omuzlarını silkti, "Yapma, Nick seni seviyor, ikiz kardeşisin. Ben olsam, sana sonuna kadar güvenirdim."

"Gerçekten mi?"

"Yalan söylemeyi beceremiyorsun Gilly. Her zaman doğru olanı yapıyorsun." Saçlarımı tutarak, kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Senin en harika özelliklerinden biri bu..."

39

Ertesi sabah, Guy'ın koltuğunda uyandığımda, Ruskin yanıbaşımda yatıyordu. Başını okşadığımda kenara kayıp uyumaya devam etti; sabahları erken kalkmayı sevmezdi. Başım çok kötü ağrıyordu yavaş yavaş dün gece olanlar yeniden canlanmaya başladı. Gilly Brown, yine tek başına, küçük düşürülmüş... Üstelik yakın zamanda kira gelirini de kaybedecekti! (Şimdi bütün faturalarımı ve ev kredisini nasıl ödeyecektim?) Yetmezmiş gibi, bir de Nick'e olanları anlatmak zorundaydım.

Guy içeri girdi. "Kahvaltı ister misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak gerindim, onun peşinden mutfağa gittim. Küçük, açık bir mutfaktı, bir duvarda siyah beyaz aile fotoğraflarının asılı olduğu pano vardı. Guy'ın elektrik mavisi gömleğiyle, kız kardeşi Rachel'ın düğünündeki resmi beni güldürdü. "Şapkanı çıkarmışsın." Gururla iç çektim.

"Hem de bütün gün."

"Bu kravat sana çok yakışmış."

Guy ve Flora'nın, New York'ta çekilmiş harika bir siyah beyaz resmi vardı. Flora'nın uzun saçları yüzüne doğru uçuşmuş, Guy'ın koluna tutunuyordu. "O gün gerçekten çok rüzgârlıydı," dedi Guy gülerek. Flora uzun boylu, ince ve bo-

hem tarzda bir kadındı. Otuzlarının başında olmasına rağmen genç, dingin yüzünün kendine has bir zarafeti vardı. Onu, yabancı bir ülkede, omzunda fotoğraf makinesiyle değişik yerleri h özel anları yakalarken gözümde canlandırabiliyordum.

"Nasılsın?" dedi Guy, fotoğraflardan uzaklaşıp bir tabure çektim. Buzdolabını açıp süt şişesini çıkardı dolapta tereyağı aradı. Dün gece bana o kadar yakın davrandığı için kasıtlı olarak meşgul görünmeye çalıştığının, gözlerini benden kaçırdığının farkındaydım. "Nancy'yle ilgili kötü rüyalar görmedin umarım."

Güldüm. "Bütün sıkıntılarımı sana yüklediğim ve gecenin bir yarısında kapına geldiğim için özür dilerim Guy."

Guy televizyonu açtı bana omletle salam hazırladı. "Gece vakti bir arkadaşa ihtiyaç duyduğun için asla kendini kötü hissetmemelisin," dedi sonunda gözlerime bakarak.

Gazetenin farklı sayfalarını paylaşarak, kahvemizi içtik, Guy, köpeklere masanın altından kızarmış ekmek parçaları verirken, "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir uçurumdan aşağı atlamak istiyorum."

Bu sözüm ikimizi de güldürdü. Guy'a, Jack'le hafta sonları yüzünden ettiğimiz kavgaları, kaçamak cevaplarını, işini sürekli bahane olarak kullanmasını anlattım. O gece, kardeşi Alexander'la biraz daha konuşma fırsatım olsaydı dedim. Belki Jack lafımızı kesmeseydi gerçek yüzünü öğrenebilirdim.

"Bilmiyorum Gilly. Belki de gerçekten çalışması gerekiyordur. Bu programlar çok yoğun oluyor. Onu savunmuyorum tabi," diye ekledi hemen.

"Belki de erkek seçiminde çok kötüyüm."

"Hayır değilsin," dedi kendini göstererek.

Cep telefonum çaldı. Dün geceden sonra yeni açmıştım

telefonumu. İti an çomağı hazırla. "Jack" Guy telefonu açmam için ısrar etti. Kalbim hızla atarak diğer odaya gittim.

"Gilly her ne gördüysen sandığın gibi değil," dedi Jack hemen. "Nancy'nin morali bozuktu, bazı sıkıntıları var, ben de..."

Sözünü kestim. "Saf olabilirim ama aptal değilim. Dün akşam söylediklerimde ciddiydim. Eşyalarını toplayıp gitmeni istiyorum."

"Gilly lütfen! Yapma bunu. Senden hoşlandığımı biliyorsun."

"Gerçekten mi? Benden hoşlanıyor musun? O zaman neden kardeşimin kansıyla öpüşüyordun?"

"Ben senin istediğin bağlılığı gösteremem. Verebileceğimden fazlasını istiyorsun benden. Hayatım karışık... Bilsen..."

"Anlatmazsan bilemem Jack. Artık anlatsan da önemli değil git. Senden başka hiçbir şey istemiyorum."

Tereddüt ederek konuşmaya devam etti; "Nereye gideceğim?"

Güldüm. "Bu benim sorunum değil."

"Gilly, odaya ihtiyacım var. Program hâlâ bitmedi. Kirayı ödemiştim. Bunu yapamazsın."

"Ne istersem yaparım."

"Sitede, kiracılara ihbar süresi vermenin kibarlık olduğu yazılıydı."

"Site, senin Nancy'yle öpüştüğünü bilseydi eminim bir istisna yapardı."

Sonunda Jack biraz konuşmaya ara verdi, sonra yine başladı. "Gilly lütfen, bunu konuşamaz mıyız?"

"Hayır, Nancy'ye sorsana, belki onda kalmana izin verir."

"Şimdi çocukluk ediyorsun. Arkadaş kalmamızı istiyorum..."

"Arkadaş kalmak mı?"

"Medeni insanlar gibi arkadaş kalalım. Noel'den sonra gideceğim zaten."

"Siktir git, Jack."

Telefonu yüzüne kapadım.

Mutfağa döndüm, masaya oturdum. "Hiçbir şey olmamış, ben her şeyi yanlış anlamışım gibi davranmaya çalıştı. Arkadaş kalmamızı istiyormuş! Biz hiç arkadaş değildik ki, şey gibi..."

"Seninle, benim gibi mi?"

Dudağımı ısırdım. "Bu gece eşyalarını toplayıp gitmesini istedim."

"İyi. Şimdi hayatına devam etme zamanı."

Televizyonda, Londra'da gerçekleşen şiddetli bir saldırı haberi vardı.

"Ah, Guy, çok moralim bozuk." Kahvaltımı kenara ittim. "Jack'ten nefret ediyorum, gerçekten, ondan nefret ediyorum..."

"Ama?"

"Kendimi tekrar genç hissediyordum onunla. Kulağa ne kadar sığ geldiğini biliyorum ama..."

"Tamam," dedi Guy bir plan yapıyor gibi. "Koca şehirde Jack Baker bir tane değil ya. Seni dışarı çıkarıyorum."

"Nereye?"

"Sürpriz."

"Hadi ama, söyle."

"Soru sormak yok, Gilly. Üstüne kalın bir şeyler giy."

Noel ışıklarıyla süslenen ağaçların pırıltısı, Doğal Tarih Müzesi'nin üzerine yansıyordu; Guy'la el ele tutuşarak buzda kayıyorduk. Sendeleyip sallanarak düşmek üzereyken, kahkahalara boğuldum. Güç bela demirlere tutunurken, mavi bereli

ve krem rengi montlu bir kız profesyoneller gibi kayarak önümden geçti. "Biraz soluklanmam lazım," dedim.

Guy, kaşını kaldırdı. "Daha yeni başladık."

Diğer kayakçılara baktım; rengarenk bereler ve atkıları ile insanlar, buzun üzerinde ilerliyordu. "Düşüp biri elimin üzerinden kayakla geçecek diye çok korkuyorum," diye itiraf ettim, "Parmaklarım kesilir diye." Yüzümde korku dolu bir mimik vardı ve komik görünüyordum.

"Ah, böyle mızmız olma, yapabilirsin." Elimi tuttu ve kaymaya devam ettik. Beni kendine doğru çekip, daha hızlı gitmeye zorlayınca kendimi daha fazla tutamayarak çığlık attım. Guy, buzun üzerinde çok rahat hareket ediyordu ama ben...

"Hadi!" diye bağırdı bana.

"Yavaşla!"

Biraz güven kazanınca çok keyif almaya başladım, kendim kaymak istediğimi söyleyerek Guy'ın elini bıraktım. Guy ilerledi, sonra dönüp beni izledi. Yüzüme soğuk hava çarparken, adrenalin coşkusu başıma vurmuşken, kendi etrafımda tam bir daire döndüm, sonra bir daha ve bir daha. Bu sefer Guy'yı yakalamaya çalıştım.

"Gel beni yakala," diye bağırdı, Guy.

Yanımdan geçen çocuklardan biri sırtıma çarptı ve sırtüstü yere düştüm. Guy'ın eline uzanarak ayağa kalktım. Silkelenerek tekrar kaymaya başladım. "Nasıl bu kadar iyi kayıyorsun?" diye sordum.

"Çiftlikteyken kayardım," diye seslendi omzunun üzerinden, "Kışın göl donduğunda kaymaya bayılırdım."

Ona yetişmeye kararlı bir şekilde hızlanınca, heyecandan yine dengemi kaybettim ama bu sefer düşmemeyi başardım. Yakalamaca oynar gibi kolunu tutunca, gülmekten kendimi alamadım. "Tuttum seni!"

Guy'la, el ele bir tur daha kaydık. Elini bırakmak istemedim. "Teşekkür ederim, Guy. Bu harika bir şey... Kendimi on yaşında gibi hissediyorum."

Sonra parkta köpekleri gezdirdik bol bol kahve içtik. Akşama doğru Guy'ın eski kamyonetiyle, çiçek almak için Londra'nın dışındaki en sevdiği seraya gittik. Sevdiği bitkileri bana anlatırken bambaşka bir adam oluyordu. "İsimleri önemli değil, Gilly, önemli olan nasıl göründüğü," dedi isimlerini sorunca. Ergenlik çağındayken bir serada çalıştığını, sardunya ve acı bakla çiçeklerini arabalara yüklerken, çiçeklere olan sevgisinin geliştiğini anlattı. "Şimdiki müşterim bitkilerle yapılan tasarımlar istiyor, bu yüzden çok çeşit alıp, onları birleştireceğim, çok zevkli olacak."

Eve dönerken Guy bakıp, sessiz olduğumu söyledi. Ne düşündüğümü sordu.

"Ne salakmışım," diye itiraf ettim. "Jack'te bir sorun olduğunun farkındaydım ama kendime sürekli fazla düşündüğümü, akışına bırakarak, keyif almam gerektiğini söyleyip durdum. Dennis bile haklıymış," diye mırıldandım.

"Dennis?"

"Öylesine biri."

"Tamam. Sormak istemiyorum. Ama sezgilerini ciddiye almalısın, her zaman seni doğru yere çıkarır onlar."

Başımı salladım. "Nancy'yi öpmesini beklemiyordum." Söylediklerimin saçmalığını anlayınca ne yapacağımı şaşırdım. "Ama dürüst olmak gerekirse, sanırım ilişkimizin yürümeyeceğini biliyordum. Çok gizemli ve ketumdu, bir terslik vardı." Guy, düşünceli görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bu gece Jack'i takip edelim mi?"

"Neden?"

"Kendin söyledin. Özel hayatıyla ilgili hep kaçamak cevaplar veriyordu, seni evine hiç davet etmedi, belki dediği gibi Bath'da bile oturmuyordur. Belki de evlidir ve çifte hayat sürüyordur."

"Evli değil."

"Takip edelim, emin oluruz."

"Hayır!"

"Bu gece ne yapıyorsun?"

"Evde takılacağım. Bu adamın peşine düşmek istemiyorum, Guy."

"Ah, yapma Gilly. Gerçekten söylediği adam olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun? Hiçbir şey bulmasak da en azından emin oluruz ve o zaman bir daha asla onu aklına getirmezsin."

"Artık umurumda olduğundan bile emin değilim."

Guy beni dinlemiyordu. "Bunu kesinlikle yapmalıyız."

"Hayır olmaz! Bu çılgınlık. Ayrıca ya bizi görürse?"

Evimin önüne, biraz uzağa park ederek Jack'in içeri girmesini izledik. Bir yanım içeri girip Jack'le yüzleşmem gerektiğini söylüyordu. Belki korkaklığımdan onunla yüzleşemiyordum. Ama söylemek istediklerimin hepsini telefonda söylemiştim. Eve geldiğimde eşyalarını görürsem, hepsini sokağa atacağını biliyordu. Hep öfkeyle pencereden valiz fırlatarak, giysilerin sokağa saçılışını hayal etmiştim. Ed'le bu şansım olmadı.

En çok kızdığımsa Nancy'ydi. Nick ve çocuklara ihanet ettiği için onu öldürmek istiyordum.

"Şişş, geliyor," dedi Guy, koltuğunda benim gibi eğildi. Jack valiziyle evden çıkıyordu. Üstü açılan arabasının anahtar düğmesine basıp, valizini arkaya koydu, motoru çalıştırdı. Guy'la birbirimize baktık. Başımı salladım. "Tamam, Ajan Brown," diyerek kontağı çevirdi.

Guy'ın külüstür kamyoneti, Jack'in hızlı BMW'sine yetişmek-

te zorlanıyordu. Sürekli bunun çılgın bir fikir olduğunu, kesinlikle Bath'a doğru gittiğimizi ve Jack'in evine gittiğini anlayıp, boşu boşuna buraya geldikten sonra Londra'ya geri döneceğimizi söyledim; onun için harcadığımız bu kadar benzine yazıktı! Ayrıca bu virane kamyonet, bunca yola dayanılır mıydı, emin değildim.

"Görünüş yanıltıcıdır. Bu bebek isterse çok hız yapabilir."

"Göreceğiz."

"İnancını yitirme," dedi Guy, sonra ona bir gofret açmamı isteyerek gaza bastı.

*

M4 otobanından ilerliyorduk, Jack'le aramızda sadece bir araba vardı. Guy'a, çok güzel bir gün geçirdiğimizi söyledim. "Beni dışarı çıkardığın için çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen..."

"Ama şöyle bir şey var," diye başladım kaygılı bir şekilde, "Flora geri döndüğünde artık bunu yapamayız. Gecenin bir yarısı, deli gibi kapını çalamam." Güldüm. "Başka birini bulmalıyım." Birden Guy'la birlikte, baş başa vakit geçirmenin benim için ne kadar değerli olduğunu fark ettim; Jack hatta Ed'le bile, asla konuşamadığım şeyleri onunla rahatça konuşabiliyordum.

"Biliyorum," dedi sessizce, sanki o da aynı şeyleri düşünüyordu.

"Flora'yı görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordum cevaptan korkarak.

"Evet," ses tonunda "Ama?" dememi gerektirecek bir hava sezdim.

"Öte yandan kendi başıma olmayı özlemişim. Eve yemek söyleyip, saatlerce *The Wire* izleyebiliyorum. Hafta sonları canım ne isterse onu yapıyorum, gelinini bile tanımadığım düğünlere

sürüklenmek zorunda değilim. Artık gittiğimiz o park bile bana keyif veriyor."

"Ben parkı çok seviyorum."

"Trouble'ı çok seviyorum. Son birkaç aydır o benim köpeğim oldu artık. Flora'nın geri dönüp, onu sahiplenmesini istemiyorum." Bana baktı. "Sonra bir de sen varsın."

"Ben mi?" Titreyerek, kazağımın kolunu çekiştirdim.

"Demin söylediğinde haklıydın. Artık bunu yapamayacağız." Uzaklara bakıp saçlarını karıştırdı. "Bunu özleyeceğim. Seni özleyeceğim." Direksiyona vurdu. "Arabalar neden insanı böyle yapıyor? Sohbet etmek, sırlarını anlatmak için harika bir ortam değil mi? İki insanı bir arabaya oturt, İskoçya'ya gönder, yolculuğun sonunda birbirlerini çok iyi tanımış olurlar. Kaçacak yer olmadığı için mi acaba? İçeride tutsak bir dinleyici olduğu için mi?"

Başımı salladım. "Kısmen... Bence, sürekli yola baktığın için arabalar konuşmak için iyi bir yer olabilir. Göz teması kurmak zorunda değilsin. Köpek gezdirmek de aynı."

"Köpek gezdirmek mi?"

"Evet. Düşünsene. İstediğin her şey söyleyebilirsin, doğru ya da yalan ama yanında yürüyen insan sana değil, ileriye baktığı için asla farkı anlayamaz." Başımı çevirdim. "Çünkü gerçek gözlerden okunur."

"Ed hakkında fazla konuşmuyorsun," dedi Guy, haritaya bakarak sandviçleri çıkarıyordum. Bir kavşaktan daha geçecektik.

"Söyleyecek bir şey yok."

"Hâlâ üzülüyor musun?"

"Evet, ama dürüst olmak gerekirse yaptığı şeyden ziyade yapma şekli beni üzdü. Çok ani oldu. Uzun bir ilişkiden sonra tekrar başlamak zor ama böyle düşünen sadece ben değilim.

Belki de ayrılarak cesurca bir hareket yaptı. Susie'yle Anna..."

"Onları gerçekten sevdim bu arada," dedi lafımı bölerek.

"Güzel, neyseEd'in korkaklık ettiğini söylemişlerdi ama evlilikten kaçmak cesaret ister. Arkanda çocuk bırakmak ise yürek ezici bir şey olmalı." Annemi ve bize yaptıklarını düşünerek pencereden dışarı baktım. "Bazen en kolayı Ed'le benim yaptığımız gibi hiçbir şey yapmamaktır." Guy'a, Ed'le artık birbirimizin yanında kendimizi fazla saldığımızı ve ilişkinin çoktan süresini doldurduğunu anlattım. "Tatile gitmiştik, Ed havuz kenarında kitap okuyarak uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordu." Bir şeyleri yitirmiştik, bunu şimdi anlıyorum, sadece o an, bittiğini kabul etmek istemiyordum. Bir düşününce Ed, ailemin ve arkadaşlarımın öfkesine maruz kalmıştı. Nişanı bozan kendisi olduğu için her zaman suçlanacaktı ama bunu göze aldı. Çünkü uzun vadede birbirimizi mutlu edemeyecektik ve o bunu benden daha önce anlamıştı. Şimdi haklı olduğunu görebiliyorum, bu yüzden bende de suç vardı. Keşke bunu daha önce anlayabilseydik.

"Sence birine duyduğun aşkı yitirmek, âşık olmak kadar kolay mı?" diye sordum Guy'a.

"Muhtemelen. Aşk garip bir şeydir. Kuralları, mantığı, gerekçesi yoktur. Bunu açıklayamazsın."

"Randevu oyununa devam öyleyse," dedim sahte bir neşeyle. "Bana en kötü randevunu anlatsana."

"En kötü randevum... Tanrım, bir sürü var. Ah, hatırladım! Çok baskıcı ve otoriter bir kadınlaydım." Guy sinyal vererek hızlı şeride geçti, bir eliyle soğuk etli sandviçini tutarken, tek eliyle direksiyonu tutuyordu."

"Dikkat et! Araba geliyor..." diye bağırdım.

"Biliyorum. Görebiliyorum." Dikiz aynasını işaret etti.

"Tamam pardon."

Guy, başarıyla kamyonetini diğer şeride geçirdi.

"Hızına dikkat et. Radar var yakında."

"Ona yetişmek zorundayım, Gilly."

"Pardon devam et."

"Beni zorla gece kulüplerine götürüyordu, sonunda bir gün eve gitmek istediğimi söyledim. Sabah erken toplantım olduğunu söyleyince ne dedi, biliyor musun?"

"Anlat"

"Saati kaça kurayım?"

Güldüm.

"Küstahlığa bak. Taksiye atlayıp kaçtım. Ya senin en kötü randevun nasıldı?" diye sordu bana.

Ayağımla frene basar gibi yapınca Guy bana ters ters baktı.

"Pardon"

Porsche'undan başka bir şey hakkında konuşmayan bir adamdan bahsettim. "Tuvalete gittiğimde aklıma bir fikir geldi. Porsche konusu beni hiç ilgilendirmiyordu, tuvaletin penceresinden tırmanıp kaçtım ve restorana hiç dönmedim."

"Gilly, yazık adama! Ömür boyu yaralamışsındır onu."

"Bundan şüpheliyim."

"Ed nasıldı bu arada?"

"Kesinlikle senin gibi değildi."

"Nasıl yani?"

"Çabuk ol!" diye bağırdım hemen. "Sola dönüyor. Bu kavşaktan dön!"

Jack'in ardından M4 otobanından çıktık.

Sola sonra sağa dönüp tekrar başka bir köşeden döndük.

"Yürü!" diye bağırdım ve kırmızı ışıkta geçtik. Çok etkilendim. Külüstür bir kamyonetin bunu yapabileceğini sanmıyordum.

Bir kavşakta, Jack'in arabasının tam arkasındaydık. Bizi göreceğinden korkarak koltuğumda eğildim. "Sakin olur musun?" dedi Guy.

"Hayatımda hiç sakin olamadım Guy, şimdi başlayacak değilim."

"Yanlış bir şey yapmıyoruz ki."

"Evet doğru," dedim elimi sallayarak. "Sadece akşam gezmesine çıktık."

Jack'in BMW'si dik bir yokuşu çıktı, sonra bahçeli evlerle dolu bir sokakta durdu.

Sakince Jack'in arabasının yanından geçip çıkmaz sokağa doğru döndük. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Ona kadar sayıp, geri dönerek karşı kaldırıma park edeceğiz."

Jack'in sokağına geri döndüğümüzde bagajı kapatıyordu. Karşı yola park ettik, beni görebilir diye o tarafa bakmaya bile korkuyordum. Guy omzumu silkti, dönüp baktım, Jack altmışlarında bir kadının yanında duruyordu. Jack gibi sarışın, ince, uzun boyluydu, üzerinde çizgili bir mutfak önlüğü vardı. Jack'e sarıldı. "Ne diyor?" dedim Guy'a.

"Annesiyle oturuyor," diye mırıldandı Guy. "Hâlâ annesiyle oturuyor."

Başımı iki yana salladım. "Olamaz" Jack bana, annesinin Eastbourne'da oturduğunu söylemişti.

Guy dikkatlice pencereyi açtı. "Yemeğin fırında," dedi kadın. "Senin sevdiğin kıymalı patates yemeğinden yaptım. Yolculuk nasıldı canım?"

"Onunla eve gitmemi istememesine şaşırmamalı," dedim şok içinde.

"Garip bir şeyler olduğunu biliyordum," diye fısıldadı Guy.

"Ama neden hâlâ ailesiyle oturuyor? Çok anlamsız. Bana demişti ki..."

"Şişş!"

Benekli pijaması ve pembe terlikleriyle küçük bir kız koşarak Jack'e doğru geldi. "Baba!" diye bağırdı ve Jack onu kucağına alarak saçlarını okşadı; öpücüklere boğdu.

Guy'la birbirimize baktık, ilk kez ne diyeceğimizi bilmiyorduk.

Guy kontağı çevirdi ve sesi fark eden Jack, sokağa bakınca bizi gördü. Kaldırımın kenarında durarak bize doğru baktı, ilk başta emin olamadı ama sonra göz göze geldik. Ona ters ters baktım ve hemen başını çevirdi. Jack'in annesi oğlunun valizini içeri taşıdı, Jack de arkasına bile bakmadan, kucağında kızıyla içeri girdi.

Eve dönerken, Guy'la birlikte kızın gizemini çözmeye çalıştık. Londra'da bekâr yapımcı, eğlence düşkünü Jack Baker olarak yaşamak istediği için kızını gizlediğini düşündü Guy. Ama ya bekâr bir baba olarak Bath'ta annesiyle oturuyordu ya da kızı hafta sonları onunla kalıyordu. Guy, bu durum konusunda hiç arada kalmak istemediğini düşünüyordu; bu iki hayatın birbirine iç içe geçmesini istemiyordu. Özellikle de sadece Noel'e kadar Londra'da kalacağı için, durumu karıştırıp ortalığı bulandırmaya gerek yoktu. Ben, onun vakit geçirdiği güzel bir eğlenceydim, birlikte birkaç ay geçirdikten sonra zalimce beni hayatından kesip atacak, benden sonraki fırsatlara yelken açacaktı.

"Bence, dün gece beni özellikle tahrik etmeye çalıştı," dedim yüksek sesle düşünerek. "Özel hayatını çok sorguladığım için rahatsız olmaya başladı, canımı sıkmak için beni bu korkunç

partiye davet etti, mesajı tam aldığımdan emin olmak için de Nancy'yle öpüştü. Böylece benden de, gün geçtikçe artan sorularımdan da kurtulacaktı. Onları yakalayacağımı biliyordu Guy, düşünsene, onları yakalamamı istiyordu. Jack, bu kadar aptal bir adam değil, benim yakınımda, hem de kardeşimin karısıyla flört edecek kadar saf bir adam değil o!"

Guy, haklı olabileceğimi söyledi.

Çocuğun annesiyle ilgili konuştuk. Neredeydi?

"Kardeşinin söylediğiyle alakalı olabilir mi?" dedi Guy.

"Bana söylediği onca yalan," dedim inanamayarak, "bekâr ve umursamaz tavırları, aile fikrini sıkıcı bulması. Hiç anlamıyorum. Kızı olduğunu neden söylemedi? Neden benden sakladı?"

"Hâlâ ailesiyle yaşadığını, annesinin ona yemek yaptığını ve bir çocuğu olduğunu bilseydin, ondan bu kadar hoşlanmaya devam eder miydin?"

Düşündüm. "Belki de. Başından beri dürüst olsaydı."

"Evet ama hemen onunla yatağa girer miydin?"

"Hayır. Ah, bilmiyorum. Hikâyenin tamamını bilmiyoruz bence. Hâlâ evli veya ayrı yaşıyor olabilir..."

"Omzunda yük olmadan yaşamak istedi."

"Hepimizin yükü var."

"Kimininki daha ağır?"

"Jack bana hemen söyleseydi," dedim tekrar. "Neden söylemediğini anlamıyorum. Yaşımız ilerledikçe evli ya da çocuklu insanlarla tanışma olasılığımız artıyor. Çocuğu var. Ee, ne olmuş? Kızı hakkında yalan söylediğine hâlâ inanamıyorum. Kendi başına çocuk yetiştiren insanlara hayranlık duyarım. Babam bizi tek başına büyüttü."

Guy'a, biz on üç yaşındayken annemin, ailemizi nasil terk ettiğini anlattım. Bizi babam büyüttü, ona dünyadaki tüm erkek-

lerden çok sevgi ve saygı duyuyordum. Asla tekrar evlenmedi ama içten içe hâlâ annemizi sevdiğini düşünüyordum; Megan doğduğunda bu sevgiye şahit olmuştum.

Guy'a annemin yaşadığı buhranı artık anladığımı söyledim. Annemiz olamadığını, artık hayatına devam edemediğini söylediğinde ona inanıyordum. Motorunu yitirmiş bir araba gibiydi. Nick ondan nefret ediyordu, yaptıklarını asla affetmeyecekti ama geriye bakıp düşününce, Megan'ın ölümünden sonra babamın daha fazla destek olması gerektiğini görüyordum. O ise, aksine annemin giderek artan sorunlarından rahatsız oluyordu. Annemi telkin edip, ona koşulsuz destek ve sevgi veremedi, annemin en çok ihtiyacı olan zamanda ona tıbbi yardım bulmaya çalışmadı. Guy, beni sabırla dinliyordu.

"Annemi arada sırada görüyorduk ama babam bizi on altı yaşında yatılı okula gönderdi; biz uzaktayken babamın işiyle ilgilenmesi daha kolaydı. Sonra üniversiteye başlayınca annemi çok az görebilir oldum. Her görüşmemizde, onunla konuşmanın giderek zorlaştığını fark ettim. Sonra yedi yıl kadar önce, Nick'in ilk çocuğu doğduğunda, annem Avustralya'ya taşındı." Birden içimi keder kapladı. "Jack'e bunların hiçbirini anlatmadım. Hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk."

"Tabi ki konuşmadınız. Jack'in istediği de buydu zaten, basit ve hafif bir şeyler yaşamak. Böyle bir ilişkiden çıkıp gitmek daha kolaydır."

"Onun için neredeyse üzülüyorum," dedim şaşırarak. "Salakça davrandığını biliyorum ama kızı var. Bu kolay olmamalı."

Guy evimin önünde park etti. Kontağı kapadı, kemerimi çözdüm.

"Bunu kabul et artık Gilly, gönlünü eğlendirmek, özgür takılmak, evdeki aile ortamından biraz uzak kalmak istemiş. Onu da suçlamıyorum ama sana doğruyu söylemeliydi." Bana baktı.

"Keşke bunca insan varken," diyerek elimi tuttu, "gelip seni incitmeseydi."

Başımı aşağı yukarı salladım.

"İyi misin?"

Omzumu silktim.

"Buraya gel," diyerek beni kendine çekti. Kollarını bana dolayarak, saçlarımı şefkatle okşadı. Kendimi geriye çekerken, gözlerinin içine baktım, bugün yine bana iyi bir arkadaş olduğu için ona teşekkür edecek fırsatı bulamadan yüzümü, ellerinin arasına alıp beni öptü. Öpüşüne karşılık verdim, zihnimde bunun doğru ya da yanlış olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu.

"Gilly," diye mırıldandı, "bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

Beni kimse durduramazdı... Guy'ın çalmaya başlayan cep telefonu hariç.

İlk ben çekildim, Guy, gözlerini gözlerimden çekmeden, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle isteksizce telefona cevap verdi. Kalbim küt küt atıyordu. Kollarını tekrar üzerimde, dokunuşunu tenimde hissetmek istiyordum.

"Flora, merhaba! Tabi..."

Gerçek, yüzüme bir tokat gibi çarpınca başımı çevirdim.

"Yarın mı?" donup kaldı. "Hayır, tabi ki sevindim." Sessizce dinledi. "Hayır, yok bir şey. Şaşırdım sadece." Ben uzanıp arabanın kapısını açtım. "Orada olurum," diyerek konuşmayı toparlamaya çalıştı. "Sen eve dönünce konuşuruz."

"İyi haber mi?" diye sordum, Ruskin'i arka koltuktan indirirken. Çantama uzandım.

"Geri dönüyor, yarın gece burada olacakmış." Benim arkamdan kapıya kadar geldi. Ellerim titreyerek anahtarı çevirmeye çalıştım.

"Yarın mı?" Eve girince çantamı koltuğun üzerine attım, mektuplarıma bakarken kendimde değildim; zaten gözüm mektup görecek durumda da değildi.

"Gilly?"

"Efendim."

"Konuşmamız lazım."

"Heyecanlı olmalısın."

"Gilly..."

"Ne dedi Flora?"

"I..."

"Söyle"

"Trouble'a sarılmak ve..." gerisini getirmekte zorlanıyordu, "Benimle evlenmek istiyormuş."

Jack'le Nancy'yi birlikte görmenin ardından, Jack'in çocuğu olduğunu öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığı ve aşağılanma duygusu, şu an hissettiğimin yanında solda sıfır kalırdı.

Jack'e âşık değildim; ona olan hislerim oldukça yüzeyseldi. Guy evleniyordu. Jack'le ne alakası vardı? Çığlık atmak istiyordum.

"Tamam, anlıyorum." Oturma odası perdelerini çekip, ışıkları yakarak kendimi meşgul etmeye çalışırken, Guy her hareketimi izliyordu. Yerdeki Playboy kostümümü alıp tırabzanlara doğru attım.

"Gilly, dur. Bana bak."

Ona bakamıyordum.

"Gilly..."

Guy, peşimden mutfağa geldi. Ruskin'i bahçeye çıkardım.

"Lütfen konuşmamız lazım."

"Ah, Guy," dedim bağırarak. "Hayır değil! Ne anlamı var ki?

Evleniyorsun!" Bir şey içmek istemediğim halde su ısıtıcısını çalıştırdım. Amaçsızca dolap kapaklarını açıp, kapadım.

Guy önümü kesti. Bana öyle yakın duruyordu ki, gözlerimin içine bakıyordu. "Bunu yapmamalıydık biliyorum," dedi sakince, "ama az önce olanları konuşmamız gerekiyor."

Guy'ı bir daha öpmeyi arzuluyordum ama onu iterek uzaklaştırdım.

"Aramızda hiçbir şey olmamış gibi mi yapalım?" dedi.

"Yapmak zorundayız," dedim, sesim titreyerek. Kendimi toparladım. "Aramızda kısa bir anlığına bir şey geçti o kadar. Flora eve geri dönüyor ve sen onu hâlâ seviyorsun değil mi?"

Guy sessizdi. "Bilmiyorum, belki..."

"Görüyorsun işte. Olanları unutmak zorundayız."

"Yapamam. Bu bir öpücükten ibaret değildi, daha fazlasıydı, bunu sen de biliyorsun."

Yüzümü çevirdim. "Flora'yı hâlâ seviyorsun, o yanına geliyor. Benim burada yerim yok."

"Tek bildiğim şey, sana karşı hissettiğim karşı koyulmaz bir bağım olduğu."

"Benim burada yerim yok Guy." Uzaklaşmaya çalıştım ama arkamdan geldi.

"Bana bak," diyerek elimi tuttu. "Gilly bana bak!" Birden beni kollarına aldı, ona izin verdim ama... "Tekrar incinemem," diyerek kendimi çektim. "Olmaz Guy."

"Gilly, seni asla incitmem."

Başımı, ellerimin arasına aldım. "Gitsen iyi olur."

"Gitmek istemiyorum."

"Guy" Sesimi yükselttim. "Bunu yapamam. Lütfen. Beni yalnız bırakmalısın."

"Gilly..."

"Lütfen git artık!" dedim bağırarak.

Girişte, karanlıkta tek başıma durarak arabasının gecenin içinde uzaklaşmasını dinledim.

Gitti. Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

Bu gece odamda tek başıma uyumak istemedim. Koltukta kıvrılırken, Ruskin yanıma geldi ama bana faydası olmadı. Uyuyamadım. Telefonu alıp annemi aradım. Lütfen, ne olur aç, diye yalvardım; sesini duymaya çok ihtiyacım vardı. Bir süre çaldıktan sonra telesekretere düştü. Patrick'in sesiydi. "Elizabeth ve Patrick şu an telefona cevap veremiyor." Mesaj bırakmadan ahizeyi sertçe yerine koydum. Telefona Nancy çıkacağı için Nick'i arayamazdım. Annemle konuşmalıydım. Ed beni terk ettiğinde, beni kollarına alıp çocuk gibi salladığı gözümün önüne geldi. Çocukların annelerine olan ihtiyacının asla bitmediğini düşündüm. Onu tekrar aradım ama yine cevap yoktu.

Ruskin'le Gloria'nın kapısını çaldığımda, sabahlığını bağlayarak kapıyı açtı. "Gilly? Ne oldu? İyi misin?" Çok şükür Gloria geri dönmüştü.

Önce Jack'le olanları anlattım. Ruskin, şöminenin yanında, her zamanki yerini aldı.

"Ne rezil, yalancı bir pislikmiş," dedi bana, ikinci kadeh brendi verirken. "Çok üzüldüm Gilly. Benim hatamdı. Onunla çıkmana ben ısrar ettim, ben olmasam..."

Orta sehpanın üzerindeki emlakçı broşürleri gözüme takıldı. "Taşınmıyorsun değil mi?" diye sordum lafını bölerek.

"Gilly sadece değerlendirme yaptırdım, evi kaça satabileceğimi merak ediyorum." Üzüntümü hissederek tekli koltuktan kalkıp yanıma geldi.

"Gloria gitme..."

"Gilly, sorun Jack'se onun için değmez canım."

"O umurumda değil." Ağlamaya başladım. "Yanımda bir tek sen kaldın," diyerek çocuk gibi ona sarıldım.

"Bu doğru değil, bir sürü arkadaşın var."

"Annemi özlüyorum..." Guy'ı düşünerek zorlukla yutkundum. Gloria'ya bunu nereden anlatmaya başlayacağımı bile bilemiyordum. Yakında evlenip gidiyordu. "Gidemezsin," dedim sımsıkı tutunarak.

"Bu yaşlı kadın hiçbir yere gitmiyor," diye söz vererek, annemin küçükken yaptığı gibi saçlarımı okşayarak beni sakinleştirdi.

Üzerimde sıcak bir battaniye ve yatağın başucunda bir bardak su vardı.

"Benden asla kurtulamayacaksın Gilly," Gloria bana fısıldayarak, yanağıma iyi geceler öpücüğü kondurdu. "Asla"

40

1990

Nick'le sırtımızda tenis raketi çantalarımızla eve geldik. On üç yaşındaydık, dönem ortasıydı. Annem bizi bir haftalık tenis kursuna yazdırmıştı; Nick, bizi evden uzak tutmak için bunu yaptığını söylüyordu.

Babam masada, kaşlarını çatarak bir şey okuyordu. Ben buzdolabını açıp kendime portakal suyu koydum. Nick dolaptan cips aldı. "Annem nerede?" diye sordu. Babamdan, annemin yukarıda dinlendiğini söylemesini bekliyordum. Annem zamanının çoğunu uyuyarak, uyanık olduğunda da sigara içerek geçiriyordu.

"Baba?" dedim masada yanına oturarak. "Ne oldu?" Omzunun üstünden bakarak elinde, annemin el yazısıyla yazılmış mektubu gördüm. Kâğıdı benden sakladı.

"Baba?"

"Çok üzgünüm," diye mırıldanarak yaşlı gözlerle bana baktı. Babam neredeyse hiç ağlamadığı için kötü bir şeyler olduğunu anladım. Annem, onu taş kalpli olmakla suçlardı. "Anneniz gitti."

İçimi derin bir keder sardı.

"Gitti mi? Nereye gitti?" diye sordu Nick.

"Bizi bıraktı."

Annem bizi terk edip gittikten sonra yatağımda ağlıyordum. Babam duygularını göstermiyordu, Nick de göstermediği için kendimi tuhaf hissediyordum. Yatağımda ağlarken babam beni yatıştırmaya çalıştı. Güçlü olmamız, onsuz yaşamayı öğrenmemiz gerektiğini söyledi.

"Geri gelecek mi?" diye sordum burnumu çekerek.

"Bilmiyorum." Babam, elimi tutup okşadı. "Büyüdükçe hayatın her zaman istediğin gibi gitmediğini anlarsın..." durup kitaplığıma baktı. "Peri masallarında olduğu gibi. Korkarım, bazen insanlar seni yüzüstü bırakır. Bu gerçek bir acıdır ama maalesef alışırsın." Babam bana, annemin bize olan sevgisinden asla şüphe etmememi, gitme nedeninin bizi artık sevmemesi olmadığını söyledi. Hayır, artık bize annelik edemediği için gitmişti.

"Sen bizi bırakmazsın değil mi baba?"

"Asla," Bana sarıldı. "Sonsuza dek benimlesiniz."

Sonraki on sekiz ay boyunca, kendi başımızın çaresine bakmayı öğrendik. Nick'le okula otobüsle gidiyor, geri dönünce kendimize yiyecek bir şeyler hazırlıyor, sonra mutfak masasında ödevlerimizi yapıyorduk. Babam, akşam altıda eve geldiğinde, içki dolabını açıp kendine cin koyuyordu. Sonra akşam yemeğimizi hazırlıyordu. Eskiden yemekleri hep annem yapardı, bu yüzden babamın, burnunun ucunda siyah çerçeveli gözlüğüyle tarifleri okuyarak yemek yapmaya çalışmasını gülerek izliyorduk. Ben, yemek hazırlama ve bulaşık yıkamaya yardım ediyordum. Nick, her zaman masayı kurardı. Bazen, Megan'la annemi ve annemin fonda klasik müzik çalarak balık pişirmeyi ne çok sevdiğini konuşurduk. İçeri geldiğimde Megan sesimi bile duymadan, "Merhaba Gilly," diye seslenirdi. Boynunu kontrol edemediği için bana doğru dönemese de, ayak seslerimi tanırdı. Annemin Megan'a maydanoz verdiğini, Megan'ın tombul

parmaklarıyla maydanozu avcunun içinde sıkarak, oynadığını hatırlıyordum.

Babamın keyfi yerindeyken, okulda kimseye söylemememiz şartıyla, geç vakte kadar televizyon izlememize izin verirdi. Hafta sonları kızarmış ekmek ve omletli, güzel bir kahvaltı hazırlardık. En sevdiğim yemek buydu.

Annem, bize dünyanın farklı yerlerinden kartpostal atardı. Kartları sevgiler diye imzalar ama ne zaman eve döneceğini yazmazdı. Nick kendi kartlarını çöpe atardı. Ama ben kartlarımı, okul kitaplarımın arasında saklardım.

Bir gece Nick, akşam yemeği için sofrayı kurarken, ben karamelli tatlı hazırlıyordum, birden annemin yakında geri döneceğini hissettim. Nasıl olduğunu açıklayamam ama bazen yakın geleceği sezerdim. Rüzgârın ne zaman yön değiştireceğini bilirdim. Nick'e anlattığımda elindeki çatal, kaşıkları masaya vurdu. "Geri dönüp tekrar annemiz olabileceğini sanıyorsa çok aptallık eder."

"Ne tartışıyorsunuz?" diye seslendi babam.

"Yok, bir şey!" Nick o karanlık, affetmeyen gözlerle bana dik dik baktı.

Babam ikna olmayarak bana döndü. "Hadi, okulda bir derdin varsa bilmem gerekir. Bana anlatabilirsin."

Kapı çaldı.

41

"Tamam, geliyorum!" sesini duyana kadar parmağımı zilden çekmedim.

Sonunda Nancy beni içeri aldı.

"Çocuklar burada mı?" diye sorarak, ayakkabılarımı çıkarmadan salona girdim.

İlk kez Nancy beni bu konuda uyarmadı. "Bak Gilly," tatlı bir ses tonuyla konuşarak peşimden geldi. "Buraya gelmene çok sevindim, konuşmamız lazım."

"Çocuklar?" dedim ısrarla.

"Arkadaşlarıyla dışarıdalar. Şeye gittiler..."

"Şu anda ne yaptıkları umurumda değil, burada olmasınlar yeter."

Nancy, mutsuz yuvalarının gerçek yüzünü maskeleyen Noel süslemeleri ve ışıltılı lambalarla süslü mutfağa doğru arkamdan geldi. Televizyonda *Stargazer*'ın çeyrek finali vardı.

Hemen televizyonu kapatarak,"Çay kahve alır mısın?" diye sordu. Bakışlarımla hiçbir şey istemediğimi, buraya sohbet için gelmediğimi belirttim. "Ne diyeceğini biliyorum," dedi Nancy.

"Hayır bilmiyorsun. Hiçbir fikrin yok."

Omzuma dokunmaya çalışınca kendimi çektim. "Gilly, altı üstü ufak bir öpücüktü," dedi fısıldayarak. "Hiçbir anlamı yoktu."

"Ah! Tamam, o zaman sorun yok. Bu kadarcık bir şeye kızmakla salaklık etmişim!"

"Bağırma." Nancy kapıyı kapadı. "Nicholas gelmek üzere."

"Neden yaptın?"

"İsteyerek olmadı, birden oluverdi."

"İşler öyle durduk yere birden olmaz." Oturdum. "Neden yaptın? Anlamıyorum."

"Gilly, o çapkın biri..."

"Bu önemli değil... Ben sana Jack bunu neden yaptı diye sormuyorum, sen neden yaptın Nancy?"

"O senin için uygun biri değildi, o aile kuracak türden bir adam değil kesinlikle."

"Ha tabi, yani şimdi bir de sana teşekkür mü etmem gerekiyor?"

"E, evet aslında." Nancy saçlarını kulağının arkasına attı. Tartışmayı kendi lehine çevirdiği için kendinle gurur duyuyordu. "Senin için uygun biri değildi," ikinci kez vurgulayarak.

"Jack'in benim için uygun olup, olmaması değil sorun. Sadakat. Nick ne olacak?"

"Sakın ona bundan bahsedeyim deme; bunu bilmesine gerek yok."

"Gerçekten mi? Bence senin mutsuz olduğunu bilmesi gerek, çünkü ben onun ne kadar mutsuz olduğunu biliyorum."

"Gilly hayır, lütfen yapma..."

"Jack'in çocuğu olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Küçük bir kızı var."

Nancy ağzını açtı ama konuşamadı.

"Ve annesiyle birlikte yaşıyor."

Nancy güçlükle yutkundu.

"Hepimizi kandırmış işte."

"Gilly lütfen Nicholas'a söyleme," diyerek yalvarmaya başladı.

"Neden yaptın Nancy?"

"Bilmiyorum. Sıkılmıştım..."

"Sıkılmış mıydın?"

"Bana ilgi göstermesi hoşuma gitti..."

"O gece seni Jack'le konuşurken duydum. Bana gülüyordun."

"Hayır, ben..."

"Nasıl hissettiğimin farkında mısın?"

"Seni incitmek istememiştim."

"İlla bir adamın üzerine atlamak istediysen neden Jack?"

"Onun üzerine atlamadım! Tam tersi oldu! Özür dilerim Gilly onunla öpüşmemeliydim, ama... ama çok yalnızım!"

Nick içeri girdi. Eve geldiğini bile duymadık. "Kiminle öpüşmemeliydin?" diye sordu.

*

"Nick, çok üzgünüm. Senin öğrenmeni, bu şekilde öğrenmeni istememiştim," dedim.

"Jack'le mi öpüştün?" diye sordu Nick şok içindeki Nancy'ye.

Nancy, Nick'in elini tutup yanına oturttu. Nick elini çekmedi. Nasıl hâlâ ona dokunmasına izin verebiliyordu? "Sevgilim, ikimiz de son zamanlarda biraz yıprandık, bunun hiçbir anlamı yoktu," dedi.

Nick hissizce başını sağa sola salladı

Bu kadar mıydı gerçekten? Nancy'yi bağışladı mı şimdi?

Bunu dinleyecek değildim. Gitmeye karar verdim. Ancak, tam dış kapıya varmışken içimde bir şeyler patladı ve kendimi tekrar mutfakta buldum. "Nick, incinmeni istemediğim için öğrenmenden çok korkuyordum ama bu kadar da olmaz!"

"Gilly," dedi Nancy, "yeter artık. Hepimiz üzgünüz, sen hassas bir dönemdesin ve..."

"Siktir git!" diye bağırdım.

Nancy, hayret içinden benden uzaklaştı.

"Nick!" dedim karşısına geçerek. "Karının başka bir adamla öpüşmesine zerre kadar kızgın değil misin? Peki ya ben? O öpüştüğü benim erkek arkadaşımdı!"

Sırtımda bir el hissettim. Nancy beni mutfaktan dışarı itiyordu.

"Korkunç bir inekle evlisin! Kendi istediklerine sahip olmak için yoluna çıkan kim olursa olsun incitmekten çekinmiyor," diye bağırdım zorla mutfaktan gönderilirken.

"Bu doğru değil! Ne cüretle böyle konuşursun?" diye bağırdı Nancy.

Hızla arkamı döndüm. "İnan bana, uzun zamandır çok daha kötüsünü söylemek istiyordum. Senin vücudunda tek bir iyi kemik bile yok Nancy! Acımasız ve zalimsin, Nick senden çok daha iyisini hak ediyor..."

"Çık dışarı!" Nancy, Nick'e baktı. "Benim çatımın altında bana hakaret etmesine müsaade etmem. Bir daha asla..."

"Kes şunu!" Nick sonunda Nancy'ye bağırdı. "Yaptıklarından sonra Gilly'yle nasıl böyle konuşursun?"

Nancy kapıyı açıp, hızla yukarı çıktı.

Neden aşksız bir evliliği sürdürdüğünü sorunca; "Sıkışıp kaldım," dedi Nick sessizce.

"Hayır, bu yalnızca bir mazeret!"

"Gilly, kızlarım var. Çıkıp gidemem. Kızlarımı kaybedemem."

"Ama ikiniz de mutsuzsunuz; siz, sürekli birbirinize bağırırken iki ateşin arasında büyümeleri iyi mi? Şimdi çok küçükler ama bu evlilik yürüdükçe... Çocuklar aptal değildir Nick, herkesten iyi biz biliriz bunu."

"Ayrılmayı düşündüm ama alternatifi..."

"Hayatta her zaman seçme şansımız vardır."

"Evet, annem bizi terk etmeyi seçti. Ben de onun gibi kötü bir seçim yapmak istemiyorum."

"Çok da kötü değildi, idare etmeyi öğrendik."

"Kesinlikle berbattı!" dedi gözlerinde yaşlarla. "Gilly, bunu biliyorsun."

"Değildi," dedim zayıf sesimle. "Megan şey olmadan önce mutluyduk."

"Biliyorum ama sonra? Babamla bunun hakkında konuşamadık ve sürekli diken üstünde olmak korkunçtu. Bize bunu yaptığı için annemi asla affetmeyeceğim. Çocuklarımı bırakıp gitmeyi aklıma bile getirmem. Onları korumak zorundayım."

"Biliyorum ama mutlu değilsin," dedim tekrar.

"Gidip, çocuklarımı yüz üstü bırakamam!" dedi sesini yükselterek.

Anlıyordum. "Ama aynı şey değil," dedim yumuşak bir sesle. "Nancy'yle kalmaya devam ettikçe, seni her geçen gün biraz daha kaybedeceğim. Buna seyirci mi kalayım?"

"Beni kaybetmiyorsun. Beni asla kaybedemezsin." El ele tutuştuk.

"Nancy'yle benim aramda tercih yapmanı istemiyorum, kızların da sana ihtiyacı olduğunu biliyorum ama..."

"Gilly," Nick kapıdan gelen sesleri duyunca beni uyardı.

Çocuklar ellerinde cips paketleriyle mutfağa koştular. "Merhaba Gilly Hala!" dedi Matilda. "Çay içer misin?"

Başımı iki yana sallayıp, hoşçakal öpücüğü verdim.

"Babacım, halama ne oldu?" diye sordu Hanna, arkamdan bakarak.

"Yok bir şey meleğim," dedi Nick, "Her şey yolunda."

42

1990

Babam evin kapısını açtığı an, yüzündeki renk yitip gitti.

"Beth?" Babam şaşkınlıkla geri geri yürüdü.

Annem buyur edilmeden içeri girdi. "Gelebilir miyim? Açıklamama izin ver."

Nick, annemle göz göze gelince koşarak odasına kaçtı, kapısını kapatıp, müziği son ses açtı. Şok içinde anneme baktım. Bana dokunmak için elini uzattı ama korkarak geri çekildim ve babamın yanına gittim. Babam elimi tuttu.

Annem şimdi daha iyi görünüyordu. Gözleri eskisi gibi kıpkırmızı değildi, kilo almıştı, yüzünün zayıflığı biraz iyileşmişti, üzerinde mavi sabahlığı yoktu ve sigara kokmuyordu.

"Beni geri kabul etmenizi beklemiyorum," dedi annem.

Babam başını hafifçe sallayarak, benim önümde kullanacağı kelimeleri özenle düşünmeye çalıştı.

"Hayatınıza tekrar girmeye hakkım yok biliyorum, sizi yüzüstü bıraktım..."

"Çocuklarını yüzüstü bıraktın," dedi babam sertçe.

"Will! Beni anlamak zorundasın."

"Ha anlıyorum tabi," dedi öfkeyle. "İşler zorlaşınca, sıkıntıları kaldıramayacak hale gelince bizi terk ettin."

"Ama... Gilly ve Nick'in beni anlamasını istiyorum." Annem çaresizce bana baktı. O an babam, yanında olduğumu hatırladı. Elimi bırakıp odama gitmemi söyledi. Annemle yalnız konuşmak istiyordu.

Bu olanları hayalimde canlandırdığımı düşünerek yukarı çıktım. Annem dönmüş olamazdı ama omzumun üzerinden, arkama bakınca annem hâlâ orada girişte duruyordu. Nick gibi kapımı sertçe çarpmadım. Merdiven sahanlığına parmak uçlarımda yürüyerek aşağı baktım. Mutfak kapısının arkasından birbirlerine savurdukları her kelimeyi duyabiliyordum.

"Yardım alabilirdin," dedi babam sitemle. "Sana destek olabilirdik."

"Bana hiç bundan bahsetme! Hiçbir şey olmamış gibi davrandın."

"Beni boş ver. Gilly ve Nick'e yazık değil mi? Sadece on üç yaşındalardı," dedi kızgınca. "Sana ihtiyaç duyan iki çocuğun vardı."

"E, şimdi döndüm işte," dedi annem sesi titreyerek; " Artık hayatlarında yer almak istiyorum."

"Bizi terk ettikten sonra canın istediği zaman geri dönemezsin. On sekiz aydır yoksun, ne zaman geleceğini bile söylemedin."

"Biliyorum ama..."

"Yaptıklarını geri alamazsın Beth."

"Ama telafi edebilirim. Şimdi buradayım. Daha iyiyim."

"Affedip her şeyi unutamam. Mümkün değil."

"Will, bunalım geçiriyordum."

"Biliyorum," dedi babam anlayışlı bir sesle, "Ama..."

"Yastaydım. Küçük kızımı, bebeğimi kaybetmiştim," annem en büyük yas hakkı kendininmiş gibi konuşuyordu.

"Hepimiz yastaydık. Acı çeken yalnız sen değildin."

O gün akşam, babam bizimle nazikçe konuştu. Annemin geçici adresi ve telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı verdi. Annemizi görmememiz gibi bir isteğinin kesinlikle olmadığını belirtti. O, hâlâ bizim annemizdi. Babam ona yeni bir ev bulacaktı, burada bir seçim yapmamız gerekiyordu. Ya annemizle, ya babamızla yaşayacaktık ve hangi yolu seçersek seçelim babam bizi destekleyecekti.

Yatmadan önce Nick'in kapısını çaldım. Babamın geçen Noel'de ona hediye ettiği kırmızı, siyah boks eldiveniyle kan ter içinde kum torbasından hıncını alıyordu. "Ben de deneyebilir miyim?" diye sordum.

Nick nefes nefese durup, eldivenlerini çıkarıp bana verdi ama çok geçti. Kum torbasına eldivensiz vurmaya başlamıştım. Üst üste sertçe vururken ben, Nick hayret içinde kenara çekildi.

Ertesi sabah uyandığımda kalbimde derin bir sızı; ellerimde morluk ve yaralar vardı.

43

"Ah, Gilly," dedi spor salonunun resepsiyon görevlisi Tanya. Bu hafta her gün spor salonuna gidiyordum ve üyelik kartımı makinadan okuturken sıcak bir arkadaşlık geliştirmiştik. "Hafta sonları yeni bir kurs başlayacak," dedi.

"Öyle mi, ne kursu?"

"Merhaba Gilly," dedi biri. Başımı çevirdiğimde spor giysileriyle yanımda duran Ed'i gördüm. "Konuşabilir miyiz?"

Tanya ilgiyle izlerken, yeni bir üye gelince kenara çekilmemizi rica etti.

Ed'le üst kattaki küçük kafeye gittik. Tıraş losyonunun tanıdık kokusunu fark ettim, saçlarını da kestirmesi gerekiyordu. Saçlarını hiç bu kadar uzatmazdı. Portakal suyumu uzatırken benim kadar gergindi.

"Tebrikler," dedim. "Evlendiğini duydum."

"Sana yanlış yaptım değil mi?"

Başımı hafifçe salladım.

"Seni incitmek istemezdim," dedi.

Sade kahvesine bir kaşık şeker atıp karıştırdı. "Gerçekten çok üzgünüm. Ama..."

Bekledim.

"Bitirmek zorundaydım. Seni seviyordum," dedi sessizce, etrafta bizi dinleyen insanlar vardı, ben de aynı şeyleri hissettiğim için Ed'in sonra söyleyeceklerini biliyordum. "Ama artık birbirimize âşık değildik."

Yeni kursun ne olduğunu sormak için tekrar resepsiyon masasına gidince; "Kick-boks," dedi Tanya. Saatlerin yazılı olduğu broşürü uzattı.

Güldüm. Boks yapmak ve ben? Hiç sanmıyordum. Ama sonra Nancy aklıma gelince, Tanya'ya bunu düşüneceğimi söyleyerek broşürü çantama attım.

44

"Günaydın," dedi Sam, meşe ağacının altındaki köpek grubumuza yaklaşarak. Bugün Mari'nin üzerindeki kırmızı manto ve siyah saçlarına taktığı tavuskuşu tüylü toka yüzünden çok göze çarpıyordu. Egzotik bir kuşa benziyordu.

"Nerelerdeydin?" Guy'a rastlamak istemediğim için üç gündür parka gelmediğimi söylemedim. Spor salonuna gittiğim için Ruskin'i farklı saatlerde gezdirdiğimi söyledim.

Parkı gözlerimle taradığımı görünce,"Şapkalı adam buralarda yok," dedi Mari. Flora geri döndüğünden beri Guy'ı görmemiştim.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Sam. "İyi olduğuna emin misin?"

Biraz rahatlayınca Jack'in hikâyesini yavaş yavaş anlattım, hepsi etrafımda toplanarak beni dinledi.

"Dur biraz. Nancy'yle mi öpüştü?" dedi Mari nefesini tutarak.

"Sadakatsiz domuz," dedi Walter.

"Kızı varmış yahu!" diye bağırdı Sam.

"Bekleyin! Bensiz devam etmeyin!" dedi Ariel, bisikletiyle

yanımıza gelerek. Nefes nefese Pugsy'yi bisikletin sepetinden indirdi. "Ne konuşuyorsunuz?" son haberleri kaçırmaktan korkuyordu.

Ariel'e kısaca özet geçip Jack'in annesiyle yaşadığını söyledim.

"Buna inanamıyorum. Çok üzgünüm," dedi bana sarılarak. "Orospu çocuğu. Bütün erkekler böyle, işte bu yüzden köpeklerimiz var. Pugsy sana bir öpücük versin gel Pugsy! Gilly teyzeni neşelendir biraz."

Ariel, bankın oraya giderek ne olduğunu anlamayan Pugsy'yi kucağına alıp bana yaklaştırdı.

Mari, gümüş termosundan kendine kahve koyup bana da ikram etti, sonra sigarasını yaktı.

"Daha sert bir şeyler var mı?" diye sordu Ariel, güldüm. Sonra hep beraber güldük. "Ah Tanrım!" iç çektim. "Hayat neden böyle zor?"

"Brendi olsa iyi gelirdi," dedi Walter arkamdan.

Başımı Ariel'in omzuna yasladım. "Her şey yoluna girecek hayatım," dedi saçlarımı okşayarak. "Güçlü bir kadınsın. Bu pisliği nasıl yakaladın?"

Nancy'yle Jack'in öpüşmesinin ardından, Guy'la birlikte onu takip ettiğimizi; Guy'ın bana destek olduğunu anlattım. Jack'le ilgili gerçeği öğrenmek isteyenin Guy olduğunu söyledim. Jack'in kızının nasıl kollarına koştuğunu anlattım. Sırayla Jack'e saydırırlarken çocuğunu sevdiğini, kızının da babasını sevdiğini söyleyerek onu savundum. Kızını benden saklamakla çok kötü bir şey yapmıştı ama onu kötü biri olmakla suçlayamazdım.

"Çok iyi kalplisin Gilly," diye çıkıştı Mari. "Guy ona hiç güvenmediğini söylerdi hep."

"Bence Jack'in sana layık olmadığını kastediyordu Guy," dedi Ariel.

"Guy demişken," dedi Walter, "Geçen gün seni soruyordu Gilly. Fiona'yla da tanıştım."

"Flora," diye düzeltti Mari.

"Tamam, Noelden önce evlenmeyi planladıklarını söyledi. Kış düğünü istiyorlarmış."

Şimdi hepsi Walter'a bakıyordu.

Sam bana döndü. "Gilly? Başka bir şey daha var değil mi? Guy'la bir şey mi oldu?"

"İyiyim, yok bir şey."

Olanları anlatamazdım. Nişanlı biriyle öpüştüğüm için utanıyordum. Nancy'den farkım yoktu. Korkunç bir insandım.

"İyi değilsin. Anlat bize," dedi Ariel ısrarla.

"Aa işte geldi," dedi Walter, parkın bir ucundaki Guy'ı göstererek. Bize doğru geliyordu. Saatime bakıp telaşla gitmem gerektiğini söyledim. "Bekle!" diye seslendi Mari eşyalarını toplayarak. "Ben de seninle geleyim. Bekle Gilly!"

45

Ruskin'le koşa koşa metro istasyonuna gittik. "Acelen ne?" diye bağırdı arkamdan yetişmeye çalışan Mari. Birlikte metroya bindik, benden üç koltuk ötede oturan Mari'den gözlerimi kaçırarak, nefes nefese oturdum. Guy'la eninde sonunda yüzleşmek zorunda olacağımı biliyordum ama Flora ve kış düğünlerini dinlemeye henüz hazır değildim. Suçluluk duygumu gizleyemeden Flora'nın gözünün içine bakabileceğimi de sanmıyordum. Guy haklıydı. Yalan söylemeyi beceremiyordum. Günün birinde Flora'yla tanışacaktım, hazırlıklı olmalıydım. Gazetelerini okuyan yolcuların üzerinden, "Ne oluyor?" dedi Mari sessizce dudaklarıyla. "Şimdi olmaz," dedim aynı şekilde.

Pimlico Caddesi'nde Manuel'den, kapuçino ve ısıtılmış kruvasanımı aldım, Mari'yle birlikte dükkâna gittik. Mari işin peşini bırakmamaya inat ederek,"Anlatsan ya artık," dedi.

*

O gün öğleden sonra Mari, yere diz çökmüş burnunun ucunda gözlüğüyle vazoların el yazısı etiketlerini inceliyordu.

Bana doğru bakarak, gelecek senenin başında gideceği satın alma seyahatinden önce biraz yer açmak için stokların bir kısmını yeniden fiyatlandırmamız gerektiğini söyledi. Ona hak

verdim. "Vitrine Noel indirimi yazısı yazabilirim istersen," dedim, bugün kendime iş çıkarmak bana iyi gelirdi.

Özenle hazırladığım "İndirim" tabelasını vitrine asmak üzereyken onu gördüm. Tabelayı yere atıp hemen dükkâna girdim. Mari'nin ve vazoların arasından merdivenlere doğru koşarak "Burada değilim!" dedim. "Ona burada olmadığımı söyle!"

"Neden, kime?" Mari ters ters bana baktı. "Ah! Guy değil umarım" dedi sağa sola bakınarak. "Bu çok saçma!"

"Dediğimi yap!" diye bağırarak merdivenlerden aşağı indim.

"Mari merhaba. Nasılsın?" diye sordu Guy ama cevabı beklemeden devam etti, "Gilly burada mı?"

Ruskin havladı.

"Selam Ruskin! Gilly burada mı?"

"I. Maalesef, Guy az önce çıktı."

"Gerçekten mi?"

Kâğıt hışırtısı duydum.

"Çok güzel. Harika çiçekler."

"Mari, o gelene kadar burada bekleyebilir miyim? Gerçekten onunla konuşmam gerekiyor."

"Üzgünüm ama bugün gelmeyecek. Sabah kendini iyi hissetmiyordu."

Aferin Mari, iyi gidiyorsun.

"Gelmeyecek mi?" dedi Guy ısrarla.

"Eve gitti."

"O zaman neden Ruskin'i almadı?"

"Ev mi dedim pardon?" dedi yanlışlıkla söylemiş gibi.

"Mari, saçmalıyorsun. Benimle konuşmak istemiyor değil mi?"

Kararsız kaldım. Hadi, dedim kendi kendime. Git konuş onunla. Yukarı çık. Konuş onunla. Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Aranızda ne olduğunu bilmiyorum," dedi Mari sonunda, "Ama şimdi seni görmek istemiyor."

"İyi İyi," dedi Guy sabırsızca. "Konuşmaya hazır olduğunda beni bulmasını söyle ona."

Kapının üstündeki çanın çalışını duydum.

"Bir daha asla senin için bunu yapmayacağım," diye kızdı Mari yukarı çıkınca. "Neler olduğunu bana anlatana kadar sana maaşını vermiyorum."

"Bu şantaj," dedim utançla gülerek, Mari'ye benim için yalan söyletmem yanlıştı.

"İsmine ne dersen de, bana ötene kadar sana para yok."

"Mari bir hafta izin alabilir miyim?"

"Gilly, beni endişelendiriyorsun. Bir sıkıntın mı var?"

"Hayır. Sadece uzaklaşmak istiyorum." Sonra olanları anlattım.

*

O gece Anna ve Susie'yle bir şeyler içmek için buluştuk. İkisi de Mari'nin tavsiyesini tekrarlayarak Guy'la konuşmam gerektiğini söyledi.

"Guy nişanlı olabilir," dedi Anna dikkatle, "ama insanlara karşı duyduğun hisleri söylemenden yanayım. Ben Paul'e söyledim, sonunda o kendi kararını verdi. En azından Guy'a nasıl hissettiğini söyle. Ne hissediyorsun?"

"Kafam karışık."

Susie, anne babasını görmek için, çocuklarla birlikte beş günlüğüne Suffolk, Aldeburgh'da gideceğini söyledi. Beni görmekten çok mutlu olacaklarını söyledi. Evin soğukluğuna karşı beni

uyardı ama çok güzel balık, kızarmış patates yapan mekânlar vardı ve deniz havası insanın zihnini, ruhunu, kırık kalbini rahatlatmak için birebirdi. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Hadi," diye teşvik etti Anna. "Londra'dan uzaklaş biraz."

46

Susie, çocuklar ve Ruskin'le birlikte uzun kumsal yürüyüşlerine çıkıyor yatma vaktinden önce vaftiz kızım Rose'a masal okuyor sonra Susie'nin anne babası Tom ve Diane'le kâğıt oynuyorduk. İlginç, etkileyici bir çiftti. Akşam yemeğinde bana New York'taki eski hayatlarını anlatarak, Tom'un Manhattan'da kurduğu mücevher şirketinden söz ettiler. "Amerika'da yaşamak benim en büyük hayalimdi," dedi Tom.

Çocuklar ve büyükanneler yatınca, Susie'yle sabahın erken saatlerine kadar kırmızı şarap içerek sohbet ettik. Onunla olmak bana çok iyi geldi; onun yanında olmak güneş ışığından enerji almak gibi bir his yaratıyordu. Yazacak vakit de buldum. Gündüzleri evde sessiz bir köşe bulup kafamda canlandırdığım romanın karakterleriyle ilgili notlar yazdım. Tam da ihtiyacım olan şeyi buldum dedim; Susie'ye daveti için teşekkür ederek. Susie de bana katılıyordu, "Mark'ı seviyorum ama bana da uzaklaşmak iyi geldi."

Aldeburgh'un en iyi yanı telefon çekmemesiydi, evde televizyon olmaması da cabasıydı. Bir hafta boyunca cep telefonumu kullanamadığım için kimseyle konuşmak zorunda kalmadım. *Stargazer*'ın yaklaşan final bölümünün reklamlarını görmek, duymak zorunda da kalmadım. Bunun yerine düşünmek

için bolca vaktim oldu. Geceleri düşüncelerim daha karamsardı. Yatakta uzanıp yaşlılığımda denize bakan sallanan sandalyemde, geçmişimi sorguladığımı hayal ettim. Pişmanlıklarım olacağından emindim. Annemle daha yakın bir ilişkim olmadığı için üzülecektim. Nick'le ben, babamızın yanında kalmayı tercih ettik, asla ayrılmamak için birbirimize yemin etmiştik ve Nick annemi affetmemekte kararlıydı, bu yüzden ben de onu bırakıp anneme gidemedim. Guy'ı ve onun hakkındaki hislerimi düşündüm. Öpüşmemizi zihnimde yeniden defalarca canlandırdım. Artık ne Jack'e, ne de Ed'e âşık olmadığımı biliyordum.

Gündüzleri daha neşeliydim. Eve dönünce yapılacaklar listesi, yeni pazartesi cuma kiracısı arama ve sürekli yazmak gibi daha gündelik işleri düşünüyordum. Artık kendime bahane uydurmayacaktım. Susie'nin babası hayalinin peşine düşmüş, Amerika'da yaşamıştı. Ben de hayallerimi gerçekleştirmek zorundaydım.

Guy'ı ve öpüşmemizi de unutmalıydım, Gloria'nın dediği gibi nişanlı biriyle vaktimi harcamanın bir anlamı yoktu. Ama yine de onunla konuşacaktım.

Bir hafta boyunca Londra'dan, metrodan, kalabalıktan hatta Ravenscourt Parkı'ndan kaçarak; deniz, temiz hava ve arkadaşların tadını çıkardım.

Arabama binip uzun Londra yolculuğuna çıktığımda cep telefonum uyanarak bana on yeni mesajım olduğunu bildirdi. Eve dönünce bakmaya karar verdim.

Kardeşimi kapımın önünde bulunca, o dingin tatilim bir anda son buldu.

"Nerelerdesin?" diye sordu, arabadan eşyalarımı taşımama yardım ederek.

"Uzaktaydım," Kafam karışarak ona baktım. En son ne zaman evime geldiğini çıkaramadım.

"Nick, ne oldu?"

"Seni görmeye ihtiyacım vardı."

"İçeri gel, iyi misin?"

Ruskin'le benim arkamdan içeri girdi. "Canıma tak etti. Nancy'yi terk ettim."

Kızarmış ekmek üzerine fıstık ezmesi sürerken, Nick bana Nancy'yle ilk tanıştığında nasıl baştan çıktığını, nasıl aptallaştığını anlattı. "Öyle alımlıydı ve bana öyle ilgili davranıyordu ki aklımı başımdan aldı ama birbirimizi gerçekten sevdiğimizi hiç düşünmüyorum," dedi kırgın bir sesle. "Gilly, Nancy'nin Jack'le öpüştüğünü öğrendiğimde nasıl hissettiğimi biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Hiçbir şey. Hissizdim. Umurumda değildi. Sana yaptıklarını bile düşünemedim. O zaman, artık bir yalanı yaşamaya devam edemeyeceğimi fark ettim, hayatımın bundan bir farkı yok değil mi? Bir yalanı yaşıyorum. Çocuklarımın annesi olmasını önemsiyorum tabi ki, onların incinmesini istemem ama..." Kederle başını iki yana salladı. "Onu terk etmeye korkuyorum ama terk etmezsem..." Duraksadı. "Sen haklıydın... Bundan daha iyisini hak ediyorum değil mi?"

"Evet"

"Desteğine ihtiyacım var," dedi kırılgan gözlerle. "Aslında uzun zaman önce bu ilişki benim için bitmişti. Bedenim orada, onunlaydı ama..."

"Aslında orada değildin. Megan öldükten sonra annemin yaptığı gibi..." Elini tuttum.

"Doğru olanı mı yapıyorum?"

Bunu düşündüm. "Bu kadar mutsuz olmanın doğru olduğunu sanmıyorum."

"Çocukları bırakacağım için endişeleniyorum, onlara ne

olacağından endişeleniyorum. Onları bırakıp gidiyorum," dedi acı içinde.

"Hayır, gitmiyorsun. Harika bir babasın," dedim altını çizerek. "Harika bir babasın ve seni kaybetmeyecekler. Kendi durumunu, bizim başımıza gelenle kıyaslayamazsın. Aynı şey değil Nick."

Elini yumruk yaptı. "Onları yüz üstü bırakmayacağım Gilly, bunu yapamam," diye yemin etti kendi kendine. "Onları çok seviyorum. Ne olursa olsun onların yanında olacağım, aynı babamızın bizimle olduğu gibi."

"Öyle olacağını biliyorum. Bunu yapabilirsin. Nancy ne diyor?" Cevabını duymak bile istemiyordum. "Bunu nasıl karşıladı?"

Dostça ayrılmaya karar verdiklerini söyledi. Nancy'nin böyle asil davranarak bir süredir kendisinin de mutsuz olduğunu itiraf etmesine şaşırmış. Nancy'nin tüm hatalarına ve Richmond'dan nefret etmesine rağmen, çocukların düzenini bozmamak için orada kalmaya karar vermişler.

"Jack için de üzgünüm," dedi Nick. "Gerçekten çok üzgünüm. Şu halimize bak."

Güldüm. "Tam bir çift olduk."

"Ama belki de Jack'le ayrılmanız iyi oldu..."

"İyi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yol yakınken bunu öğrenmen iyi oldu," diye açıkladı. "Yanlış kişiyle olmak, kendi başına olmaktan çok daha büyük bir yalnızlık... İnsan, yalnızken baş etmesi gereken tek şey yalnızlığı, oysa beraberlikte öyle mi? Bazen koca bir yalanın içinde yaşadığını fark etmen yıllarını alıyor."

47

Bugün 6 aralıktı, Megan'ın doğum günüydü. Yaşasaydı bugün yirmi sekiz yaşında olacaktı.

Hızlı cevap alma umuduyla, pazartesi cuma sitesindeki oturma odamın resmiyle, konuk odasının bilgilerini yeniden sisteme girerken deja vu yaşadım. Son üç aydır fazladan aldığım kira parası, ev kredi ödemelerimi kolaylaştırmanın yanı sıra arada sırada yeni elbiseler almamı da sağlıyordu. Hâlâ pazartesi cuma kiracı sistemini herkese tavsiye edebilirdim, Jack Baker gibileri bile beni bu işten soğutmamıştı. "Şimdi kayıt olun" düğmesine tıkladım. Oturumu kapatırken ilk kez yaşadığım paniği anımsayarak güldüm.

"Ah Megan, hemen yaşayacak düzgün biri bulabilirim," diyerek, Megan'ın çalışma masamdaki küçük, çerçeveli resmini aldım. Bu resimde, Megan üzerinde koyu kırmızı kadife askılı elbise ve takım ayakkabılarıyla özel sandalyesinde oturuyordu. Önündeki çikolatalı pastanın üzerinde iki mum vardı, Megan'ın güzel kahverengi saçları, iki açık pembe tokayla toplanmıştı. Çok güzeldi.

Telefon çaldı. Arayan Anna'ydı, bugün beni düşündüğünü söylüyordu. Küçük bahçesinde bir tilki girince hemen kapatmak zorunda kaldı.

Anna, her yıl hiç şaşmadan Megan'ın doğum gününü hatırlardı. Böyle iyi bir arkadaşım olduğu için şanslıydım.

Anna'yla okuldan eve gelirken, bugün Megan'a ne şarkı söyleyeceğimize karar vermeye çalıştığımızı anımsayarak güldüm.

"Baleyi çok seviyor," demişti Anna nefes nefese, sırt çantası omzundan sallanıyordu. "Düğün dansını da yapabiliriz!" Onuncu doğum günümde, annem hepimizi *Giselle* balesini izlemeye götürmüştü. Megan kostümlere bayılmıştı. Sahnelerin birinde, kızların inci beyazı gelinlikleri bütün sahneyi, aydınlatıyordu. Gece karanlığında parıldayan mücevherler gibiydiler. Nick bile nefesini tutmuştu.

"Ya da Bonny Tyler şarkısını yapabiliriz onu da sever," dedim.

Şimdi tam hatırlayamıyordum, sanırım Bonny Tyler şarkısını söylemiştik ama berbat bir şarkıydı zaten.

"Merhaba anne!" anneme seslenerek, beslenme çantalarımızla sırt çantalarımızı holde bıraktık. Annem mutfakta çay içiyordu, önünde bazı çizelgeler ve uçak biletine benzeyen şeyler vardı. Kâğıtları bir kenara iterek, bize merhaba dedi. Megan'ın yanına oturup tombul elini tuttum, bana o muhteşem gülümsemesiyle gülümsedi. "Merhaba Gilly," dedi neşeyle. "Çorabıma bak!" Üzerinde papatya işlemeleri olan, koyu mavi tayt vardı. Megan her zaman kendi giysilerini seçmeyi sever, annem elbisesine uygun külotlu çorap giydirmezse çok kızardı. Anna, yanımıza çömelerek Megan'ın diğer elini tuttu, Megan'a elbisesini çok beğendiğini söyledi. Okul arkadaşlarım, yeni oyuncaklarıyla oynamak için beni evlerine davet etmediklerinde kabul etmezdim. Yarım ay gibi kıvrılan uzun kirpikleri, öpmeyi çok sevdiğim tombul yanakları ve ben içeri girer girmez parıldayan, büyük, mavi gözleriyle Megan'ım vardı.

Anna'yla oturma odasının perdelerini çekip ışıkları kıstık. Megan da mutfak kapısına yakın otururak yerini almıştı. Kapının hafif aralığından annemin yine masada derin düşüncelerde olduğunu gördüm. Anna bir iki yanlış başlangıcın ardından, teybin yanında durarak "Hazır mısın?" dedi. Oynat tuşuna bastı. Megan'ın kahkahası odayı sardı.

Çalışma masamda, *'Total Eclipse of the Heart'* şarkısını mırıldanıp gülerek, Anna'yla elimizde mikrofon yerine saç fırçalarıyla şarkı söyleyişimizi düşündüm. Bazen Megan, özellikle de iyi bildiği bir şarkıysa, mırıldanarak bize eşlik ederdi. Cesaretimizi topladığımız anlarda bağırarak bile söylemeye çalışırdık. Şarkımızın sonunda annem mutfaktan 'Bravo!" diye seslenirdir, bazen bizi alkışlardı.

*

O gün, babam ve Nick'le birlikte Primrose Hill'de yürüyüşe çıktık. Akşam Megan'ın kilisesini ziyaret edip, onun için birer mum yaktık. Guy'ın da bunu yaptığını hatırlayarak onu düşündüm, içimi derin biz sızı kapladı. Onu özlemekten nefret ediyordum. Telefonlarına cevap vermeyi düşünüyordum ama her seferinde gözümün önüne Flora ve yoğun düğün planları gelince vazgeçip, başka bir gün aramaya karar veriyordum.

Akşam yemeğinde babamla Nick'e, Megan'ı düşünüp düşünmediklerini sordum. Megan'ı nasıl hatırladığımı anlatınca, babam başını hafifçe sallayarak güldü ama kendi anılarından bahsetmedi. Nick, bu kadar zamandan sonra her şeyi, nasıl net bir şekilde hatırladığımı sordu, çok garip olduğunu düşünüyordu ama biliyordum, onun anılarındaki bu bulanıklığın sebebi geçmişimizi unutmayı tercih etmesiydi.

Onlara Guy'ı anlattım.

"Ondan gerçekten hoşlandım," dedi Nick, "Jack'ten çok daha fazla."

Suffolk'tayken onu düşündüğümü anlattım ama bu umutsuz bir durum, değil mi?

"Bilmiyorum," dedi Nick. "Öyle mi dersin? Gerçekten Flora'yla evlenecek mi?"

Tabi ki evlenecekti. Bana karşı güçlü duygular beslediğini bilsem de, Flora'ya olan sevgisini, bir musluğu kapatır gibi kapatamazdı. Guy, Flora'dan ayrılamazdı, ben de mutlu bir ilişkiyi bozmak, aylar sonra Guy'a hata yaptığını hissettirmek ve kendimden soğutmak istemiyordum. Onunla geçirdiğim ayları bir armağan, asla tekrar edilemeyecek bir dönem olarak görüyordum. Zamanımızın sonuna gelmiştik ve onun arkadaşlığını hiç unutmayacaktım. Ama şimdi, hepimizin iyiliği için mesafe koymanın en iyisi olduğuna karar verdim; benim, Flora'nın ve Guy'ın iyiliği için bu gerekliydi. "Baba? Doğru şeyi yapıyorum değil mi?" Ama babam cevap vermedi. Dinlediğini bile sanmıyordum.

"Baba?"

Babam bana baktı. "Özür dilerim, bugün iyi değilim."

"Ne oldu?"

"Anlat bize," dedi Nick.

"Konuşmayı hiç beceremem bilirsiniz. Neyim var bilmiyorum." Metalmiş gibi kalbine vurdu. "Burada hiçbir şey yok. Megan öleli yirmi beş yıl oldu, yirmi beş yılda artık daha kolay olacağını sanırsın. Bilmiyorum, ben artık hiçbir şey hissetmiyorum." Babam başını ellerinin arasına alırken, Nicholas'la birbirimize baktık. "Böyle bir günde ağlayamıyorum bile. Evde tek başıma geziniyorum, size iyi bir baba olamadığımı da biliyorum..."

Nick tabağını kenara itti. "Hayır, her zaman yanımızdaydın baba."

Babamın eline uzandım, elimi sımsıkı tuttu. Nick'in elini de tuttu. "Anneniz bu yüzden bizi terk etti."

"Hayır, bu yüzden değildi," desem de kısmen doğru söylediğini biliyordum.

"Benim hatamdı."

"Şişş. Dök içini baba. Lütfen."

"Onu sevdim. Benim hatamdı," diyerek omzumda ağlamaya başladı.

48

Megan'ın doğum günü haftasından sonra, Guy'la karşılaşmaya hazır olarak Ravenscourt Parkı'na gittim. Parka bakınarak, köpek grubu arkadaşlarımı aradım. Basil, deli gibi topunun peşinden koşuyordu; Spike, Hardy'nin üstüne çıkmaya çalışıyordu, Walter kızarak onu çekiştiriyordu. Sam, telefonda muhtemelen eşiyle görüşüyordu. Ariel da, yeni gibi görünen, ince kesim kotuyla oturmuş, yanında Pugsy'yle kahve içiyordu. Ama Guy? Burada değildi. "Nerelerdesin?" diye sordu Ariel parktan ve Londra'dan uzaklaşmak için ona izin almalıymışım gibi.

"Aldeburgh'e gitmiştim."

Sam'le Ariel, Guy'ın her sabah parka gelip nerede olduğumu sorduğunu söylediler.

"Onunla konuşacağım." Sonra Mari'ye, gelecek sene de dükkânında çalışıp çalışamayacağımı sordum. Romanımı yazmaya devam etmek istiyordum, uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi. Hayallerimin peşinden gidebilmek için bir işe ihtiyacım vardı.

"Çalışmaya devam etmeni çok isterim," dedi Mari gülümseyerek.

Yazabilmek için, başka bir pazartesi cuma kiracı gelirine ihtiyacım olduğunu da söyledim.

"Aferin sana," dedi Ariel. "Her şeyi yoluna koymuşsun."

Nick'in, Nancy'den boşandığı haberi grubu hayrete düşürdü.

"Yazık o çocuklara," dedi Mari ama anne babalarının çocukları korumak için ellerinden geleni yaptıklarını söyledim.

"Bugünlerde çiftlerin yüzde ellisinin boşandığını okumuştum, yoksa yüzde yetmiş beş miydi?" dedi Walter, her zaman bizi nasıl neşelendireceğini iyi bilirdi.

O akşam bilgisayarımı, pazartesi cuma kiralık sitesinde bir cevap var mı diye bakmak için açtım. Dizüstü bilgisayarım açılırken kapı çaldı.

"Cevap var mı?" diye sordu Nick. Akşam yemeği için gelmişti. Meşhur kıymalı spagettimi yapacaktım. Şu anda bir otelde kalarak, Nancy için cömert bir nafaka anlaşması halletmeye çalışıyordu. Gloria da, bacaklarına ağda yapmayı ve yüzüne maske uygulamayı bitirdikten sonra bize katılacaktı.

"Sadece bir cevap var," dedim.

"Ee?"

"Garip geldi."

"Garip mi?"

"'21 numaralı evi sevdim. Orada yaşayan hanımefendiyle en kısa zamanda tanışmak isterim' yazmış."

Nick güldü. "Kimden gelmiş?"

"Bay Cox. Cevap vermeyeceğim."

"Neden? Bence sevimli yazmış!"

"Yapma! Çok garip. Neden sadece, 'Boş odanızı görmek istiyorum' yazmamış?"

"Tanrım, Gilly, bazen çok tutucu olabiliyorsun. Aynı babamız gibi."

Akşam yemekte, Nick'in tekrar gülümseye başladığını fark ettim. Sofrada ona patronluk taslayarak keyfini kaçıran kimse yoktu. Aksine, işle ve ailesiyle ilgili konuşurken Gloria onu dikkatle dinliyordu. Çocuklar, henüz boşanma kavramını tam olarak anlayamıyordu; anne babalarının neden artık birlikte yaşamayacaklarını anlamak için çok küçüktüler. Nick, hafta sonları çocukları almaya gittiğinde, 'Neden evde kalmıyorsun?' sorularıyla baş etmek zorunda kalacağının farkındaydı. Onları Nancy'ye bıraktığında, çocukların gözlerindeki hayal kırıklığından endişeyle bahsediyordu.

Nick'le Gloria gittikten sonra, biraz Ruskin'le oynadım sonra yatmadan önce, başka cevap gelmiş olması umuduyla bilgisayarıma baktım. Gloria, Bay Cox'un biraz garip geldiği konusunda benimle hemfikirdi. "Bütün elmalarını tek sepete koymak istemezsin," dedi gülerek.

Başka sorgulama yoktu.

Kardeşime tutucu olmadığımı kanıtlamak için, gönülsüzce Bay Cox'a cevap yazarak, yarın akşam odayı görmeye gelebileceğini söyledim.

49

Ertesi gün, işten döndükten sonra, boş umutlarla bilgisayarımı çalıştırdım. Ekran açılırken telefon çaldı. Bay Cox'un iptal etmek veya geciktiğini söylemek için aradığına emindim.

"Efendim? Aa, anne, merhaba!" Annem, babamdan Nick'in boşandığını duyduğunu, bizi ziyarete geleceğini söyledi, bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğuma şaşırdım.

Telefonda konuşurken bilgisayardan cesaretlendirici sesler çıkmaya başladı.

Hammersmith'teki eviniz 12 kez ziyaret edildi ve 1 kez sorgulandı.

Sorgulama kutusuna tıkladım. Jack'ten geldiğini görünce şaşırdım.

Jack'in mesajını merak ettiğimden, anneme onu sonra arayacağımı söyledim.

Jack, küçük kızının isminin Vanessa olduğunu yazmıştı. Kızı onun her şeyiydi, "Ama tekrar aile kurmaya hazır değildim," diye yazmıştı.

Onunla 'aile kurmak' istediğimi varsaymasının küstahça olduğunu düşündüm. Sadece arada sırada hafta sonları benimle kalmasını istemiştim.

"Geçmişte çok fazla hata yaptım Gilly," diye devam ediyordu, "Çok genç yaşta evlenip çocuk sahibi oldum. Nessa'yı çok seviyorum ama kendi durumumu düzeltene kadar birine kendimi adamayı düşünemem, sen de otuz beş yaşında olduğun için..."

Yaşımı sorun ettiğini biliyordum! Lanet olsun sana, Jack Baker.

"Vaktinin azaldığını anlıyorum, bu yüzden numara yapmak adil olmazdı, sen de bunu anlıyorsundur. Eski karım, Bristol'ın yakınlarındaki eski evimizde oturduğu için, şimdilik yani geçici bir süreliğine, ailemle yaşıyorum. Kızımı her hafta sonu gördüğüm için, kendimi toparlayıp yeni bir ev almam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden başka bir ciddi ilişkiye girmek yerine, daha çok çalışmam gerekiyor."

Tek yapman gereken yalan söylediğin için özür dilemekti Jack, diye düşünerek gönülsüzce okumaya devam ettim. Aptalın teki olduğun için özür dileseydin.

"Çok iyi vakit geçirdik Gilly. Seninle olmayı seviyordum ama kendine karşı dürüst ol, beni sevmiyordun."

Şimdi daha çok dikkatimi vererek, hızla okumaya başladım. "Doğum günü partinde ona nasıl baktığını gördüm. O da sana aynı şekilde bakıyordu. Davranışıma bahane bulmuyorum, Nancy'yle öpüşmemeliydim (gerçi dürüst olmak gerekirse o başlattı)."

Ah, ne kibir!

Ruskin, ayağımı dürterek yemek saatini hatırlattı. Saatime baktım. Kahretsin! Saat 6.45'ti, Bay Cox yedide gelecekti ve odayı toplamamıştım bile! Hızla yukarı çıkıp her şeyin düzgün olup olmadığını kontrol ettim, saçlarımı tarayıp, makyaj yapsam mı diye düşündüm ama sonra hiç umurumda olmadığını fark ettiğimden, vazgeçtim. Jack'in epostasını bitirmek istiyordum.

Ruskin'in, etiyle kuru mamasını kâsesine doldurdum, yeme-

ğini yerken televizyon izlemeyi sevdiği için televizyonun yanına, yere koydum. Sonra bilgisayarıma gittim.

"Pisliğin teki olduğum için özür dilerim," dedi sonunda, "ama umarım, bir gün seni tekrar dansa götürebilirim. İyi şanslar Gilly. Sevgiler, Jack."

Kapı gürültüyle çalınca, yerimden sıçradım. Ruskin, öyle şiddetle havlıyordu ki, onun havlayışını duyan da evde Rottweiler var zannederdi.

Sokak kapısının kapandığından emin olmak için kapı deliğinden baktım. Bay Cox sırtını dönük durduğu için neye benzediğini çözemedim. "Kapıyı kapatır mısın?" diye seslendim. "Köpeğim var!"

Demir kapının kapandığını ve kilidin sesini duydum.

Sonra kapıyı açtım.

*

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, yani şimdi olmaz. Birini bekliyorum. Pazartesi cuma kiracısı..."

"Bay Cox mu?"

"Evet Bay Cox," dedim, nereden bildiğini düşünerek.

Kapımın eşiğinde durmuş bana bakıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu tekrar.

"Gerçekten iyi bir zaman değil. Seni arayacağıma söz veriyorum..."

"Bay Cox benim!"

"Hayır değilsin," dedim çaresizce. "Sen Guy'sın. Neden Bay Cox gibi davranıyorsun?"

"Gilly. Benim ismim Guy Cox. Pazartesi cuma kiracın benim."

"Hayır değilsin. Senin odaya ihtiyacın yok."

Guy beni içeri itti. "Beni deli ediyorsun."

"Bu benim hatam değil."

"Evet, senin hatan! Benimle konuşmuyorsun, telefonlarıma çıkmıyorsun, geçen gün iş yerinde Mari'yle karşılaştığımda, orada olduğunu da biliyorum. Alt katta saklanıyordun değil mi?"

Buna neredeyse gülüyordum. "Bir süre görüşmememiz gerekiyordu. Bunun için beni suçlayamazsın."

"Görüşmememiz gerekmiyordu, bu çok saçma."

"Neden geldin Guy? Flora burada olduğunu biliyor mu?"

"Konuşmamız lazım."

"Tamam," sonunda kabul ettim. "Konuş"

Guy bana öyle yakın duruyordu ki bir iki adım geri attım. "Gilly, seni görmek zorundaydım. Seni tekrar ararsam, ya mesajımı görmezden gelecek ya da bana görüşemeyeceğimizi söyleyecektin. Tek yolu buydu. Bilgisayar başındaydım, seni düşünürken pazartesi cuma kiralık sitesine bakmak aklıma geldi. Ah Tanrım, o geceden beri seni düşünmediğim bir an bile olmadı."

"Senden kaçtığım için özür dilerim ama benim de düşünmem gereken çok şey vardı."

"Ve neye karar verdin?" diye sordu umutla.

"Seni özlüyorum, gerçekten özlüyorum. Ama biz arkadaş olamayız Guy, bunu yürütemeyiz. Yürümez. En azından şimdilik bir süre görüşmesek iyi olur."

"Görüşmesek mi?"

"Evet. Bence en iyisi bu..."

"Ya ben bunu istemiyorsam?"

"Buna mecbursun."

"Benim söyleyeceklerimi dinlemeyecek misin?"

"Ne anlamı var Guy?"

Guy kapıya yöneldi. "Bundan bıktım. Sana nasıl hissettiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım ama sen, benden kaçmak için ne gerekiyorsa yaptın! Buraya sana çok önemli bir şeyi söylemek için gelmiştim ama dinlemek bile istemiyorsun. Haklısın, ne anlamı var ki? Peki. Görüşmeyelim o zaman." Kapıyı açıp gitmek üzereydi...

Başımı çevirip ona döndüm. "Guy... Bekle!"

Elini, kapı kolundan çekip bana döndü.

"Çok karmaşık," dedim.

"Hayır değil. Nasıl hissettiğini söylemeye korktuğun için benden saklıyorsun. Benden kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum!" diye karşı çıktım. "Kendimi koruyorum! Farkında değil misin, evleniyorsun ve seninle öpüşmem bir hataydı!"

Guy elimi tuttu. Kararlılığı beni şaşırttı. Beni koltuğa götürdü. Ruskin, sahiplenir gibi kucağıma atlayarak Guy'ın hareketlerini izledi.

"Beni dinler misin?" dedi Guy kararlılıkla.

Bu sefer itaatkâr bir şekilde başımı salladım.

"Bunca zamandır sana söylemeye çalıştığım şey, ilişkimin bittiğiydi. Flora geri döndüğünde büyük bir terslik olduğunun farkındaydım. O döndüğü için ne heyecan, ne de mutluluk hissediyordum. Bunca yıldır birlikteydik. Doğru olan şeyin bu olduğunu düşünüp evlenme teklif etmiştim ama havaalanından onu aldığımda... Eve döndüğümüzde... Senden ve öpüşmemizden başka bir şey düşünemiyordum... Bunu bilmem gerek Gilly, beni seviyor musun?"

Gözümün önüne Guy'ın bana yazma defterimi verişi, parkta Ruskin ve Trouble'la arka arkaya yaptığımız yürüyüşler, birlikte içtiğimiz kahveler, yaya geçidinden ayrılışımız, Guy'ın sola, be-

nim sağa dönüşüm geldi.

"Gilly?" diye sordu ısrarla. "Sen de aynı şeyleri hissetmiyorsan hemen buradan giderim."

Guy'ın kilisede Megan'la konuşması, doğum günümde en sevdiği şapkasını bana hediye etmesi, kardeşinin düğünü için ona takım elbise alışverişine gitmemiz, Playboy dükkânında eğlenmemiz, arabayla gece gezmelerine gitmemiz aklıma geldi.

"Öyle olduğunu biliyorum ama sevdiğin bir insanı daha kaybetmekten korkuyorsun değil mi? Ama ben seni terk etmeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Guy'ın dürüstlüğümü sevdiğini, tanıdığı hiçbir kadına benzemediğimi söylemesini anımsadım. İşinden bahsederken gözlerinin parıldaması, gecenin bir yarısı kapısında ağlarken beni dinlemesi, Nancy'ye karşı beni savunması çok hoşuma gitmişti. Elini uzatıp, beni buzdan çekmesi...

"Gilly lütfen bir şey söyle," dedi yalvararak. "Nasıl hissettiğini..."

"Bay Cox, lütfen susup," diyerek kollarına atıldım, "beni öper misin?"

Guy'la koltukta kıvrılmış yatıyorduk. "Flora'yla ayrılma kararını birlikte verdik. İkimiz de aynı şeyleri hissediyorduk. İlk verdiği tepkiden tahmin etmeliydim. Erkek arkadaşı evlenme teklif eder etmez kim kaçar?" Hüzünle gülümsedi.

Guy'ın kolunu okşadım, elimi tutup öptü.

"Arkadaş kalmaya karar verdik. Onu hâlâ önemsiyorum. İçimizde, artık birbirimizden çok koptuğumuzu anladık. Yapmamız gereken şey bu diye, evlenme hatasına girmek istemedik."

"Sana bunları söyleme fırsatı vermediğim için kiracı numarası yapmak zorunda kalmana üzgünüm."

"Biliyorum. Ya bunu yapacaktım ya da parktaki ağaca tır-

manıp Ruskin'le seni görür görmez aşağı atlayacaktım... Ama yüksekten korkuyorum, bu yüzden bu daha mantıklı geldi."

Güldüm. "Bazen insanın hayatında her şey kötü giderken, hiçbir şeyin değişeceğine inancı kalmaz ama..."

"Ama?"

"Sana daha çok inanmalıydım."

"Evine gelirken hazırladığım konuşmayı dinlemek ister misin?"

Başımı salladım.

"Pazartesi cuma kiracın olmak istemiyorum. Haftanın her gününü seninle geçirmek istiyorum."

Guy'a dönüp hafifçe göğsünü okşadım. "Bu çok kötü," dedim. "Şaşırtıcı, hatta endişe verici... Ama ben de seni seviyorum."

50

Bir yıl sonra;

"İşte burada," dedim Guy'a, Beaminster'daki küçük meydana girerken. Guy'la, sonunda Londra'dan taşınmaya karar vermiştik. O kırsal kesimde çalışabilir, ben de evden yazı yazmaya devam edebilirdim. Aylarca kırsal kesim bölgelerini ve evleri araştırdıktan sonra Guy'a, West Country'ye taşınmak istediğimi söyledim, Guy, Dorset'in tepelerini sevdiğini söyleyerek bana katıldı, Cattistock'ta bir ev için de teklifte bulunduk. Cattistock, postane ve kiliseden ibaret olan pek çok kasabadan daha büyüktü. Kırsal kesimi büyüleyiciydi ve teklifimiz kabul edilirse mutfaktan tepeleri, atları, koyun sürüsünü görebileceğim manzarayı kirletecek başka bir ev bile yoktu. Guy'la, pubda yemek için buluştuğumuz ev sahibi, buranın oldukça genç bir nüfusu olduğunu, pek çok çocuklu ailenin yanı sıra hayatını yeniden kurmak isteyen boşanmış ve bekâr insanların da olduğunu söyledi. "Londra kadar sosyal bir yer," dedi gururla. "Dahası, Tesco buraya teslimat yapıyor." Bize ne iş yaptığımızı sorduğunda, gururla yazar olduğumu söyledim.

Romanım bir telif ajansı tarafından kabul edilmişti ve seçkin bir İngiliz yayıncısıyla iki kitaplık bir anlaşma yapmıştım. Üç

haftalığına, bizi ziyaret etmek için Avustralya'dan gelen annem, babam ve Nick, beni Ritz'e çay içmeye götürdü. Bir sene önce bu konumda olacağımı hayal bile edemezdim. Enkaz haline geleceğimi sanıyordum. Daha önemlisi annem, babam, Nick ve ben çay içerek sohbet ederken kendimi çimdiklemek zorunda kaldım, asla gerçek bir aile gibi tekrar bir araya gelebileceğimize inanmazdım.

Kendime inanmam ve tekrar yazmaya başlamam biraz zaman aldı ama yaptım. Geçen sene Mari'nin dükkânında çalışarak akşamları veya öğle yemeği aralarımda yazmak, beni çok mutlu etmişti. "Kendini sıkışıp kalmış hissettiğinde bir şeyleri değiştirmen gerekir," demişti Richard. "Hayat açılmamaya direnen bir kilit gibidir. Şifreyi biraz değiştirirsen, sonunda kapıyı açarsın."

Richard'la tekrar görüşmemize sevindim. Babamın, onun babasını tanıması büyük şanstı. Richard bana ihtiyacım olan en iyi tavsiyeyi vermişti; Londra'da kalmaya devam et ve bir kiracı bul. Olanlara rağmen, Jack Baker'la ilgili hiç pişmanlığım yoktu. Beni kabuğumdan çıkarıp hayata döndürerek bana bir iyilik yapmıştı, ayrıca onunla tanışmasaydım Nancy'yle öpüşmelerinden sonra Guy'ın yanına gitmezdim; Jack'in peşine takılıp onu takip etmezdik; öpüşemezdik. Şimdi burada olmazdım.

Guy'a baktım. Galiba, bana o deri defteri verdiği anda ona âşık olmuştum ama bunu göremeyecek kadar aptaldım. "Belki senin ihtiyacın olan şey budur," diye yazmıştı bana hayatımı değiştirecek fırsatı vererek.

Guy, arabayı park ederken etrafta ne parkmetre, ne de trafik polisleri vardı.

Yeni ismi Butler & Sampson olan emlak ofisine girdik. Bugün işleri yoğundu, masalarda pek çok müşteri bilgisayarlardan ev bakıyordu. Ofis kabarık bir halı, hoş aydınlatmalar ve şık

mobilyalarla, daha modern bir şekilde dekore edilmişti. Toplu, sarışın, gözlüklü resepsiyon görevlisi bize nasıl yardım edebileceğini sordu. Richard Hunter'a baktığımı söyledim.

"Richard ayrılalı bir seneyi geçti." Başka biri bizimle ilgilenebilirdi. Şöyle oturabilirdik. Bize kapuçino ikram edince, geçen gelişimi hatırlayarak güldüm.

Richard'ın iletişim bilgilerini sordum. "Şimdi nerede çalıştığını biliyor musunuz?"

"Maalesef adres bilgilerini paylaşamıyoruz," dedi.

"Biliyorum ama onunla görüşmem çok önemli."

Bana merakla baktı.

"Çok eski bir aile dostumdur ama son zamanlarda görüşemedik," diye uydurdum. "Babam onun vaftiz babasıdır, ta Londra'dan onu görmeye geldim."

Bilgisayarının klavyesine tıklayarak, bir kâğıda adresini yazdı.

Guy'la dolambaçlı küçük yollardan geçerek, Cerne Abbas isimli kasabaya ulaştık. Ana caddede park edecek yer olmadığı için Guy, beni şarküterinin önünde bıraktı.

Kapıyı açtığımda kapı zili çaldı; taze ekmek, Tuscany salamı, ezme, zeytinyağlı, közlenmiş biber kokusu beni karşıladı. Canlı, kırmızı masa örtüleriyle kaplı küçük masalar vardı.

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. Üzerinde koyu mavi, kareli önlük vardı, kilo vermişti. Daha mutlu ve sağlıklı görünüyordu.

"Richard," dedim, "Ben Gilly."

Gözlerinde, hafiften tanıdığını belirten bir parıltıyla bana baktı.

Ona ipucu verdim. "Gilly, G ile."

Gülerek, şimdi anladım dercesine bacaklarına vurdu. "Gilly Brown! Tabi ya! Beni nasıl buldun?"

"Eski ofisine gittim. Ayrılmışsın?"

Başıyla onayladı. "Senin de fark ettiğin üzere emlakçılıkta hiç iyi değildim."

"Berbattın."

"Bunalmıştım artık," diye düzeltti beni. "Bunu görmemi sen sağladın. Değişikliğe ihtiyacım vardı." Başını iki yana salladı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Seni çok düşündüm."

"Ben de. Londra'ya gelip babamı ziyaret etmelisin," diye önerdim. "Seni gördüğüne çok sevinecektir."

"Bunu çok isterim. Senden ne haber?"

"Cattistock'da bir eve teklif verdik bu sefer beni fikrimden çeviremezsin."

"Bunu düşünmem bile."

"Şuraya bir bak, sana inanamıyorum!" Elimle dükkânı gösterdim. "Burası harika."

Richard gururla gülümsedi. O da kendi sevdiği şeyi bulmuş görünüyordu.

"Sana teşekkür etmek için geldim," diye devam ettim.

"Ne için?"

"O zaman Londra'dan taşınmama konusunda haklıydın. Tavsiyeni dinledim ve tekrar hayatımı yaşamaya başladım."

"Harika bak, o kadar da işe yaramaz değilim."

"Bir kiracı aldım."

"Nasıl gitti?"

"Genel olarak..." duraksadım, "İyiydi. İlginç bir deneyimdi."

The Tudors'ı izlerken veya sarhoş karaoke gecemizde söylediğimiz şarkıları radyoda duyduğumda, arada sırada Jack aklıma gelse de, Guy'la onu annesinin evinde gördüğümüzden beri ondan haber almamıştım. Derken geçen hafta apansızın bana

Stargazer bileti gönderdi. "Guy'ı götür," diye yazmıştı, mutlu surat çizerek, "bu programı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Pazartesi cuma kiracısıydı," dedim, notu anımsayıp gülerek.

"Pazartesi cuma mı? Nasıl bir şey o?" diye sordu Richard, o anda kapı çaldı.

"Bu mükemmel bir soru."

"Bir dakika," diyerek tezgâhın arkasına geçti.

"Onlar benimle. Ruskin'i hatırlıyorsun değil mi?"

"Köpeğini benden önce tanıştırdığın için teşekkür ederim," dedi Guy.

Richard, Ruskin'i karşılamak için tezgâhın önüne geçerken güldüm. "Normalde dükkâna köpek girmesine izin vermiyorum ama senin köpeğin olduğu için..."

Richard, yanımdaki adama baktı.

Onları tanıştırdım. Guy, Richard'a köpek gezdirirken tanıştığımızı söyledi.

"Şimdi haftanın her günü sevgilisiyim," dedi. Guy, bütün gün arabada bunu söylemekle tehdit etmişti beni. "Bir kez söylemene izin verdiğim için şanslısın, bir daha söyleme," demiştim.

Richard şaşırdı.

Sol elimi kaldırdım. "Guy, nişanlım," dedim gururla.

51

Cattistock'taki ev için yaptığımız teklif kabul edildi. Yarın, sonunda kırsal kesimin derinlerine taşınacaktık. Yoğun bir uğraşla toplanırken, nakliye kamyonu ayarladık, adres değişikliği kartları gönderdik, Londra'da eksik kalan işlerimizi tamamladık. Nick'le gözyaşları içinde vedalaştım. Nick, şimdi Amanda isminde, iki çocuklu bir kadınla görüşüyordu. Matilda ve Hannah, babam, sevgili Gloria ve tabi ki Susie ve Anna'yla da vedalaştım. Nancy'yle bile vedalaştım. Çalışmaya başlayarak beni hayrete düşüren Nancy, tezgâhtarlık yapmanın o kadar da kötü olmadığını keşfetmişti. Vedalaşmam gereken son bir kişi kalmıştı.

"Ona iyi bak şapkalı adam," dedi Mari buyurgan bir sesle, sonra bağırdı, "*Basil!* Hemen buraya gel! Ruskin'e hoşça kal de!"

"Arada sırada uğrayın olur mu?" dedi Walter ikimize. "Özellikle sen, Gilly. Üzerine alınma, Guy," diye ekledi, "ama bu kızı beş yıldır tanıyorum."

"Siz olmadan buranın tadı olmayacak," dedi Sam bana dönerek. "Bizi unutmayın."

"Gilly'yi boş ver, asıl Ruskin'i çok özleyeceğiz," dedi Ariel beni kucaklayarak.

"İstediğin zaman gelip kalabilirsiniz," dedim herkese. "Söz verin. Köpekleri de getirin."

"İyice duygulanmadan götür onu, Guy," diye buyurdu Mari, kendi sesi de kırılmaya başlamıştı. Çantasına uzanıp sigara çıkardı.

"Çok keyifliydi," dedi Guy arkadaşlarımıza. "Beni de grubunuza aldığınız için çok teşekkür ederim."

Guy beni dışarı yöneltirken, hemen geri koşup, hepsine kısaca sarıldım. "Sizleri çok özleyeceğim."

Guy ve Ruskin'le eve yürürken, bizi ziyaret edeceklerini hiç sanmadığımı söyledim. Köpek grubu arkadaşlıklarının böyle tuhaf bir yanı vardı. Ne kadar güçlü olursa olsun, sadece o meşe ağacının altında devam edebiliyordu.

"Biz hariç," dedi Guy.

"Evet, biz hariç..."

Yakında başka biri, köpek yavrusuyla o gruba girip, benim yerimi alacaktı. Onları unutacak değildim tabi. Ravenscourt Park'ta geçirdiğim sabahları, kıymetli anılar olarak sonsuza dek hatırlayacaktım.

Yaya geçidine vardık.

İkimiz de sağa döndük.

52

İki Yıl Sonra;

"Buraya imza atabilir misiniz?" dedi postacımız Nigel, Guy'a bugün doğum günüm olup olmadığını sordu. Ruskin, her sabah Nigel geniş omuzlarına astığı kırmızı posta çantasıyla ön kapıda belirdiğinde yaptığı gibi yine şiddetle ona havlıyordu. Guy, Ruskin'e kızıp bana seslendi, "Gilly! Posta geldi!"

"Geliyorum!" Banyoda test sonuçlarına bakarak ona seslendim. Çok, çok uzun zamandır deniyorduk. Çeşmeyi açıp kendime su koydum, ellerim titreyerek derin bir nefes alıp, aşağıya gittim.

"Gilly!" dedi Guy sabırsızlıkla.

Ama kendime engel olamadım. Banyoya koşup emin olmak için bir kez daha baktım.

Aşağı inince Nigel'a teşekkür ettim. "Bugün fatura yok, Gilly," diyerek sokak kapısına yöneldi. "Bu ahududular ne güzel olmuş," dedi meyve bahçemizi işaret ederek.

Guy, büyük kahverengi kutuyu salona taşıdı. "Nereye koyayım?"

"Mutfağa! Hemen!"

Ben kutuyu açmaya çalışırken, ameliyat masasındaki asistan edasıyla Guy, bana makas ve küçük bir bıçak uzattı. Kitaplardan birini aldım.

Harikaydı. Çocuğum gibi kucağıma aldım. *Sihirli Maymun Mickey.* Kitap kapağında sihirli halısıyla uçan Mickey ve yanında oturan küçük bir kız vardı. Bu ikinci kitabımdı ama basılmış halini görmek, ilk kitabımda olduğu kadar heyecan vericiydi. Pek çok açıdan bu kitap, ilk kitabıma göre biraz daha özeldi.

İlk sayfa, Megan Florence Brown'a adanmıştı. Özel sandalyesinde, kırmızı kadife, askılı elbisesiyle oturduğu, küçük bir resmi vardı. Onun anısı bu kitapla yaşayacaktı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Guy merakla. "Ne zamandır sana sesleniyorum."

Ağlamaya başladım. Anlamsızdı, ama durduramıyordum.

"Gilly? Ne oldu? Kitap harika görünüyor! Sorun ne?"

Guy'a dönüp elini tuttum. "Test yaptım."

"Hımm." Elimi sımsıkı tuttu.

"Test yaptım," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak.

"Hııı," dedi, çok daha farklı bir sesle.

Gözlerinde yaşlarla bana baktı ama soruyu sormaya korkuyordu.

Ben de cevabını söyledim.